ספרים נוספים · הדרך לתורה

השם ניסי - ניסי ניסים

השם ניסי - ניסי ניסים

מקור הטקסט: אור ברסלב

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/השם-ניסי-ניסי-ניסים/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

מבוא 4
פתיחה - על כל נשימה ונשימה 10
הטובות התמידיות 15
פנצ'ר בעליות ירושלים 42
העלון בטיפול נמרץ לב 44
לחייך ולחייך תמיד 53
הסעה משמים 59
מפתחות הבית נעלמו 61
חלום שהתגשם 64
אוטובוס פרטי 67
בת הש"ך 70
אזהרה שבתוך האזהרה 72
שעון הפלאים 73
המחשב שבק חיים 75
רגלים רדומות 88
תשלום כפול 89
כוחו של לימוד 91
אברך שואל שאלות 94
גלגולי החיים 96
דמי חנוכה 108
ביצים שוות זהב 109
בשר עם השגחה 110
סכנת התחשמלות 111
פייטן בהזמנה 112
חניה שמורה 113
דמעות של אמא 114
רזיאל המלאך 115
מאכלי חלב 117
אור גאון 118
איתן והתניא 119
בעל המגלה עמוקות 120
הרכב שנשרף בזמן 121
החתן שהתקשר 123
מה שמגיע יגיע 124
שני ממתקים של אמונה 125
הדפיקות בדלת 126
המפגש בשטיבלך 127
סוזוקי בלנו שנת 95 129
הקרוואנים 131
מתנות לאביונים 132
האיגוד והאיחוד 133
התופרת 134
ספר שני לוחות הברית 134
השם של הילד " שָׁלֵיו " 135
שירות דרכים 136
הקול נשמע 137
דין הכבד 139
הלחם של אמא 140
המזגן והכתובה 141
הסכמה משמים 143
האורח שלא הגיע 143
קרח מחמם לב 145
מי שלקח עוגיות הוא גזלן 146
שיחה מזוהה 147
מכתב מהבנק או משמים 150
מכתב תפילה ובקשה לכבוד בורא עולם 152

הוכן מתוכנת תורת אמת, מותר להפיץ בכפוף לתנאי רשיון CC BY-NC-SA 2.5 - אסור בשימוש מסחרי
בס"ד - כל הזכויות שמורות (c) ל הרב דוד אזולאי שליט"א

ה' ניסי - ניסי ניסים

סיפורי השגחה מופלאים לחיזוק באמונה וביטחון

כתב ערך והגיש ע"ה דוד אזולאי ה"נ.

ספריו האחרים של המחבר זכו להסכמת מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל זיע"א

א' תשרי התשע"ז - מהדורה שניה

מבוא

זה ספר תולדות האמונה, ונקרא שמו ה' ניסי על שם הפסוק "ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה' ניסי" (שמות יז)

כי משה רבינו עליו השלום אחר נצחון מלחמת עמלק, בנה בעצמו ובמו ידיו מזבח לכבוד ה', שמטרתו היתה להכיר תודה לה' יתברך על ניסיו ונפלאותיו, וקרא לו ה' ניסי, ונראה שהיה טעמו בזה:

שהנה ידוע שכל עיקר מטרת ומהות עמלק, הוא המפורש בפסוק "אשר קרך בדרך" (דברים כה יח) "וקרך" לשון מקרה כמבואר בחז"ל, ונראה לפרש שעמלק רצה להביא את עם ישראל לומר שהכל מקרה "בדרך",והיינו דרכה של תורה, שגם בדרך ובזמן עבודת ה', שוכח האדם את ההשגחה הפרטית, למרות שמקיים תורה ומצוות, וכמו שכתוב, ותופסי התורה לא ידעוני (ירמיה ב ח), הרי שעוסקים בתורה, ובכל זאת אפשר לא להבחין בהשגחת הבורא יתברך.

כדוגמת מאמר הבורא יתברך, באומרו לעם ישראל, אם תלכו עימי קרי (ויקרא כו כא), שנראה לפרש, שתאמרו במקרה באה עלי צרה פלונית, וכן הטבה פלונית, ופעולותי הם מקרים בלי השגחה, בזמן שהאמת היא שאין מקרה, לא מקרה גדול ואף לא קטן, והוסיף לומר בפסוקים כג-כד "ואם באלה לא תוסרו לי והלכתם עמי קרי, והלכתי אף אני עמכם בקרי, והכיתי אתכם גם אני שבע על חטאתיכם", ופירוש הדברים, שאם לא יתבונן האדם בהשגחת הבורא, שכל מה שעובר עליו אינו מקרה, אז ה' יתברך ישליך את האדם במקרים, ויסיר השגחתו, ויוסיף לו יסורים, שהרי בין כך לדעת אותו אדם זה מקרה, עד שיגיע למצב שהוא יבין שהעובר עליו אינו מקרה, באומרו, "קורה כאן משהו לא מובן".

וכן מצאתי, שכתב לפרש רבינו בחיי על התורה וז"ל, זו דרך התורה, שכאשר יצליחו ענייניו של אדם, ויצאו לו על הנכונה, שיתבונן בעצמו, וישית אל לבו כי הוא חסד ה' יתברך, לא מפני זכותו ומעשיו הטובים, וכאשר יבואו עליו צרות ומקרים, שיודה עלי פשעו לה', ויחשוב כי אין זה אלא מצד חטאו, ולא שיתלה אותם במקרה, כי אם יתלה זה במקרה, הנה הקדוש ברוך הוא יוסיף לו מאותו מקרה וכמו שאמר אם תלכו וכו', עכ"ל. וכן כתב הרלב"ג בפירושו על איוב (פרק לג), ולזה ביארה התורה, שכשיבואו על הכלל כמו אלו הרעות, לא ייחסוה אל הקרי, אבל יאמינו שהכל בא מהש"י, להוכיחם ולהעתיקם מהרע, אמר אם תלכו עמי קרי וגו'. עכ"ל.

וכן כתב מורינו הרמב"ם בספרו מורה נבוכים (חלק ג פרק לו), וכן המצוה אשר ציוונו לצעוק אליו בעת צרה, ר"ל והרעותם בחצוצרות וגו', והוא שהשם יתעלה משיג את צורכי האדם, ובידו לתקנם אם נעבדהו, וכן להפסידם אם נמרהו, לא שנאמין שהוא מקרה ודבר שאירע, וזהו ענין אומרו, אם תלכו עמי קרי, ר"ל שאני כשאביא לכם אלו הצרות לענוש אתכם, אם תחשבו בהם שהם מקרה, אוסיף לכם מן המקרה ההוא כפי מחשבתכם יותר חזק ויותר קשה.

והוא ענין אמרו והלכתם עמי בקרי וכו', כי האמינם שהוא במקרה. עכ"ל.

אלא האמת היא, שהכל מושגח, בכל מכל כל, ברמות שאי אפשר להבין ולתאר, ולכן קרא משה רבינו למזבח זה ה' ניסי, להודיע ולחזק את העם שה' הוא הפועל את ניסנו, והוא זה שמניס אותנו מצרתנו, ובכך למחות את זכר עמלק מן הארץ.

אשר על כן באתי גם אני, הקטן ביותר באלפי ישראל, דוד שמי, לילך בדרכו של מוסר התורה, משה רבינו עליו השלום, ובניתי בעשר אצבעותיי מזבח לה' לשבח והודיה, ויכתוב דוד ספר, ויקרא לו "ה' ניסי", אשר תוכו בנוי מסיפורים מופלאים, סיפורים של השגחות פרטיות שהיו לי, דברים שרק העיור מכחיש בהם את ההשגחה, וזה רק מעט מזעיר מהשגחת ה' יתברך עלי, כי את כל חסדי ה' יתברך הנעשים עימי, אי אפשר לכתוב, וגם אם יהיו המים כולם דיו, ושמי השמים יריעות, ועצי היער קולמוסים, כל זה לא יספיק לכתוב אפילו אחד מאלף אלפי אלפים מטובות ניסים ונפלאות, שעושה ה' יתברך איתנו, אפילו על יום אחד מתוך כל חיינו, ואפילו על שעה ודקה, בכל רגע הוא ניסי ומנוסי "ביום" אקרא, למרות שגם בימים שהאדם כביכול שוכח לקרוא לה' יתברך, עדיין הוא משגיח עליו, אך הוא מנתב אותו להגיע לצעקה אליו שזה תכלית הבריאה, לשכוח מהמקריות, ולהאמין בהשגחה העליונה, ואז ביום קוראי אליו, לא משנה מתי ובאיזה זמן ושעה, הוא שומע אותי והוא זה שמושיע אותי, ואליו אני נס בלבד להיוושע,

ה' הוא צורי וגואלי, והוא זה שנותן לי מחסה מכל צרותי, אומר לה' מחסי ומצודתי אלקי אבטח בו, ויהי ה' לי למשגב ואלקי לצור מחסי, ואני עליך בטחתי ה', אמרתי אלקי אתה, והוא זה שמנהיג אותי בכל חיי בכל צעדי, צעד אחר צעד.

ומטרת סיפורים אלו הם, בודאי שלא בשביל להעביר את זמנם של בני האדם, אלא להודיע להזכיר ולהעיר את בני האדם, אשר צריכים הם להתבונן במעשיהם יותר, להבין ולהאמין שהם מושגחים בתכלית ההשגחה, ובאחד מהסיפורים הנקרא "הטובות התמידיות" הארכתי בביאור טובות ה' עלינו, למרות שעם כל האריכות הרי שקיצרתי, כי אין קץ וסוף לחסד ה' עלינו, אכן בכל זאת מחוייבים אנו להודות לו, כמה שאנו יודעים ומבינים, וכל הרוצה קצת להבין כמה חסד ה' מושפע עלינו בכל יום, יקרא את הסיפור הזה, ויבהל.

כל אדם מחוייב לספר בניסים ונפלאות ה' יתברך, שנעשו עימו, ואיך נעשה זאת באופן הטוב ביותר אם לא בזו הדרך, וכאן כמובן לא שייכת ענווה ולא צניעות ולא חשש אחר, שימנע אדם עצמו מלספר את הניסים שעשה עימו ה' יתברך, שהרי לכך נוצרנו לספר ניסיו ונפלאותיו ולהודיע קיומו, ולהכיר לו תודה על רוב חסדיו.

וכמאמר דוד המלך עליו השלום בספר תהילים:

"אודה ה' בכל ליבי, אספרה כל נפלאותיך".

"לשמוע בקול תודה, ולספר כל נפלאותיך".

"אלקים למדתני מנעורי, ועד הנה אגיד נפלאותיך".

"הדר כבוד הודך, ודברי נפלאותיך אשיחה".

וכמה שיותר האדם מתבונן בחייו, כך הוא יותר מכיר בהשגחתו יתברך, לא בהכרח שהאדם כעת יותר מושגח, כי לית אתר פנוי מיניה, אין מקום פנוי ממנו, ומשל למה הדבר דומה, לקליטה של גלי קול או רדיו שנתגלו בעולם, והיו נמצאים תמיד סמוך לכולם, אלא שלא גילו אותם, וגם כשגילו אותם, אז רק מי שיש לו מכשיר קליטה, קולט, ומי שאין לו, הכל עובר לנגד עיניו, והרי שהוא כעיור, וכפי שכתב בספר הקדוש והנורא חובות הלבבות בשער חשבון הנפש (פרק ג) שבני אדם שאינם מתבוננים, הם ממש כעיוורים, כמאמר הפסוק "ותיפקחנה עיני שניהם" למרות שהיו עיניהם פקוחות, אלא מפני שהתחילו להבין מה שלא הבינו קודם, דימה אותם הפסוק לעיוורים.

וכן מטרת הסיפורים בספר זה, לפקוח עיוורים מעיוורונם, תחילה וראש את העיוורון שלי, שלא יאמר אדם "לי אין ניסים, לי אין השגחה כזאת", כי הכל תלוי בך ובך בלבד, ואין הדבר תלוי כלל במעלה, אלא בהשתדלות של האדם כמה הוא מתבונן, אחד יותר

ואחד פחות, מה שכן, אפשרי הדבר שכמה שיותר אדם מתבונן, אז ה' יתברך מראה לו עוד כאלו מקרים, כל שכן אם הוא מפרסם אותם.

ויש לקורא לדעת שכל הסיפורים המובאים בזה הספר, הרי הם אמת לאמיתה, ולא הוגזם בהם אפילו יותר מחוט השערה, רובם של המקרים קרו איתי, ומיעוטם לנגד עיני על ידי אחרים, חוץ מזה לא הועלה על זה השולחן, שום סיפור, ואם יתבונן האדם, אז הוא יבחין שכל ההשגחות הגלויות, הם כולם בשעות של קשיים ודחקים שהיו, ובחושך רואים את האור, ויותר נכון רואים את חוזק האור כמה גדול הוא, והצמחים גדלים רק כשמכסים אותם ונמצאים הם בחושך, והעובר במעי אמו גדל בחושך, ואילו שהחיים זורמים כתיקנם, כמעט שאין שום הבחנות לאלו הדברים, למרות שאין לאדם לבקש קשיים, אלא רחמים וחסדים.

ומקור לדברי ביסוד תכלית הבריאה, נמצא בדברי רבינו הרמב"ן הידועים, סוף פרשת בא, אשר שם הוא מאריך לבאר את תכלית הבריאה, ואת תכלית העם היהודי, והוא "לפרסם את ניסי ה' יתברך", כי הניסים הם אחד הדרכים המוכיחים את קיומו, וכל עוד שהבריאה מתנהלת כתיקנה, כאילו על פי הטבע, אז לכאורה יש לשאר העמים, לטעון את חוסר קיום הבורא, ולכן כל שנפרסם את ניסיו, שהם נוגדים את הטבע, הרי שזה מוכיח את קיומו, כמו לספר על ניסי יציאת מצרים, אשר השריש אותם ה' יתברך ברוב המצוות, לעשותם זכר ליציאת מצרים, כי זה מוכיח על קיומו.

וזו היא תכלית הבריאה, ובעיקר כמובן לעם היהודי, לפרסם שאנו נבראים ושיש בורא, ובורא כזה שמשגיח, וכמה שהוא יותר משגיח, זה יותר מגלה על גדלותו, ולכן יש לפרסם השגחותיו כמה שיותר בתדירות ובכמות.

וראיתי לנכון לצטט חלק מלשון הרמב"ן בסוף דבריו שם:

"ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים "שהם" יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו "עד שנאמין בכל דברינו ומקרינו שכלם נסים אין בהם טבע ומנהגו של עולם", בין ברבים בין ביחיד, אלא אם יעשה המצות יצליחנו שכרו, ואם יעבור עליהם יכריתנו ענשו, הכל בגזרת עליון. עכ"ל קודשו.

ואנו נוסיף לדבריו ביאור, שהאדם צריך להאמין בניסים הנסתרים, שהם דוקא יסוד התורה, ואולי רובם ככולם של הניסים הם ניסים נסתרים, אלא שהם נראים כטבע, מפני שאפשר לטעון שזה מקרה, כמו כל מיני צירופי מקרים, או מפני שהורגלנו בכך, כמו כל הניסים שנמצאים בבריאה, ובגוף האדם, ובכל אלו האופנים, אנו חייבים להאמין שהם ניסים, פירוש, לא טבע. המילה ניסים כוונתה, שיש מישהו העומד מאחורי המקרה,

ואילו טבע הוא מושג למקרה בלי השגחה, דבר שאינו קיים במציאות, "טבע" גימטרייה אלוקים, ונס לא אמור להיות, לולי שחלה כאן התערבות מגורם צדדי, והגורם הוא ההתערבות של הבורא בבריאה לבדו, וזה פירוש "אין עוד מלבדו ואפס זולתו", שהוא היחיד שגורם למקרים, וזה יסוד כל התורה כולה, להאמין במקרים הנסתרים בעיקר, שהם מגזרת עליון, אין בהם טבע כלל, וכל פעולה שנעשתה לטובת האדם, היא מפני מעשיו הטובים, וכן להפך, ולדוגמא בעלמא עיין בספר חסידים סימן קסב שכתב, כי הכל גוזר הקדוש ברוך הוא כמה פסיעות יש לו ללכת, וכמה בני אדם יראה, וכמה ראיות יראה, וכן לידי כמה מעשים יבא, ומה יש לו לעשות, וכן כמה דברים ידבר. ע"ש. ובספר הגורלות של רב האי גאון הפליא לעשות ולבאר, שאפילו רפיפת אברים דהיינו כשאיבר של האדם רועד, פעם עין פעם רגל, הכל מגזירת עליון ולא מקרה, ויש סיבה לכל דבר, ע"ש. כל שכן שאר פעולות ומקרים, מנקיפת אצבע ועד החמור ביותר.

אפילו לזון את ביצי הכינים ה' יתברך דאג ודואג, כשהוא ברא את העולם הוא חשב על דרך מחייתם, ואפילו על כל הבריות הנמצאות במעמקי הים ובשמים, במקומות הכי אפלים וחשוכים, לכל אחד מהם הוא דאג בדיוק, להמציא לו את סוג מאכלו, והשלים את כל מחסורם, בזמן ובכמות מתאימה להם, השגחה אין סופית, ואיך ידאג האדם על פרנסתו.

ושמעתי ראיה לכך מדברי חז"ל בראשית רבה (וילנא פרשת וישב פרשה פד) והובא בילקוט שמעוני ובפירוש רש"י, על הפסוק בעניין אחי יוסף הצדיק, וישאו עיניהם ויראו, א"ר אבא בר כהנא, והלא אין דרכן של ישמעאלים להיות טעונים אלא עורות ועטרן, אלא זימן הקדוש ברוך הוא לאותו צדיק באותה שעה, שקים מלאים בשמים, כדי שתהא הרוח מנשבת בהם מפני ריחן של ערביים, ע"כ.

וכן נאמר כיוצא בזה אודות דוד המלך עליו השלום, בעניין מה שגוליית הפלישתי בשעת הקרב עם דוד, נפל על פניו במקום לאחוריו, ויקרא רבה (מרגליות פרשת צו פרשה י) ויפל על פניו (שמואל א' יז מט). למה על פניו, כדי שלא יצטער אותו צדיק שש אמות וזרת. ע"כ.

והדברים תמוהים מאוד, הרי יוסף הצדיק היה בשעה הכי קשה בחייו, אשר בו זרקוהו אחיו לבור עם נחשים ועקרבים, ולאחר מכן מכרוהו לגויים אשר הורידו אותו למצרים, ארץ כשפים וטומאה נוראה, שם נמכר לעבד, ולאחר מכן שהה בבית האסורים שנים רבות, ובתוך כל זה, חפצים מן השמים לנחם אותו, עם כמה ריחות נעימים, שלכאורה אין בהם שום תועלת ממשית, וכן הוא אצל דוד המלך, שהיה רדוף כל ימיו, אחיו ואביו הרחיקו אותו מהם, הוא נרדף משאול המלך ומבנו אבשלום, וכל חייו היו מלחמות,

וא"כ היאך יתנחם בזה שגוליית הפלישתי נופל קדימה ולא אחורה, וכי יקשה עליו לילך עוד כמה צעדים, והדברים תמוהים עד כמעט בלי יכולת הבנה.
ולהבין זאת, תחילה עלינו להתבונן בדרכם של חז"ל, בראייתם את מקרי העולם, שהנה למרות שיש הסתברות שישמעאלים אכן ישאו עמהם מיני בשמים, וכן שגוליית יפול קדימה, ואין הוא מן הנמנע, אכן ההסתברות לכך היא רחוקה, והמבט של חז"ל היה לא להתייחס לשום דבר חריג בתור טבע, אפילו אם יש מקום שיקרה בצד הרחוק, וכל דבר צריך ברור בדיקה והתבוננות, ואם ההסתברות רחוקה, והזדמן לאדם מקרה כזה, הוא צריך להבין שיש כאן נס נסתר, ולמרות שפעולה זו לא אמורה לסייע בדבר, כמו ריח טוב בשעת הצרות או מניעה של הליכה של כמה צעדים פחות.
וכעת נבאר את היסוד של הדברים, היאך אבותינו התבוננו באותם מקרים, שהיו לכאורה שוליים, היאך הם פירשו את המקרים שעברו עליהם, הרי הם אבותינו עליהם השלום ידעו להבין את דרך שיחתו של הבורא אליהם, גם בזמנים שלא היה מדבר עמהם פה אל פה, ומהם נלמד אנו לחיינו.
והתשובה לכך היא, שאותם צדיקי עליון, היו כמובן "מתבוננים" במקרים העוברים עליהם ובוחנים אותם, שהרי חז"ל למדו להתבונן מאבותינו, ומקרים אלו אשר היו פוקדים אותם, שלא כדרך הטבע, היו גורמים להם להבין, דבר אחד, המספיק להתנחם מצרותיהם, והוא, שיש מישהו שמשגיח עליהם, ועומד מאחורי כל הקורה אותם, דרישת שלום חמה, המבשרת את התערבותו של הבורא יתברך, במה שקורה ועובר עליהם, ידיעה זו הייתה מספקת להם, להמשיך הלאה, כעת הכול קל, אפשר אפילו לרדת למצרים, אפשר להירדף על ידי כולם, אפילו מהמשפחה, ובכל זאת להישאר בשמחה.
וכמאמר דוד המלך עליו השלום, מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (תהילים סג). בזמן שהיה נרדף משאול, והיה נמצא בארץ מדבר בלי מים, ובכל זאת אמר מזמור לה', וכמו שמבאר הזוהר (פרשת תרומה), שלכן הדגיש זאת דוד, ואמר מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, שהודיע את מיקומו, ולמרות שכל דברי דוד הם ברוח הקודש, מבאר הזוהר שלולי שדוד היה מתעלה מעל הקושי שלו ושרוי בשמחה, לא הייתה שורה עליו רוח הקודש לומר את אלו הדברים, וכן יוסף הצדיק, שלמרות כל הקושי שעבר עליו, תמיד ברך את ה' יתברך, הן בזמן היותו עבד בבית פוטיפר, והן בזמן היותו אסיר בבית האסורים, והן בזמן היותו מלך ולא נקם באחיו אחרי מות אביו, אלא אמר "כי למחיה

שלחני אלקים לפניכם", וזה העיקר, שיודע היהודי שהגורם לכל מה שנראה לו כדבר רע, זה ה' יתברך, מנהיג הבריאה, העושה את כל פעולותיו בחכמה ובמטרה להיטיב.
וכפי שנתבאר, חלק מספר זה בנוי על יסודות אלו, שלפעמים ישאל השואל על זה שבחלק מהסיפורים נכון! היה צרוף מקרים נגד הטבע, אבל נס המסייע לאדם לא בהכרח היה, אכן התשובה היא כנ"ל, שעצם הידיעה שהייתה התערבות אלוקית גלויה לעין כל, דבר שלא מסתבר כלל שיקרה כך, ואפילו לא באחד מתוך מיליון, כל שכן שהצטברו להם כמה צירופים יחד בסיפור אחד, א"כ זה נס בלי ספק, האמור לתת למאמין כוח ורצון להמשיך ולהתמודד, והתבוננות כזו תעקור מהאדם את רגילותו לחשוב על פעולותיו שהוא פועל ועושה.
ומי אמר, שנס פירושו, דבר שמועיל לאדם ישירות - אם רק יראה האדם את ה' יתברך, בלי שיסייע לו, וכי זה לא יקרא נס??? וזו הייתה כוונת הרמב"ן שאין ליהודי חלק בתורת משה עד שיאמין שכל המקרים הם ניסים, כל שכן היכן שגם בצרוף המקרים, נעשה נס אחר, והגיעה ישועה משמים.
לסיום, הנני חייב להודות לרעייתי עזרתי לחיים מרת גיתית תחיה, על זה שרק בזכותה הנני הגעתי להסתכלות הנכונה בחיים, על ידי שהיא תמיד הראתה לי את השגחתו יתברך בנו ובילדנו, ותמיד דואגת לי להשלים כל מחסורי. וכולי תפילה לבורא עולמים, שיזכה אותי ואת רעייתי שתחיה להמשיך להתבונן בחיינו בהשגחת הבורא יתברך, ונראה בשמחת כל ילדינו, יראי ה' בעלי אמונה ובטחון בו יתברך, ששים ושמחים באושר וכבוד אמן ואמן.
הכותב והחותם
לכבודה של אמונה
הצב"י דוד בן מקסים למשפחת אזולאי ה"נ

פתיחה - על כל נשימה ונשימה

ראיתי לנכון לפתוח ספר זה דווקא בסיפור אשר הוא בעצם הגורם העיקרי שגרם לי לרצות לכתוב ספר של סיפורי השגחות, זה סיפור היכול ללמד הרבה מאוד את ערכם של החיים, ואף את ערכה של כל נשימה ונשימה, וממילא את הצורך לומר לפניו הללויה
בשנת תשע"ה בהיותי מכהן ר"מ בישיבת חובת הלבבות בעיר אשדוד, היה זה באחד מימי החורף אחר שעשיתי פעילות גופנית הליכה מהירה ברחוב על אף היותי משתעל,

אך מצב יציב, ובדיוק באותו יום היו רוחות חזקות עזות חודרות לעצמות, יום היוצא מגדר הרגיל.
ואם תשאלו מדוע ביום כזה יצאתי לפעילות, איני יודע להשיב, וכנראה לא שיערתי נכון את חוזק הרוחות, וגם חשבתי לפי התכנון שאני אגיע לביתי בדיוק בסוף הפעילות ואז עדיין הגוף חם ולא יכול להתקרר, וכמובן שהיה זה מגזרת הבורא אשר העלים מעיני את חומרת הדבר, וכן את התכנון הנכון, והיכן שנגמר השכל שם מתחילה האמונה.
ומה שקרה הוא שהתעייפתי עוד לפני כן, וחזרתי בהליכה איטית לבית, ולאט לאט גופי התקרר, והרגשתי איך הרוחות חודרות לתוך ריאותיי, ומאת ה' היתה זאת, כי בדרך כלל הייתי מצליח לחזור.
ועכשיו שמעו היטב!! רמת החולי שלקיתי בה היתה ברמות עיליות, שהדף בודאי לא יוכל לסבול, כי הוא יקרע או יתפורר, גם מי שראה אותי חולה עדיין לא הבין זאת, רק אנסה להסביר מעט.
סיבת הליכתי הראשונה לרופא היתה משום שלילה קודם לכן, לפתע קמתי בזמן היותי נחנק, סוג חנק כזה שהוא מתחיל בשיעול עם גירוי מחניק, כמו דקירות בגרון, אני משתעל ומשתעל, ואז לפתע נעצרה נשימתי, והתחלתי להשמיע קולות חנק איומות, שהפחידו אותי, חנק פירושו: רק הכנסת אויר לריאות בלי יכולת הוצאה, בקצב מהיר כזה, כדוגמת חולי האסתמה לא עלינו.
באותם רגעים, לראשונה הרגשתי שעוד כמה רגעים אם לא אנשום, תפרח נשמתי, קמתי מהר מהמיטה חצי ישן, לא יודע מה קורה איתי, הלכתי לחלון, ויותר נכון רצתי, לנסות לנשום אויר, נראה לי שהערתי את כל השכונה בצעקות שלי, אבל אתה לא חושב ברגעים כעין אלו, אתה רק רוצה לנשום תמורת כל מחיר שבעולם, פעולה כזאת שאפילו הבן אדם לא מרגיש שהוא עושה אותה בחיי היום יום, לפחות עשרים וחמש נשימות בדקה.
והנה לאחר שתי דקות, פחות או יותר, לפתע הפסיק המחנק, כי הוחלט משמים לשחרר לי אויר, ולכן למחרת בבוקר הלכתי לרופא, אם היה לי רק שיעול רגיל, לא הייתי הולך, אני כל שנה חולה בשיעול, אך אני מחכה שיעבור וממשיך, וכשהלכתי לרופא הוא אמר שיש לי שיעול רגיל, ונתן לי תרופות רגילות נגד שיעול, בלי אנטיביוטיקה, כי הצילום ריאות הראה שאין לי דלקת.
התחלתי לקחת את התרופות, אך השפעה לא הייתה כלל, אלא רק החמרה של רמת השיעול, במשך כל היום הייתי משתעל בצעקות כאלו שאי אפשר לתאר, בלווי לחות

רבות, שמעולם לא ראיתי, ואיני רוצה לצער את הקוראים, אבל אני עצמי, מעולם לא ראיתי ולא הכרתי סוג של ליחה כזאת משהו מזעזע.
ואז הגעתי למצב, שללכת לישון הייתי חושש, כי רק שהייתי מניח ראשי על מיטתי, הייתי נחנק ונחנק, ברמות שתכף אוסיף לתאר, ולכן הייתי הולך לישון בצורת ישיבה, וכך היה לי בדיוק בבוקר מיד בקימתי, ויותר נכון כדקה שתים לאחר שהייתי קם, ולכן הגעתי למצב שלא הייתי רוצה לקום, לא רציתי לישון ולא רציתי לקום, לא האמנתי איך פעולה שהיא כל כך נעימה ונראית די פשוטה, אני מתכוון על השינה, יכולה להפוך לסבל נורא ואיום.
הייתי מגיע למצב, שהייתי נופל על הרצפה יושב על ברכי ונחנק, ומחכה רק לרגע שהבורא ייקח את נשמתי, והרגשתי שאני בעצמי כבר לא יכול להושיע בדבר, מלבד לחכות.
ותבינו, זה לא היה יום אחד ולא יומיים, זה קרה לי לפחות בין שלושים לחמישים פעמים, אם לא יותר, אי אפשר להבין זאת ולא לתאר דבר כזה, בין לבין הייתי הולך שוב לרופא והוא היה מחליף לי תרופות, ושום דבר לא היה עוזר לי, הייתי לוקח תרופות, בצרוף אינהלציה חמש פעמים ביום, ובתוך האינהלציה היו ג' או ד' חומרים, חומרים כאלו שגורמים רעידות בכל הגוף.
ובאחד הימים, מרוב החשש שלי לישון, הלכתי באמצע הלילה למיון "טרם", ונתנו לי איזה תרופה, קודאין שמה, שגם לא עזרה כלום, ושוב למחרת הלכתי לעוד רופא, שהיה מסובך נפשית עם עצמו, אך הליכתי אליו הייתה בלית ברירה, והוא נתן לי אנטיביוטיקה, ברמות שאי אפשר לתאר 800 מ"ג חמש פעמים ביום, וכן אינהלציה 8 פעמים ביום עם ד' חומרים, מלבד עוד כדורים אחרים כמו סטרואידים, ועל כל זה הוא הוסיף לי משאפים של אלרגיה חמורה, שצריך לשאוף כמה פעמים ביום, והוא אמר לי בקול חורק "אנו נחסל את החיידק", ואני הרגשתי שהוא רוצה לחסל אותי, והוא לא נרגע, עד שלסיום הוא הוסיף והפנה אותי לרופא של אלרגיה.
וכשהגעתי לבית המרקחת אמר לי הרוקח במילים האלו, "תשמע אני לא מציע לך לקחת את זה, הרופא הזה הגזים לגמרי, זה ממש מסוכן לקחת כל כך הרבה תרופות", כך אמר מילה במילה, ואני מעודי לא שמעתי שרוקח מתערב ונדהם, כנראה שהרופא באמת הגזים, אבל אני אמרתי לו "תן לי את התרופות ואני אחליט", ולקחתי חלק מהם, וגם זה לא עזר והייתי ממשיך להיחנק.

וכשהגיע התור שלי אצל הרופא אלרגיה, ועשיתי בדיקה הנקראת "טסט" על ידי שריטות בידיים ונתינת חומר בשריטות, הוא צחק כשראה את רשימת התרופות שקבלתי, ושאל אותי, "מה עשית רע לרופא הקודם, שהוא כך נתן לך הרבה תרופות"?, ממש מצחיק הא.., ונראה לכם שאולי הוא היה יותר רציני, הוא היה ליצן אף יותר גדול מהקודם, גם את התרופות שלו לקחתי יום יומיים או שלושה, וראיתי שהוא מקשקש, כי התרופה לא עזרה כלום, כי לא היה לי אלרגיה, ומה שהיה לי זה שפעת חזקה בלבד, גם כל הבצלים הדבש, הכמון, והתה שלקחתי כלום לא עזר.

והמצב הגיע לכך, שכשהלכתי לרופא הראשון עוד הפעם, הוא אמר לי בקול כזה של מבינים, "לפי מה שאתה מסביר לי, נראה לי שאני יודע מה לתת לך", והוא נתן לי תרופה הנקראת אומפרדקס, והוא הבטיח ואמר, "זה יעזור לך", ולא ידעתי מה הוא נתן לי, עד שיצאתי, וכשראיתי את השם של התרופה, אני הייתי המום, כי זו תרופה נוגדת חומציות בקיבה למי שלוקח תרופות חריפות, שהקיבה לא תהיה ניזוקה, ואינו עניין כלל וכלל לשיעול המלווה בחנק, הוא ממש השתבש לחלוטין, ותבינו שבני אדם נתונים לחסדים של אנשים מעין אלו, או לכאלו שיותר גרועים מהם, וכמובן שלא נגעתי בתרופה הזאת, ואחר כך אמרתי אולי הרופא הזה ראה את כל התרופות שנתנו לי והוא חשש שהם הרסו לי את הקיבה ולכן הוא נתן לי תרופה שתתקן את כל ההרס.

וכל מה שאני מספר לכם, זה בזמן שעדיין הייתי קבוע נחנק בלילה ובבוקר, לילה ויום לא ישבותו, ואומר לכם את האמת, שום דבר לא עזר לי מלבד היאוש שלי, אני מתכוון, שהחלטתי שאיני הולך יותר לרופאים, עד אשר תצא נשמתי ח"ו, הבנתי ששום רופא לא יכול לעזור לי מלבד רופא כל בשר, רק הוא יושיעני.

הייתי מסביר לרופאים, "תשמעו אני נחנק ממש עד לפני מוות", והם היו ממשיכים להיות אובדי עצות ובלי מענה, ילדי היו דופקים לי על הגב, וכן אשתי, כולם היו צועקים באמצע הלילה, ורואים איך אני נחנק, ממש כולם נכנסו לפאניקה, הייתי שוכב שרוע על הרצפה, ומעיר קבוע את כל השכונה, אני כל כך השתעלתי עד שכבר לא היו לי כוחות להשתעל, כל הגרון שלי נשרט ונפגם, ועד היום הוא לא שב לאיתנו לגמרי, אני מדבר אתכם אחרי שנתיים, מה שכן בחסדי ה' יתברך יסור יסרני יה ולמוות לא נתנני, ו98% מהחולי עבר לי, ונשאר לי רק זכר למעשה בראשית.

ואם תשאלו אם כן איך עבר לי השיעול המלווה בחנק, אומר לכם את כל האמת, בלי כלום, סליחה, אני מתכוון עם הרבה תפילות, אבל בלי שום תרופה, רק עם המערכת

החיסונית שברא לי הבורא יתברך, ברגע שהחלטתי שאני לא לוקח תרופות, ואני מפנה את כל תפילתי רק לבורא עולם בלבד, רק אז התרפאתי.
ולא שאני בא לומר למישהו שקורא זאת שלא ילך לרופא, חס ושלום, אלא אצלי כך היו הדברים, שאחרי הכל, ה' יתברך רצה ללמד אותי לפי מה שאני הייתי צריך לעבור בחיים, שאין עוד מלבדו, ואפס זולתו, מלבד מה שכל אדם צריך תמיד לדעת, להקדים תפילה לפני שהולכים לרופא, שה' יתברך יזמן לך רופא טוב, כזה שיתן לך תרופה מתאימה, וזו תפילה מאוד חשובה שאסור לפספס, ואחרי כן להוסיף תפילה שאכן התרופות יועילו, כי אפשר לקחת הרבה תרופות בלי תועלת.
ואחר כל הימים האלו שעברתי, הרגשתי שקבלתי את חיי במתנה, את האמת היה מאוד מוזר, להרגיש הרגשה שעוד רגע ואיני בעולם, באותם רגעים, היא הרגשה מאוד נוראה, באותו זמן האדם לא חושב על כלום, רק רוצה לנשום, אויר אויר, ואפילו על בורא עולמים קשה לחשוב באותם רגעים, זה הדבר הכי מפחיד שיש בעולם, לשכוח את יוצרך, בזמן שהכי הרבה צריך אותו, האדם מרגיש מושפל ולא שווה כלום, זה מאוד קשה לעכל את זה שאתה נמצא במצב לא כאחד האדם, האדם יושב עם עצמו ונראה לו שהוא בתוך חלום, להשלים עם מציאות קשה צריך הרבה אמונה ובטחון, שזה אומר לקבל את גזרת הבורא יתברך, ולדעת שאנו לא בעלים על הגוף שלנו, אנחנו יכולים לנסות לעשות לנו רפואה, כמו שאני עשיתי פעילות, אך הדבר יביא להפך, לפני כל פעולה רפואית צריך לבקש מה' שיהיה עסק זה לי לרפואה. אך זה מה שקרה בזמן המקרה עצמו הרגשה קשה מנשוא, אבל לאחר מכן האדם מקבל הרגשה שנותנת לו רצון עצום לחיות, לנצל את החיים בכל הכוחות האפשריים, והאדם מבין אז את מעלת החיים, לא מהשפה ולחוץ, אלא את האמת שיש בדבר, להעריך את החיים ולשמוח בהם, ואת זה באתי למסור לאחיי, שיבינו איזה מתנות משפיע עליהם בורא עולמים.
וכנראה שה' יתברך רצה ממני עוד כוחות אשר היו טמונים בי, שאני אוציא אותם מהכח אל הפועל, ולהעריך יותר את מה שיש לי, וזה דומה לאדם שאומרים לו לרוץ, והוא מנסה בכל כוחותיו עד עלפון, והוא משיג מרחק וזמן מסויים ולא יותר, אבל בפעם אחרת שילדיו היו בסכנה או חייו, כי רדף אחריהם אריה טורף, אז הוא מוכרח לרוץ כדי להצילם במהירות מעל הטבע, ואז הוא ניצח בריצה אף את מלך החיות, והוא קיבל כוחות שאי אפשר לתאר, והכל נמצא בתוכנו.
ולפעמים ה' יתברך מוציא מאתנו את כוחות אלו, על ידי צרות וייסורים, ומביא את האדם לרגעים, של רגע לפני לקיחתו מהעולם, כדי שנעריך את חיינו יותר ונפיק את

מרב כוחותינו, ומי שיכול, ינסה לממש כוחותיו אלו הטמונים בו עוד לפני כן, למעלה מיכולתו, כי יכולתו נמצאת במסירות נפש, להוציא את הכוח אל הפועל.
אני מספר זאת, להודיע ולהשמיע לכלל ישראל, שאין שום יאוש בעולם כלל, ויש בכוח הבורא יתברך לרפא את האדם מכל חולי, וכל התרופות גם הם נתונים בחסד ה', אם להשפיע או לא, רק צריך הרבה אמונה תמימה שיש לבורא את הכוח והאפשרות לרפא, וכן תפילה לה' יתברך עם כוונת המילים, רפאני ה' ונרפא, והיום מנהג העולם החמיר, שהפכו בני האדם את הרופאים בכל התחומים לאלילים, וזו הגזמה חמורה שעברה כל גבול, ולא לכך התכוונו חז"ל במה שאמרו שנהגו ללכת לרופא, אלא הכוונה היא שנכון בודאי חייב ללכת, אך שילך אחר הקדמת תפילה מעומק הלב, וכן שילך באמונה שהרופא שליח ולא מחליט, אם הוא יהיה בריא או לא, ובלי עזרה משמים הוא רק יכול לגרוע ולא להועיל, וכן יזכור שהתרופות לא מביאות רפואה, ואם בורא עולם לא יתן את החלטתו ואת אישורו לתרופות שיועילו, לא יעזור לאדם אפילו אם הוא יבלע את כל התרופות שקיימות בעולם, ורק כשיחשוב כך האדם, רק אז מותר ללכת לרופא, ויהי רצון שנתחזק כולנו בדבר זה, ונחנך את ילדינו לכך.
פתחתי דוקא בסיפור זה, מפני שהוא מן הגורמים העיקריים שכתבתי את ספר זה, כי רציתי להודות לבורא, ואמרתי לעצמי היאך אודה לו במאוד, דבר שיעשה לו נחת רוח, ועלה ברעיוני בהשגחה פרטית, לכתוב את כל הניסים והנפלאות שעברו עלי ועל משפחתי, ניסים שראיתי אותם בעיני בלבד, או חוויתי אותם על גופי, ואני מקווה שהם יהיו לרצון לפניו יתברך לקבלם כמנחה וכקורבן עולה כולו כליל אליו, ושנזכה כולם להפיק מסיפורים אלו את מרב התועלת, אמן ואמן.

הטובות התמידיות

אין שום מקרה בעולם כלל, אם אבריו של האדם מתפקדים כראוי, זאת אומרת שיש ציווי אלקי האומר כל הזמן לאותו איבר "תמשיך לתפקד ולשרת את פלוני", ובכל פעולה שגרתית רגילה טמונים ניסי ניסים, וכמו שפעמים רבות השגרה טופחת על פנינו ומשתנה, ואנו מתגעגעים אליה, ואז מעריכים אותה, רבותי עלינו לשבח לאדון הכל ולתת גדולה ליוצר בראשית כבר עכשיו בתוך זמן שגרתנו, על כל הניסים הנסתרים והגלויים אשר אנו לפעמים שוכחים להבחין בהם, וזה הרי כל תכלית קיומנו בעולם להודות ולהודות, ושוב להודות

יום אחד עליתי למיטתי לישון, ואז בדרך נס תוך זמן קצר כדקה נרדמתי כמו בכל יום, והצלחתי להפסיק לחשוב על כל הטרדות של היום, מאות מחשבות, כולם פסקו ונתנו לי מנוחה לא כאותם שצריכים כל מיני כדורי שינה בשביל לישון, או כמה כוסות יין, ועדיף לקחת כמה כדורי ביטחון ואמונה ומיד נרדמים, ואפילו בימים טרודים וקשים, כמו יונה הנביא שהלך לישון באוניה בשעת סערה בים, וחזקיהו המלך בשעת המלחמה. , ובכך שקעתי בשינה עריבה, כמו תינוק אך רק קצת יותר גדול, ואז גופי עבר לפתע, ממש לבד, למצב לילה, כל האברים הפנימיים שלי החלו לעבוד בצורה איטית, ולכן לא קמתי באמצע הלילה להתפנות ומי שהוא חולה ולא מרגיש טוב, או שכואב לו כל מיני מקומות בגוף, ידוע הדבר שכשאדם הולך לישון הרי שמערכת העצבים שהיא המקור לכל כאב בגוף, הרי שהיא מחלישה את מלאכתה, ולפתע האדם מפסיק להרגיש את הכאב באותה רמה שהיתה מפריעה לו להירדם, אם הוא היה משתעל, הוא מפסיק להשתעל, אם כאבו לו העיניים הרי שהם מפסיקות לכאוב, ולפתע בקומו בבוקר אחר דקות מספר מתחיל הוא להרגיש שוב את הכאבים, וכל זה למה, בשביל שהאדם יהיה יכול להירדם ולהחליף כוח, שאם לא היה קורה כדבר הזה, הרי שהאדם לא היה יכול להתקיים, כי בשביל להתרפאות צריך מנוחה. , אך בדרך פלא עדיין כל האברים נשארו עובדים ומתפקדים כפי הצורך בעת השינה, הדופק איטי, הנשימה איטית, וכן שאר כל האברים, ואילו המערכת החיסונית שלי מערכת החיסונית היא מערכת הלימפה הנמצאת בגופינו, אלו הם עורקים אשר זורמים בתוכם כדוריות דם לבנות מכל מיני סוגים (מקרופאג'ים, לימפוציטים), ויש כמה נקודות בגוף שהם נמצאים שם בריבוי, כמו בגרון מאחורי השקדים, מחתת לזרועות הידיים, ובשיפולי הבטן, ובעיקר בטחול שהוא גוש לימפה ענק, ותפקידם לפקח על כל בעיה רפואית בגוף, לגרש חיידקים או וירוסים, ולאכול כל פסולת מיותרת, ומתוך אותם עורקים שהם נמצאים הם חודרים לתוך כל מערכות הדם ועושים את המוטל עליהם, ובשעה שיש דלקת בגוף או זיהום, רמת כדוריות הדם הלבנות עולות, כי הם מתחילים להתרבות לצורך הרפואה של הגוף, והרוצה לראותם יתבונן בפצע דלקתי שצבעו צהבהב, מפני שמעורבות בו כדוריות לבנות בצרוף חיידקים, מה רבו מעשיך ה',

והרוצה לחזק את מערכת החיסונית שלו שמועיל הדבר לרפאות כל מיני תחלואים בגוף במהירות רבה יטול כדורים או טיפות טבעיים הנקראים פרופוליס, רק יבדוק היטב את הכשרם, הפרופוליס משפר את מערכת החיסונית של הגוף ומעלה את עמידתו בפני מחלות זיהומיות ע"י האצת הפעילות של כדוריות הדם הלבנות והגברת קצב

יצירת הנוגדנים, במגע עם אזור פגוע הוא מאיץ את התחלקות התאים וע"י כך מזרז את הגלדת הפצעים וגורם לאיחוי רקמות חיצוניות ופנימיות בגוף, הפרופוליס מרגיע ומשכך כאבים, כוחו האנטיביוטי הוא חזק פי 10 עד פי 100 מאשר הפניצילין, כמו כן נמצא שהפרופוליס משפיע לטובה במקרים של לחץ דם מוריד את רמת הכולסטרול בדם מונע ומרפא שפעת, דלקת גרון ועוד.

והתרופה הטבעית האמיתית ביותר שהיא בחינם גמור, הרי היא השמחה והשלווה, וכמו שכתב הרמב"ם בספרו פרקי משה פרק שמונה עשרה, כי רבים סרו חולייהם מהם בסיבת שמחה, "ששמחו לבד", וכן מצאתי כתוב בשם ד"ר יצחק יניב מנהל המחלקה האונקולוגית בבית חולים לילדים שניידר שאמר, "יש עובדות רבות המראות קשר בין המערכת החיסונית והמצב הנפשי של החולה, מערכת החיסון אצל אנשים שמצב רוחם מרומם מתפקדת טוב יותר מהמערכת החיסונית של אלה המדוכאים יותר" עד כאן לשונו, וכדי לזכות לשמחה אמיתית בחיינו, זה רק על ידי חיזוק הביטחון והאמונה בהשגחתו עלינו תמיד, כל יום מעט מלימוד ספר חובות הלבבות בשער הבטחון, הוא יותר טוב מכל כדור כימי או טבעי, ומזה ומזה אל תנח ידך. התחילה לעבוד בצורה יותר פעילה, והחלה לשפר ולתקן כל מיני תחלואים בגופי, כל שעתיים המערכת עבדה על מקומות אחרים בגוף, אני ישן וגופי מתייעל, יש כאן אחראי, כל המערכות בגוף שלי התחילו לקבל כוחות חדשים, המאגרים מתמלאים ומתמלאים, והכל ממש בדרך נס יוצא מגדר הטבע.

עברו כמה שעות, ועדיין אני ישן, וברחמי שמים מרובים הצלחתי רק בדרך נס, להתהפך מצד לצד בלי שיכאב לי כלום, למרות שלא הזזתי את אבריי זמן רב, הם לא נרדמו יש הסובלים מכל מיני בעיות במערכת העצבים, שגורמות הרדמיות בכל מיני אברים בגוף, בזמן שהם שוכבים ולא מזיזים את איבריהם, הדבר מעיק וכואב, ולפעמים חוסר ביטמין B12 גורם לכך, כי הוא נוטל חלק גדול בתפקוד מערכת העצבים, מלבד מה שחוסר באותו ויטמין גורם לשכחה כרונית. ולא נתקעו יש הסובלים מבעיות במערכת העצמות, שהדבר גורם להם לתקיעת אברים, וחוסר אפשרות לקפל ידיהם ורגליהם כראוי, והם צריכים לנענע את אבריהם פעמים רבות עד אשר הם משתחררים. . ועוד שעצם המציאות שיכולתי להתהפך היתה זכות, שהרי לא הייתי מחובר לכל מיני אלקטרודות שתופסות אותי בבית החולים, יש כאלו חולים שצריכים להיות בשמירה תמידית אודות מצב ליבם, ולכן הם מחוברים לכל מיני אלקטרודות הבודקים את הדופק ומצב הנשימה, והדבר גורם להפרעה בשינה, גם בגלל ריבוי החוטים שנמצאים מונחים

על החזה עם דבק כואב, וגם בגלל שלהתהפך מצד לצד אי אפשר, כי אורך החוטים לא די ארוך. , הייתי משוחרר ומאושר, גם לא נפלתי מהמטה יש כאלו בני אדם הישנים שינה עמוקה מאוד, והדבר גורם להם שפעמים יפלו מהמטה, והדבר מבהיל נורא, ופעמים אף כואב מאוד. , לא בגלל שהיה לי מעקה של מיטת חולים, אלא כי משהו בתוכי אמר לי עד היכן להסתובב, מערכת הפעלה מיוחדת שמתפקדת בשעת השינה, אפילו אם ניסה איזה חרק לעקוץ אותי, מיד הרגשתי זאת, ונתתי לו מכה אחת אפיים, והמשכתי לישון. עיניי, היו עצומות כל הלילה, למרות שהייתי ישן, ובשביל לעצום עינים צריך לחשוב, שהרי יש שריר מיוחד שפועל לסגור את העין ולכן מי שהשריר של הפנים שלו לא עובד, שריר מספר 7, יצטרך לסגור את העין עם פלסטר, כדי שלא יכנס לשם אבק, וכן הוא יצטרך למרוח משחת סינטומצין, מפני שעדיין הסגירה הזו לא די טובה, ויש חשש שתהיה דלקת בעין, ואפשר להגיע מכך אפילו לידי איבוד העין לא עלינו. , שעות רבות ושלמות הם היו סגורות ובלי למצמץ, ישנתי שינה מתוקה בלי חלומות רעים או מפחידים, והפוך היה, שחלמתי על דברים טובים, שגרמו לי לשלוות הנפש, גם לא השתעלתי, ולא נחנקתי מהמאכל הנמצא בקיבה, למרות שאכלתי רגע לפני השינה הדרך הנכונה באכילה היא לאכול את הסעודה היותר גדולה בשעות הצהרים, ולקראת הערב לאכול מאכל יותר קל, עד שתגיע שעת השינה ואז קיבתו לא תהיה מלאה, שהרי מי שממלא כרסו בשעות מאוחרות יכול לקרות לו שהמאכל יעלה מן הקיבה לגרון בשעת שכיבה ואז יכנס לדרכי הנשימה ובמצב הטוב הוא רק ישתעל ובמצב הלא טוב הוא יכול להגיע לידי חנק נוראי, ובדרך כלל דבר זה נגרם מריבוי אכילה, וצדיק אוכל לשובע נפשו. , גם ישנתי על הידיים עם כל הגוף, והם לא נרדמו לי כמה פעמים אדם נרדם בלילה ובלי שימת לב הוא ישן על ידיו ונגרם מכך חוסר זרימת דם תקינה, ולפתע הוא מתעורר מכאבים עזים, הן מפני כובד היד, והן מפני נימול, שפירושו הרגשה בידים כאילו הולכים עליהם נמלים, והרגשה זו היא בעצם הרגשת זרימת הדם, שנגרמת מחוסר הגעת חמצן מספיק לאותם מקומות.

, לא עקצו אותי יתושים, ולא עכבישים, גם הרעש של מכשיר מדידת הלחץ דם המכאיב בזרוע היד, וכן האק"ג לא העירו אותי בבית חולים כל כמה זמן באים לבדוק את המטופל בלי הודעה מוקדמת, עוד בעודו ישן, ועושים לו בדיקת לחץ דם, על ידי רצועה שמחברים ליד והיא מתנפחת ומתהדקת ולפעמים בגלל האינפוזיה הדבר כואב עד למאוד, בדיקת לחץ דם היא חשובה לסובלים מלחץ דם גבוה, כי לחץ דם גבוה יכול להביא למחלות מאוד מסוכנות כמו שבץ שזה נקרא אירוע מוחי, וכן התקפי לב, וסיבת הדבר כי לחץ

דם גבוה גורם להתאמצות גדולה יותר של הלב, ולכן הלב מתעייף ולבסוף רמת התפקוד שלו נחלשת והדבר יכול לגרום להתקף, וכן לשבץ כמו שאמרנו כי לחץ דם גבוה גורם לניתוק של כל מיני קרישי דם בעורקים ואם ישתחרר אחד מהם בזרם הדם והוא יגיע למוחו של האדם הרי שיסתם אחד מעורקיו במוחו ולא יגיע חמצן לאותו מקום וממילא יכול להביא הדבר לאירוע מוחי קטן או גדול, ואפשר להגיע מזה אף לידי מוות, ואם לא אז לשיתוק של חצי הגוף, ובמצבים הטובים לאחר כל מיני טיפולים ותרופות המצב משתפר ומגיעים כמעט להחלמה מלאה. , וכן רעש המוניטור, לא נשמעו ברקע רעש המוניטור הבודק את קצב הלב מפריע לשינה, זה לא רעש של מכשיר אחד, אלא מכל מיטה נשמע הקול. , ולכן לא התעוררתי, היה לי שקט גמור, היה לי נוח לישון במיטתי, ולא במיטת בית חולים, לא שמעתי קולות של אנשים שגונחים מכאב בבית החולים נמצאים הרבה אנשים מבוגרים מאוד, אשר סובלים מכל מיני מחלות כרוניות, ופעמים הרבה הם משמיעים כל מיני קולות מוזרים של ליחות חזקות, מלוות בשיעול, או סתם גניחות של כאב, וכן צעקות של דמיונות ופחד, גם מצויים שם ריחות לא נעימים ולא נאריך, וכל זה בכל שעות היום והלילה, אין שינה ולא קימה. , ותראו זה פלא, עבר עלי לילה שלם ולא כאב לי כלום, ולא הפריע לי כלום, איזה נס, והפלא הגדול הוא ששום אחד מכל ילדי, לא התעורר מאיזה חלום או מכאב לילה אחד התעוררה אחת מבנותיי מרוב כאבים חזקים ברגלה, כבר כמה ימים שהיא התלוננה עליהם, אבל באותו יום היא אמרה שזה עבר לה, אך לפתע באמצע הלילה הכאבים חזרו עד כדי כך שהיא כמעט לא יכלה ללכת, ואחר כדקה קמה אחריה בתי הגדולה, והיא אומרת שכואב לה השפה, הסתכלתי עליה וראיתי שכל השפה שלה היתה נפוחה, ממש גדולה, ואני נבהלתי, היאך יתכן לא אחת אלא שתים בלילה אחד, והם קמו יחד. ועוד באותו לילה בשעה שלוש הגענו יחד "לטרם רפואה דחופה", ועברנו שם כמעט את כל הלילה, ולמרות שלבסוף לשניהם תודה לה', לא היה שום דבר, ולמחרת הכל עבר, אך הפלא הגדול הוא היאך פתאום אדם מוצא עצמו עדיין חצי יושן אך לא במטתו, אלא במיון עם שתים מבנותיו, כל דקה של שינה ביום רגיל בלי הפרעות הוא נס גמור, תחשבו על זה. , שום ילד לא נפל מהמטה, לילה שקט, אשר נותן כוחות להמשיך וצורך רב להודות.

ובבוקר, בנס גמור ופלאי, לפתע התעוררתי, משהו הפעיל אותי בחזרה לחיים גם כשאדם ישן עדיין יש מקומות במוח שלו, שממשיכים לעבוד לצורך התפקוד הלילי, וחלק ממנו אחראי לקימה בבוקר, שלמרות שאדם ישן הוא יודע במחשבתו שהוא צריך לקום בשעה מסויימת, והמוח שלו מעיר אותו, וממילא את שאר חלקי המוח. , נשמה

שנתת בי טהורה, והצלחתי לפקוח את עיני, לא עין אחת, ולא אחת וחצי, אלא את שתיהם במושלם, ובלי להתאמץ, העפעפיים לא נדבקו לי לעינים, והעינים לא שרפו לי, כי כל הלילה הופרש חומר מחטא המנקה את כל גלגל העין מאחורי העפעפיים, יש לכל אדם נורמלי פטמות מסויימות המפרישות חומר חיטוי מיוחד, שמנקה את גלגל העין כולו, הם גם גורמות לעין שתהיה לחה ורטובה, ובכך מצמוץ העין הוא תקין ונעים, לא יבש, ההפרשות שנמצאות בעינים בשעות הבוקר הם בעצם החומר שמנקה, וזה שייך למערכת החיסונית בגוף שתפקידה לנקות ולטהר כל דבר, וכשיש דלקת בעין הנוזל הצהוב מתרבה, עד שנגרם הדבר שהעין נדבקת ונסתמת וצריך להסיר את כל הדבק בשביל לפקוח את העין, והדבר קורה כך לא רק בגלל שצריך הרבה חומר ניקוי לחיסול החיידקים, אלא מפני שכיון שהעין צריכה סטריליות ומנוחה לכן העין נדבקת ונסגרת ובכך נהיית מבודדת ונחה מכל מיני מצמוץ, ואז העין יכולה להחלים במהירות הנצרכת. , קבלתי בבוקר עין נקיה וחדשה, ממש מהקופסא, גם לא היה לי דלקת בעין ולא בעינים ולכן מיד נפקחו עיני, בלי שהייתי צריך להעזר בידיי או במים להסיר את ההפרשה הדלקתית, במשך כל יום, 17.000 אלף פעמים ביום אחד, העינים ממצמצות, כדי לשמור על עין נקיה, וכדי לשמור עליה לבל יכנסו לתוכה כל מיני לכלוכים, ואנו אפילו לא מרגישים את זה, מה, זה לא מדהים.

ואחר כך יותר חשוב מכל היה שהצלחתי לראות בהם אדם שרוצה לדעת מעט את הערך של העיניים שלו שהוא רואה, אז בשעת קימתו בבוקר לא יפקח עיניו, וינסה רק לקום מהמטה, ואם הוא רוצה יותר להבין אז גם ינסה להתלבש, נראה אם הוא ימצא בכלל את בגדיו, והוא בטח יפול כמה פעמים, וידפק ראשו בכל מיני דברים, ואז שינסה להוציא משהו מהארון או מהמקרר, בקיצור, שינסה למצוא משהו, ואם הוא רוצה להוסיף תודה, שילך לחדר של ילדיו, ואז הוא ירצה לראותם, אך בלי יכולת, ואז יפקחם ויודה לבוראו. , ראיה חלקה וברורה, בלי נקודות שחורות, בלי צלליות, ובלי שהפריעו לי בעינים כל מיני גופים זרים יש בני אדם שמפני חולי עינים, הם רואים דרך העינים כל מיני גופים זרים המפריעים את ראייתם, הגופים נראים כמין שערות כאלו, דבר המטריד מאוד, זה נגרם מפני שיש לנו בתוך העינים חומר העשוי מג'ל, ולפעמים מגזרת הבורא הוא מתייבש והדבר גורם לראות את הנ"ל, ועל פי הרפואה אין לזה תרופה, וצריך להשלים עם זה. , ראיתי צבעים וצורות בדיוק מוחלט, הכל היה ברור, ראיה מצויינת ומושלמת, תודה לך אבא.

גם שמעתי קולות ברורים, תחילה את קול שעון המעורר המשמיע את השיר מודה אני כל בוקר, ובעיקר שמעתי את קולה של הבריאה, השרה ומשבחת לבוראה, שמיעה צלולה בלי שום כאב או צליל נלווה, לא היתה לי דלקת, אלא שמעתי בשתי האוזניים, ואין זה מובן מאליו, מישהו נתן לי את כל זה, ואני צריך להודות לו.

ועדיין הניסים לא נגמרו ויותר נכון הם רק התחילו, כי לפתע גם הצלחתי בחמלת הבורא עלי להזיז את ידיי ואת אצבעותיי כולם אחת אחר השנייה, עשרה במספר, שתי ידיים ושתי רגלים, בכולם היה לי רגש תחושתי בלי הרדמויות, יכולתי להרגיש ולהבדיל בין דבר חלק למחוספס, האצבעות לא נתפסו לי בלי יכולת לקפלם, לא היה לי בהם לא כאבים לא מכות, ולא כוויות, ואפילו לא חתך קטן בקצה האצבע שכואב נורא כל אחד יודע וזוכר, שכשהוא נחתך בקצה האצבע, היאך הוא היה מרגיש, כל הזמן דעתו היתה על אותו מקום. בלי לשים לב אנו משתמשים בקצה האצבע ממש בלי הפסקה. מספיק מקום אחד קטן בגוף שהוא כואב, וכבר האדם לא מיושב בדעתו ומחפש מזור לרפואתו, פתאום הוא נזכר שיש לו אצבע, הוא לא יודע עד עכשיו היכן היא היתה, ורק עכשיו הוא נותן ליבו להבין כמה מעלות טובות יש לכל איבר ואיבר, ואפילו לקטן ביותר. , ובכך דעתי היתה מיושבת עלי בתכלית, הייתי רגוע ונקי מכל צער וכאב, נזכרתי בחסדי ה', שאני צריך לומר מיד "מודה אני" למלך העולם על שהעיר אותי והחזיר לי נשמתי, ולמרות היותי עייף מאוד לא יכולתי להתעלם מכל הרחמים האלו.

התחלתי להזיז את רגליי, מקפל ומיישר בתפקוד מלא, וכן את ידיי, ממש לא האמנתי למראה עיני, ואז הצלחתי לקום מהמטה בלי עזרה של שום אדם, ממש בקפיצה, התמתחתי ולא כאב לי כלום, וגם בשעת המתיחה לא נתפס לי הגב או אבר אחר, גם לא נתפס לי הגב מהמזגן שישנתי איתו כל הלילה כאבי גב הם אחד מהכאבים המציקים ביותר, אי אפשר לשבת אי אפשר לשכב, ואי אפשר ללכת, וכמובן לא להתכופף, ולפעמים הרפואה להם היא למעלה משבוע, אלו הכאבים הפשוטים אבל יש חמורים הרבה יותר, כמו מקרה הנפוץ הנקרא פריצת דיסק, אשר פירושו, שבין כל חוליה לחוליה בגב שלנו יש סחוס שבזכותו הגב שלנו גמיש מאוד, ואנו יכולים להתכופף קדימה לצדדים, ואחורה, עוד ידוע שבתוך כל החוליות בגב עוברת מערכת העצבים, מערכת העצבים היא דבר פלאי ביותר ולא נוכל להאריך עליה את הדיבור, אבל מעט לצורך העניין נאמר, המערכת הזאת נמשכת מתוך המוח ונכנסת בתוך החוליות, ולכל אורך החוליות נמשכים חוטים דקים שנמשכים לכל אברי הגוף הפנימיים והחיצונים, אני מתכוון העור העיניים ואפילו השיער, מערכת העצבים תפקידה מתחלק לשנים,

הראשון להרגיש כל דבר ודבר והיינו חוש המישוש, אותם חוטים דקים מקבלים את התגובה ומעבירים אותה למוח, ובכך מבחין האדם בכל המתרחש סביבו, תפקידה השני הוא להזיז את כל האברים על ידי שהמערכת מחוברת לכל שרירי הגוף, הן השרירים שעובדים קבוע כמו שרירי הגב הפנים והאברים הפנימיים, והן לשרירים שעובדים בזמן פעולה, הסבר זה הוא מספיק בשביל שנבין מה היא המחלה הנקראת פריצת דיסק, שהנה אחר שיודעים אנו שיש לנו בין כל חוליה וחוליה סחוס שהוא נקרא דיסק וכן שכל מערכת העצבים עוברת באותו מקום, כעת נבין את העניין, כשיש לאדם עומס רב על גופו כגון שהוא מרים דבר כבד, או מחמת ישיבה ממושכת ולא נכונה, ובצירוף שאין לאדם מספיק שרירי גב חזקים, אז קורה שהדיסק הנמצא בגב יוצא ממקומו על ידי הלחץ שנגרם שם, ובדרך כלל זה קורה בחוליית L14-L15 שהם נמצאים למטה בגב תחתון מפני שהעומס עליהם הוא הגדול ביותר, וכשהדיסק זז ממקומו הוא פוגע במערכת עצבים, אותם חוטים שסיפרנו עליהם, ואז נגרמים כאבים, שתפקידם להזהיר ולשדר לאדם מצוקה שיטפל בבעייתו אם על ידי תפילה ואם על ידי טיפול וזהירות משנה, ופעמים כשהדיסק זז ממקומו הרבה הוא גורם לשיתוק ברגלים, כי הוא מונע את הפקודות שעוברות מהמח לרגלים, ולהתרפאות מדבר זה צריך לעבור ניתוח מאוד מסוכן של השתלת דיסק תותב, שגם אם הוא עבר בהצלחה האדם לא יחזור לתפקוד רגיל, ומי שלא עובר ניתוח צריך לקבל זריקות של וולטרן וכדומה לשיכוך כאבים ולהמשיך להתקיים כך, והסבל הוא נורא, וזה בשילוב טיפול ברפואה משלימה כמו דיקור ועוד, ובמצב הטוב של פריצת דיסק, ויותר נכון "בלט דיסק", שהדיסק לא זז הרבה, מרגיש האדם הרדמויות ברגלים, מחוסר תפקוד נכון של מערכת העצבים, ובעיקר מרגישים זאת בעת עמידה ממושכת, והרגשה זו לא נעימה כלל, ולכן כדאי מאוד לשמור על הגב, הן על ידי פעילות לחיזוק הגב, והן על ידי שלא נעמיס עליו.

ואם כבר דיברנו אודות כאבי גב, אז אי אפשר לשחרר אתכם מזה העניין בלי לספר לכם עוד דבר, צריכים אתם לדעת מה שהגיעו כל גדולי הרופאים למסקנה מוחלטת בלי ספק, שאחד מהגורמים לכאבי גב שאין להם מקור ברור כמו פריצת דיסק, הוא לחץ נפשי כבד, מדוע? שום אדם לא יודע, אבל זו מציאות, אין מה לעשות, לאט לאט מגלים ומבינים שכל תחלואי הגוף, קשורים לנפש האדם, אדם שלפתע קיבל כאבי גב, יתבונן מעט מה עבר עליו בזמן האחרון, הוא יבחין וימצא מיד שהוא עבר ימי לחץ נפשי, ואם הלחץ כבד, אפשר להרגיש כאבים אלו מיד, אפילו באותו זמן, לפיכך ידעו הקוראים שכדאי מאוד שלא להיכנס למצבים כאלו, ועוד ידעו שאם הם רוצים לשחרר את כאבי

הגב, אז עליהם לשחרר מעליהם עול ולחץ, ובד בבד להירגע ולהיות שליו, לפני שהם פונים לרופא, ולפני שהם לוקחים תרופות, ובדרך כלל כאבי גב מסוג זה, נמצאים יותר בגב העליון ולא התחתון, מחצי הגב ולמעלה. , ואז עמדתי על רגלי, והרגשתי אותם עומדות חזקות ויציבות בלי שום כאב, שניהם בלי יוצא מן הכלל, מכף רגל ועד סוף היו תקינות לחלוטין, לא ציפורן חודרנית מי שיש לו ציפורן חודרנית, אין מנוחה לנפשו, כל הרגל שלו כואבת, הוא לא יכול לדרוך על הרגל, לא לנעול נעלים, והכאבים הולכים ומתחזקים, הציפורן הרי חודרת לתוך הבשר, נהיה מוגלה, והכל מתנפח, והרבה פעמים רק ניתוח עוזר, אחרי שהוא כבר מרח את כל המשחות, ציפורן אחת בריאה, זו זכות של רמת חיים שלווים, כל שכן עשרה. , לא כאבי ברכים, לא כאבים בסחוס הסחוס בברך, הוא כמו כרית הגנה המפרידה בין הירך לשוק, ובכוחו של הסחוס למנוע זעזועים קשים. שחיקה של הסחוס, מביאה לכאבים נוראים ונפיחות של הברך, אין לבעיה זו כמעט תרופה, מלבד השתלה של סחוס, ואם העצמות עצמן נשחקו, יהיה צריך לעשות השתלה חדשה של כל הברך, ממש ניתוח מזעזע, ולפעמים מגיעים גם לקיבוע של הברך, והרגל נשארת ישרה לכל החיים, ולכן כדאי לשמור על הברכיים, ולא לאמץ אותם יותר מכפי יכולתם. הברך ולא ברצועת הברך רצועת הברך תפקידה לתפוס את העצמות ולחברם לשרירים, קריעה של רצועה מצריכה תפירה של הרצועה, או השתלה חדשה של רצועה, וההחלמה לוקחת זמן ארוך מאוד. , גם לא היו לי כאבים באגן אגן הירכיים היא עצם גדולה, והסובלים מדלקות פרקים באותו מקום נהפכים להיות נכים, כי הדלקת גורמת שאת הרגלים שהם מחוברות לאגן, לא יהיה אפשר להזיז, כל תזוזה שלהם מלווה כאב איום ונורא, אין להם לא לילה ולא יום, ותרופה לכך אין בנמצא, ועכשיו הם המציאו רק תרופה שתמנע התפשטות נוספת, זריקות מאוד כואבות. , ואף לא כאבי שרירים, לא היה לי סחרחורת הסובלים מלחץ דם נמוך מקבלים סחרחורות, שגורמות להם לרצות לשבת כדי שלא יפלו. , ולא רצון להקיא, אלא הפוך הייתי רעב, מאת המשביע לכל חי רצון.

ואז הלכתי ליטול ידיים, ותראו זה פלא מדהים, ממש נס משמים, אני הולך, אני לא מאמין יש לי שיווי משקל כל השיווי משקל מקורו בתוך האוזניים, ואם יש בעיה באוזניים, יתכן מאוד שגם ההליכה לא תהיה יציבה ונעימה. , לא נפלתי בכל הדרך אפילו פעם אחת, איזה פלא עצום, ממש לא האמנתי, רחצתי את פני, וראיתי במראה היאך פני לא נפולות, אלא מחוזקות על ידי שרירי הפנים, אותם אלו השרירים שתפקידם לעצב את המראה של האדם, לא צד אחד בפנים אלא בשני צדדיו, כל הפנים מלאים שרירים בריאים, הזזתי

את עיני לצדדים, וכן את שפתי והאף, כולם יחד, להרגיש את עצמי, והכל זז כתיקנו, לא האמנתי כולי חי, הוספתי לשפוך מים על עיני ולא חששתי, כי לא היתה לי דלקת בעינים ידוע שמי שסובל מדלקת בעינים, הנכון הוא שלא יכניס לתוכם מים כלל, בגלל החיידקים הנמצאים במים. , צחצחתי את שיני בחוזקה ולא כאב לי, כי לא היו לי כאבי שינים ולא החניכיים, ואף לא פצע, גרגרתי את המים מרחיצת השניים, והמים לא נשפכו לי מהצד של הפה, כי כל שרירי השפתיים היו תקינים וחזקים.

נשמתי לרווחה נשימה ארוכה ועמוקה, והרחתי את היום החדש על ידי כל החיישנים שבאפי, המתעוררים זה עתה, ובחסדי ה' נשמתי בשתי הנחיריים, כי לא היה סתום לי האף, אפילו לא נחיר אחד, והרחתי יום של בשורות טובות. לבשתי את בגדיי, כן את בגדיי מהארון, ולא את בגדי בית החולים, אלא בגדים מכובדים והולמים בן אדם, עם ריח של מרכך הכביסה, ולא עם ריח של החומץ שמחטא את הבגדים, התחלתי בחולצה ולא לקחתי בטעות חולצה בלי כפתור או עם כתם, גם לא חולצה קטנה או של שבת, גם לא כאבה לי הכתף, ולכן יכולתי להכניס את ידיי לשרוולי החולצה בקלות, סגרתי את הכפתורים במהירות, כי לא היה לי חתך בקצה האצבע, לבשתי את מכנסי, ורגליי לא נתקעו במכפלת שבסוף המכנסיים, גם לא מעדתי כשהכנסתי את הרגל השניה, הלכתי לנעול נעלים, ומצאתי אותם מהר, נעלתי את נעלי, והצלחתי להתכופף ולא כאב לי הגב, וגם הדם לא עלה לי לראש יותר מידי, כי הגוף איזן את לחץ הדם כשהאדם עומד אז הדם צריך להגיע עד לראש שהוא מקום די גבוה, ולכן צריך הלב להתאמץ לדחוף את הדם, והנה אדם עומד, ומתכופף מיד, עומד, ומתכופף מיד, ולא קורה לו כלום, ולולי חסדי ה' יתברך כל זמן שאדם היה מתכופף היה צריך להתפוצץ לו הראש, אך בגוף יש מנגנון שמנווט את לחצי הדם, והוא נמצא ביותרת הכליה, וגורם לכך שכשאדם מתכופף אז לחץ הדם יורד, ואפשר לעשות את זה במהירות נוראה, פעמים רבות, בלי שיקרה לאדם שום דבר. , ממש לא האמנתי איך כל גופי עובד כתיקנו, לא כאב לי הראש לא הצוואר ולא המצח, גם לא הבטן העליונה ולא התחתונה, ואף לא בצדדי הבטן, לא גירד לי הגוף גירוד טורדני ומצער, והלכתי לבדוק את ילדיי, ראיתי את כולם בריאים ושלמים ממש כמו מלאכים, כולם מוכנים לקראת יומם החדש, עם כוחות מחודשים, ממש חיים מאושרים, ובכך הייתי מוכן ללכת לתפילה לשפוך שיחי לפני בוראי בישוב דעתי.

נכנסתי למעלית ולא נתקעתי בדלת שלה, ואף המעלית לא נתקעה, וגם היא היתה בדיוק בקומה שלי, ולא הייתי צריך לחכות אפילו רגע, ירדתי למטה לרחוב, וראיתי מראה אשר לא יתואר בכתב, איך אומרים? צריך לראות את זה בשביל להבין, היתה זו השמש

המשרתת את בוראה ומאירה לארץ ולדרים עליה, שמש כזו ענקית, שעומדת כך בלי שתופסים אותה, ואת משקלה אי אפשר להבין, וממוקמת בדיוק במקום המתאים לחמם את העולם, להביא לבני אדם צדקה ומרפא ולהחיות את כולם, ואף את עשבי השדה, ולא הבנתי ולא האמנתי, איך היא כל כך מהר הגיעה שנית, והספיקה להאיר את צד שני של כדור הארץ, ממש פלא היאך היא מאירה לכל העולם כולו, ולא מפספסת שניה את מהלכה, וחוזרת בדיוק למקומה בזמן הרצוי, למרות שהיא נמצאת כל כך רחוקה, מרחק של 8.5 דקות אור מהירות האור ידועה 300.000 קילומטר לשניה, ולכן מרחק השמש מכדור הארץ הוא 300.000 כפול 60 שניות כפול 8.5 דקות, ומשם מגיע האור אלינו, 153.000.000 מיליון קילומטר. , וכשהייתי מנסה להסתכל עליה היו עפעפי עיני נסגרות לבד, בלי רצוני, אך מרצון הבורא, לשמור על עיני, לבל יהרסו בראיית אור חזק, גם אישוני העיניים שלי החלו להתכווץ, בשביל לקבל פחות אור בעיניים, ובכך העיניים לא נפגעות מריבוי האור האישון היא הנקודה השחורה, שנמצאת לנו במרכז העין, למי שיודע ולמי שלא יודע, האישון מתרחב ומתכווץ, באור יום האישון מתכווץ מחמת ריבוי האור, ואילו בחושך הוא מתרחב לקבל כמה שיותר אור, יש אנשים הסובלים מכך שאין האישונים שלהם מתכווצים כראוי, ולכן הם חייבים ללכת בשמש עם משקפי שמש, וכן להפך שבזמן החשכה הם אינם רואים היטב, כי האישון שלהם לא מתרחב כראוי, והרוצה להבחין בהתרחבות האישון שלו, יכנס למקום חשוך ויצא, ואז יביט במראה. . שמעתי גם את הציפורים המצייצות, ציוצים נעימים וערבים לאוזניים, כל מיני סוגים, עופות המתקיימות בלי סיוע של שום אדם, כי נתן להם הבורא כח קיום, בלי שום השקעה מצד האדם, והכל לצורך האדם להנאתו ולענגו כשהולך ברחובה של עיר, שיהיה לו צלילי רקע, וזכיתי להיות שליו בדעתי, כדיי לשמוע את קולות אלו ולהתייחס לבריאה הנפלאה יש הרבה אנשים שמרוב שהם חפוזים וטרודים בכל מיני ענייני החיים, הם לא מבחינים בשום דבר הנמצא סביבם, ויותר מזה הדברים האלה מפריעים להם ומציקים להם, מרוב שהם כעוסים ושרויים בצער תמידי. , ולפתע ראיתי את הדשא הירוק והמשמח, הרוח אם קצת יחשוב האדם מהיכן מגיעה הרוח הוא יתקע בשאלה גדולה של חכמי המדע מהיכן מגיעה הרוח, הרבה תועלות יש לרוח, מלבד הבאת העננים לצורך הורדת הגשמים, ופיזורם לאחר מכן, ועוד שמונעת את עיפוש המים על ידי שמזיזה אותו, מלבד מה שהיא משמחת את כל מי שזוכה למשוב רוח, ונושם הוא נשימה עמוקה. הנעימה טלטלה אותו מצד לצד, היו גם פרחים יפים בדרך, פרחים כאלו שאפילו הפשוטים שבהם, היו כל כך מורכבים, ומסודרים בצורה מדהימה, ולולי שהייתי מאחר לתפילה, הייתי ממשיך להביט בחוכמת מי שיצרם, והשארתי תענוג זה לפעם אחרת.

ואז הצלחתי להגיע בשלום לבית הכנסת, למרות שעברתי כביש ועליתי וירדתי מדרגות, תודה לה', הנחתי תפילין בקלות, כי לא היה לי גבס בשום אחת מידיי, התפילין גם לא נפלו לי, וגם סובבתי את הרצועה על היד בלי להתאמץ, כי לא היתה לי אינפוזיה אינפוזיה זו מחט שמכניסים אותה לתוך הוריד קבוע לשוהה בבית החולים, לצורך נתינת תרופות או עירוי נוזלים לתוך הווריד, זה מאוד כואב ונשאר על היד סימן לפחות כשבועיים לאחר הוצאת המחט. ביד שהפריעה לי, לא שכחתי לברך על הטלית והתפילין, התפללתי בכוונה, ושום אדם לא הפריע לי בתפילה, לא צעקו לידי, ולא אמרו לי לקום ממקומי ושזה המקום שלהם, ולא נרדמתי בתפילה אפילו רגע, סיימתי את התפילה בהצלחה, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, חזרתי הביתה גם בנס גמור, יוצא מגדר הטבע, חיים מלאי ניסים.

ובמחילה מכבודכם נכנסתי לחדר שאין לו מזוזה בית כסא בלשון צנועה יותר. , בדיוק בזמן, מוכן ומזומן על ידי השעון הביולוגי שבגופי, לא הייתי צריך לרוץ לשם, וכן לא להתעכב שם, יצאתי בריא ושלם בלי שום כאב, ממש ניתוח מסוכן, לא פיסורה פירושו, סדק באותו מקום, וצריך לכך ניתוח כירוגי, ובינתיים הזעקות עולים עד לשמים. ולא טחורים הם ורידים נפוחים זבים דם, ולהרמב"ם בסדרת ספריו פרקי משה, יש חלק אחד שלם המיוחד רק לזה הנושא, ומזה נבין את רמת הסיבוך והכאב של מחלה זו, עד שהיה צריך לכתוב עליה ספר. , לא עצירות ולא להפך לא נאריך בדברים אלו מפני הצניעות, אך כל הסובל מאחד מאלו הארבעה מאבד כל מנוחה ושלווה, הרגשה רעה שכמעט שאין לה אח ורע, תענוג הופך לסבל, דבר שהוא נראה די פשוט וקל אך האמת היא שאין לך סיבוך למעלה הימנו, כל בעל ניסיון בדבר יודה לדברינו, ואפילו הרצון לאכול הולך ומתמעט, מפני המחשבות העתידיות. , גם לא דלקת, הכל היה תקין, וברכתי אשר יצר בכוונה גמורה ממש בדמעות.

התחלתי להכין ארוחת בוקר, ולא היה חסר לי מה לאכול, שפע אלוקי, התחלתי להריח את האוכל, ובכך הקיבה שלי התחילה להתכונן לאכילה, וכשרציתי להכניס לפי מאכל שעבר לו התאריך, מיד חוש הריח שלי הודיע לי על כך, הוא התמקם במקום הכי טוב, מעל הפה, הכנסתי את האוכל לפי, והרגשתי על ידי הלשון שנמצאים בה בלוטות הטעם, וכן על ידי חוש הריח, את הטעם הנפלא של המאכל, מתוק, מלוח, מר, וחמוץ בלוטות הטעם נמצאים בלשון, כל אחד במקום אחר בפה, בתחילה המתוק, בהמשך המלוח, אחר כך החמוץ, ולבסוף המר, והחריף אינו חוש טעם, אלא צריבה של תאי רירית הפה, הלשון היא אחד מהאברים שמסייעים לנו בשעת האכילה לגבל את המאכל, וכן למעוך אותו על ידי הצמדה לחיך, הלשון ארוכה והיא מגיעה לכל מיני מקומות בפה לצורך הוצאת המאכל משם, ויש בני אדם שהלשון שלהם מחוברת לתחתית הפה על ידי חתיכת עור מיותרת, ובכך נגרם שהם לא יכולים להשתמש

בלשון כראוי, ולפעמים אף דיבורם נפגם מכך, ורפואתם היא ניתוח קל, אשר בו מנתקים את הלשון מתחתית הפה. , ובשעת הלעיסה לא כאבו לי השיניים, וגם לא היו חסרות לי שיניים, אפילו לא אחת מתוך לב', טוחנות ניבים וחותכות, ולכן לא הייתי צריך להתאמץ לאכול, ואכלתי באיזה צד שהיה נראה לי, גם לא כאבו לי החניכיים, ואפילו לא היה לי איזה פצע (כיב) בפה הגורם לכאבים נוראים, גם לא כאב לי לבלוע את האוכל, כי לא היה לי כאבי גרון, ולכן נהנתי מהאוכל המזין שנתן לי בוראי, ותראו איזה פלא גם לא נחנקתי מהאוכל, למרות שאכלתי קצת מהר וגם קצת דיברתי, הכל עבר חלק לקיבה, וגם אם נחנקתי קצת, אז השתעלתי שיעול שתים, ומיד הסתדר הדבר, והמשכתי לאכול, כל מאכל שרציתי, אכלתי גלוטן, סוכר, מלח מלח הוא הנתרן, דבר הנצרך מאוד לגוף האדם, אכן האמת היא שבכל המאכלים יש מספיק מלח טבעי בשביל קיום האדם, ולכן כל תוספת מלח היא מיותרת, וכבר ידוע שמלח הוא אחד מהגורמים העיקריים להבאת לחץ דם גבוה, והרוצה להוריד את לחץ הדם שלו, יעשה דיאטה דלת מלח, ובתחילה יראה לו הדבר כבלתי אפשרי, וכמו שאמר איוב "היאכל תפל בלי מלח", אך המציאות הוכיחה שאחר כארבעים יום של הרגל, יותר אין האדם מרגיש שום חוסר, כי הגוף שלנו מתפקד לפי מה שמרגילים אותו, לטוב או למה שנראה כרע. , ודברי חלב, מה שגופי צריך לו כמובן במינון הנצרך, גם זכיתי לברך את ברכות הנהנין, ולהודות על כך לבוראי בלי לשכוח, וברכתי אפילו בכוונה מהסידור, תודה לה'.

ואז הקיבה שלי החלה לעכל את האוכל והשתיה, על ידי שהפרישה מתוכה מיצי קיבה עיקר תפקיד הקיבה, הוא מקום המתנה לאוכל, והכנה שניה לעיכול, שבכך יכול האדם לאכול כמות גדולה, ובכל זמן מועט, הקיבה שולחת חלק מהאוכל להמשך הדרך, ולאדם שאין קיבה או שעשה קיצור קיבה, צריך הוא לאכול מעט מעט כמו ילד קטן, לקיבה יש חוכמה נפלאה, שכל מאכל השונה במהותו, היא מפרישה לו אנזימים אחרים לפרקו, יש לה שולחן מלא סכינים לפירוק, והנפלא בכל זה, שעוד בזמן הראיה של המאכל, וכן ההרחה של המאכל, כבר מתחילה הקיבה להפריש כל מיני מיצי קיבה בשביל לעכל את המאכל המתאים, ולכן מן הראוי לראות כל מאכל לפני אכילה, וכמו שאמרו רבותינו שהעיור אינו שבע, וכן צריך להריח את המאכל, ורק אז יברך עליו, ואם יוסיף ללעוס אותו היטב הרי שיתעכל עוד יותר טוב, כי בתוך הפה שלנו יש את החומר עיכול הראשוני שהוא הרוק, והלועס את הלחם היטב ירגיש לפתע שהוא נהפך למתוק, כי הוא מתחיל להתפרק, והסוכר שבו מתחיל להיות נוצר. , ולא היתה לי צרבת ידוע הדבר שצרבת היא סבל נוראי, שלפעמים אדם מתייאש מלאכול, כי לפני כל אכילה הוא צריך לברור את מאכלו, מה עושה לו צרבת ומה לא, והוא צריך ליטול כדורים נגד

צרבות, שלא תמיד עוזרים, ולנו יש בקיבה הכל טבעי. ממה שאכלתי, ופצע בקיבה גם לא היה באופק, לא פצע גדול ואפילו לא קטן, ולכן האוכל התעכל כתיקונו והחל להתפרק, מאכל שהיה צריך פירוק קצר כמו דברי חלב יש כאלה הרגישים למאכלי חלב, שהקיבה שלהם לא יכולה לעכל את דברי החלב, כי חסר להם בקיבה את האנזימים שמפרקים מאכלי חלב, וכשם שהם נכנסו כך הם יוצאים, ולכן הם נמנעים ממאכלי חלב. או מים כבר יצא מהקיבה והמשיך לדרכו, על ידי שהשוער השוער נמצא בסוף הקיבה, והוא לא נותן לשום מאכל או משקה לצאת, לולי שהוא קיבל אישור מהמח, שהוא צריך לצאת, וכיון שיש מאכלים שצריכים לצאת מהר ויש לאט, לכן מן הראוי להתאים את האכילה עם מאכלים הדומים אחד לשני, בשיעור זמן העיכול. נתן לו אישור לכך, ואילו מאכל שהיה צריך יותר זמן להתפרק, כי הוא היה יותר מוצק או שומני, המתין בסבלנות בסיוע השוער בקיבה עד לסיום פירוקו ואם המאכל לא היה תקין, או שנכנס בטעות לקיבה דבר שאינו מאכל, והגוף רוצה לפלוט את המאכל לבחוץ, הרי שלפניו שני דרכים, או שלפתע יחזיר את האוכל ממקום שהוא בא על ידי כיווץ חזק, או ואולי בצירוף, שלפתע הקיבה לא תעכל את המאכל, כי היא הבחינה בדבר שיזיק לגוף, והיא לא רוצה שהוא יחדור לגוף בהמשך דרכו במקום המעיים, ולכן היא תהפוך את המאכל למימי, שלא יתעכב בגוף, ויצא כמה שיותר מהר, מהגוף. הנצרך להמשך. ומשם האוכל עבר בהצלחה להמשך דרכו, הוא ירד בצינורות המעיים על ידי פעולות כיווץ בקצב הנצרך בדיוק, ובתחילת הדרך במקום אשר נקרא תריסריון הוא נקרא כך על שאורכו אצל מבוגר "תרי עשר אצבעות", ושם מסתובב צינור זה, כלפי צד ימין, בסיבוב חד, ובדיוק שם נמצאת המרה. , שם המאכל פגש את מיצי המרה אשר נוצרו מהכבד כל הרעלים שהכבד מסנן, הוא משליך אותם למרה. , וגרם הדבר לפירוק השומנים במאכל, וכן הגיעו לתוך המאכל מיצי הלבלב הלבלב מפריש את חומר האינסולין, המאזן את רמת הסוכר בדם, ואנזימים נוספים, וכן את מיצי העיכול, הגורמים לפרק פחמימות חלבונים ושומנים, ולכן הוא מפורש לתוך המעיים, בשעת האכילה. שתפקידו דומה, המאכל המשיך לעבור בתעלות המעיים, ושם החל לעבור תהליך הפרדה בין כל החומרים הנצרכים לגוף, לבין כל הפסולת, המעיים היו בנס מדהים מתפקדות כראוי, לכל אורכם, כשבע מטר מקופלים בבטן קטנה, בדיוק האורך הנצרך לפירוק המאכל, ואז המעי הדק עשה את פעולתו המופלאה, שהחל לשאוב את כל הסוכר והויטמינים שנמצאים במאכלים, והעביר אותם לזרם הדם, והפסולת המשיכה לכיוון היציאה, ואילו הנוזלים שבמאכל הגיעו לכליות הם מסננות את הדם כ- 190 ליטר ביום, על

ידי מיליון נפרונים, ומוציאות את הפסולת המיימית, ומצד שני מחזירות למחזור הדם, את הסוכרים מלחים ואשלגן, בכמות הרצויה והנצרכת לדם, שלא נדע את הסבל של מי שהכליות שלו לא עובדות כראוי, הוא נהפך להיות חולה דיאליזה, אשר הוא יושב שעות רבות כל יום, ליד מכונה ענקית שעובר דרכה כל הדם של החולה, ובכך הדם מתנקה ועובר סינון, סובל הוא ייסורים קשים ומרים, כאבים נוראים, והרבה תופעות לוואי, עד אשר ימצא תורם שיהיה מתאים לתרום לו כליה אחת, ואם הוא לא ימצא אז רק ירחם המרחם, מה המשכו של אותו אדם אם בכלל אפשר לקרוא לו אדם.

, שתים במספר מרוב חשיבותם מעל לכליה נמצאת יותרת הכליה, שיש לה שלושה תפקידים חשובים עד מאוד, שמייצרת את ההורמון אדרנלין, שהוא גורם להגביר את דפיקות הלב, לעלות את לחץ הדם, ומגדיל את כמות הסוכרים בדם בשעת הצורך. , ושניהם היו תקינות, הכל היה עובד ביחד, כל איבר עושה תפקידו בו זמנית, ממש הרמוניה, ומשם כל החומרים המזינים והלא מזינים הגיעו לכבד הוא מפרק שומנים וסוכרים, המגיעים למערכת העיכול, והופך אותם לחומרים קליטים במערכת הדם, לכבד תפקיד חשוב בעצירת חומרי רעל החודרים לגוף, ובטיהור חומרים ארסיים הנוצרים בגוף, כמו כן הכבד מסנן מהדם את התאים האדומים שסיימו את תפקידם באספקת חמצן לתאי הגוף ומשמידם, הוא מקיים מאגרים של שומן ברזל נחושת ויטמינים, בכבד נוצר גם נוזל המרה הנאגר בכיס המרה, עד הגיעו למעי התריסריון, ומייעל שם את עיכול השומנים וקליטת הוויטמינים לאחר פירוקם בכבד.

ועברו שם סינון נוסף והריסת כל החומרים הרעילים, וחיזוק לתועלת הדם, שהורג תאים ישנים ומייצר תאים חדשים, ומשם הדם הגיע אל הלב שהוא האיבר הפלאי בגוף האדם, אשר המקיימים אותו, הם עורקים המפוזרים על כל הלב מבחוץ, כדוגמת שורשים, ובנס גמור, שום אחד מהעורקים לא היה חסום, מפני שלא הצטברו שם כל מיני שומנים שומנים הם טריגליצרידים, והם לוקחים חלק חשוב בבניית התאים בגוף, אכן ריבוי מהם פוגע בגוף האדם, מפני שהוא מעלה את רמת הכולסטרול הרע שבדם LDL, דבר כזה נקרא על פי הרפואה היפרליפדמיה, ועם הזמן נגרם שאותם שומנים מצטברים במקומות מסוימות בגוף, ואם קורה הדבר בלב האדם, אז נעשית חסימה בעורקים, ולאט לאט עם הזמן הסתימה גודלת, כי החסימה הנוכחית עוצרת את שאר השומנים, ונהייה שם פקק, וכשהחסימה היא למעלה מ50% הדבר מתחיל להיות מורגש בגוף האדם, נשימות כבדות וקושי בפעילות, וכבר ב80%-90% יכול האדם לקבל התקף לב מחוסר הגעת חמצן מספיק ללב, כי אז הלב מפסיק לתפקד כראוי, ואם אדם הגיע למצב כזה הוא

צריך לעבור צנתור, שהיא פעולה פולשנית לתוך הלב, דרך העורקים הראשיים, ושם מבצעים פתיחה של העורקים, דבר מאוד לא נעים, ובמצב הטוב אם הלב לא נפגע, חוזר האדם לתפקוד רגיל, אך פעמים מחוסר חמצן גדול וממושך, הלב נפגע ויורד מכושר תפקודו, וממילא נהיה האדם מוגבל, ואין הדבר כדאי כלל, ופעמים לא מועטות כשאדם מושך את הדבר, ומזלזל, אפשרי שיגיע אף לידי מוות בר מינן, ולכן כבר מעכשיו, כל אדם צריך לשמור על בריאותו, ולא לאכול מאכלים שומניים, כמו גבינה צהובה, ושאר גבינות מרובות שומן, ביצים [דוקא הצהוב], ובשר שמן, בפרט אם אביו או אימו סובלים מדברים אלו, וכן יוסיף לסדר היום שלו פעילות גופנית, אשר תתבאר מעלתה בהמשך, ובנוסף יאכל מאכלים המועילים להורדת שומנים בדם, והטוב שבכולם הוא דוקא משקה היין, כל יום כוס ולא יותר, או אכילת ענבים, ויש אומרים כורכום ושום.

, ולכן לא כאב לי החזה, וממילא גם הלב היה פועל כתיקנו, גם כל מערכת החשמל בלב שלי פעלה כתיקנה הלב הוא האיבר היחיד, שאין המוח מפעילו, וכל פעולת החשמל שלו, היא מתוך נקודה אחת בצד ימין של הלב, שנקראת "קוצב לב", ומאותה נקודה נמשכים חוטים לכל הלב לתוכו, ופעולות חשמל אלו גורמות לכיווץ והרחבה של הלב, ואם מקור זה נפגע, אז דפיקות הלב אינם סדירות, ויש בדבר סכנת חיים, ואחד מהתיקונים לדבר, הוא השתלת קוצב לב, עם בטריות, או במצב הטוב צריבה של אותו מקום פגום, על ידי ניתוח, ונטילת כדורים לכל החיים. , ולכן כל פעילות דופק הלב היתה סדירה, לא מהירה ולא איטית, 70 פעימות בדקה, וכשנכנס הדם בהצלחה מרובה ומדוייקת לחדרי הלב בצד הימיני שלו, עדיין הדם היה בלי חמצן וצבעו אדום כהה כעין כחול ירוק כולם מכירים את השם המוגלובין, אך מה תפקידו בדם לא כל כך ידוע, ההמוגלובין הוא חלבון הברזל, ובעצם שמו הם-גלובין, תאי הM הם תאים שתפקידם לסחוב את כל החמצן בגוף, כשתאים אלו פוגשים חמצן מיד הם מתחברים אליו ונושאים אותו עד להגיע למטרה, הצבע האדום של התאים האדומים הוא רק בגלל החמצן, יש מכשיר שנקרא מד סיטוראציה תפקידו למדוד את הגעת החמצן דרך האצבע, שהוא מקום המרוחק ביותר בגוף.

, ולכן מהלב בחדר התחתון יצא הדם לרגע אחד לריאות דרך עורק הריאה, ושם קיבל את החמצן, שהגיע על ידי הנשימה, והפך צבעו לאדום בהיר, ושוב חזר ללב, ונכנס לחדרים השמאליים חדר תחתון ואחר כך עליון, ומשם הלב דחף את הדם בכוח גדול ועצום לכל הגוף, והפלא הגדול הוא שהלב כל כך עובד קשה ובכח, ולא הרגשתי זאת כלל, יש לי דבר שזז בגופי כל כך הרבה פעמים ואני אפילו לא יודע את זה, ממש קשה

להאמין, עד שלא רואים זאת יש בדיקה הנקראת אקו לב, והיא בדיקה הדומה לאולטרסאונד אשר בבדיקה זו רואים את הלב כולו, ואף שומעים אותו, המראה הוא לא יאומן, לפתע מתגלה לעיני האדם פלא מדהים, שלולי שרואים זאת אי אפשר להאמין, על פי הטבע וההסתברות פעולת הלב לעולם לא תתכן, אתה רואה איך הדם נכנס ויוצא במהירות אדירה בלי לפספס, אתה רואה שם את מפתחי הלב, אשר שם נמצאים שסתומים שנפתחים ונסגרים ונותנים לדם לעבור, וכן עוצרים את הדם מלחזור אחורנית, אתה שומע את הרעש העצום שמפעיל הלב, רעש של בשר לח הנחבט בדבר אחר, ואנו לא שומעים כלום ולא מרגישים כלום, עולם ומלואו, חסד עצום כל שניה וכל פעימה. , הדם המשיך לעבור דרך העורקים והעורקיקים הקטנים, והחל להעביר לכל האברים בגופי חמצן ויטמינים וכן סוכר ועוד, לא היה אבר הכי קטן שקופח, כי אם היה, הרי שאותו איבר לא היה חי, לא היו לי שום סתימות בעורקים, מכל מיני שומנים אפילו במקומות הכי קטנים ודקים, שהם רוחב של תא דם אחד, הכל היה פתוח לרווחה, ושם בכל קצה בגוף או בשאר כל האברים הפנימיים המתינו הורידים שלי, ליד כל עורק היה נמצא וריד, ליד כל עורקיק היה נמצא נים קוטר של נים, הוא בגודל של תא אדום אחד 0.007 מ"מ, בכל מילימטר מעוקב יש בין 4-5 מיליון תאים, אורך החיים של כל תא הוא כארבעה חודשים, ובזמן זה, הוא נע בין הרקמות לריאות 75.000 אלף פעם, וכשתא אדום מת, הוא נהפך לבילירובין, והוא מגיע לכבד, ושם הוא מושלך למרה, וצבע תא זה הוא צהבהב, והוא צבע הפסולת של האדם. , הם היו מקבלים בחזרה את הדם הכהה כמראה כחול ירוק, לכיוון הלב, לעשות מחזור נוסף, לקבל שוב חמצן ויטמינים ועוד. ולנצח על המלאכה הופקד המוח שיכול לתת 1016 הוראות באותו רגע, הוראות בלתי פוסקות לכל אברי הגוף בלי הרף, מתי לעבוד ומתי לשבות, מה לעשות ומה לא, מלבד מה שהוא הפעיל את הרגשות שלי, מנהל עצום, שלא נברא במשך כל הדורות כולם, ובזמן כל זה, אני הולך מתעסק ומתארגן ליציאה, בלי שאני מרגיש כלום, מערכות שלמות פועלות בלי הרף, ואני לא מרגיש דבר, הכל עובד בשקט ובצנעה, ממש עולם שלם מתחת לאף, זה מוכיח שהאדם חייב להתבונן בחייו, כי בלי התבוננות הוא לא ידע כלום, הכל מתפקד בדרך ניסית ופלאית בלי שום יכולות הבנה, אפילו של האדם החכם ביותר ביקום, ואפילו כל החכמים כולם יחד, שיישבו יחד מהיום ועד סוף כל הדורות.

ואז בחסדי ה' עלי, יצאתי ללמוד בכולל, כן!! ללמוד תורה, את מכתב האלוקים שנשלח אלינו מגנזי מרומים, זכות של יחידים ומעטים, רק למבינים, וברחמי שמים מרובים לא הייתי צריך להישאר בבית, לדאוג ולטפל באיזה ילד או ילדה שלא מרגיש/ה טוב, לא חולי עונתי ולא חולי כרוני, אלא כולם היו בריאים ושלמים, הלכו על שתי רגלים

ללימודים שמחים ומאושרים, הם הלכו לבית ספר רגיל, ולא של חינוך מיוחד, עם תיקים מלאים אוכל, וכמובן ספרים, וכן רעייתי שתחיה הרגישה טוב למרות שהיא מעוברת, בעיבור תקין מכל הבחינות בימי העיבור, יש אין סוף חששות וסכנות לאשה ולעובר, וכשבני זוג זוכים להריון תקין, היא זכות עצומה בלי יכולת לשער, יש נשים שיש להם סכרת הריון, יש נשים שיש להם זיהומים, יש נשים שמפילות, ויש נשים שיולדות מוקדם, ויש נשים שצריכות ניתוח, בכל אלו האפשרויות הרבות, חיי הזוג לא נשארים כתיקנם, הם עושים לדירתם העתק הדבק לבית החולים, והסבל הוא רב, לזכות להגיע לחודש תשיעי אחרי הריון תקין, וללדת בבריאות ולזכות לצאת מבית החולים לאחר ג' ימים עם תינוק או תינוקת בידים, זו זכות עצומה שבשביל להבין אותה, צריך הרבה התבוננות וקצת ידיעה, כמה נשים שוכבות במחלקת נשים ויולדות, כמה נשים רוצות לחבק את ילדיהם, אבל הם נמצאות מאחורי האינקובטור, מחוברים לכל מיני אינפוזיות, וכמה נשים חוזרות בלי ילדיהן לביתם, והצער עצום בלי יכולת לתאר.

ופעמים רבות, אף הבעל סובל מכל מיני שינויי הורמונים בגופה של האשה, וכשהאשה מתפקדת בבית כראוי בלי שהיא מתלוננת על כל מיני כאבים, הקאות, או סלידה מהרחת ריחות של אוכל, אז הבעל זוכה בכך, וצריך להודות, הוא אומר לא!! אשתי לא סובלת, וגומר בכך, זה אינו נכון!! כי מה שאשתו לא סובלת, זה נס ולא מקרה, ועל נס צריך להודות. , והעיקר שהיא לא מתלוננת אלא מאושרת וגם מדרבנת, מה צריך יותר, תודה אבא.

ולא נשכח אותי, שהנני חש מצויין אחרי לילה כזה נפלא, ואני הולך ערני ובריא לקיים רצון בוראי, ממש נס לא טבעי, ובשל כך הלכתי לכולל בזמן, לא פספסתי את ההסעה, כי לא איחרתי, והיא גם לא באה מוקדם מהרגיל ונסעה, ממש פלאי, נסענו לכולל ולא היו פקקים, לא פנצ'ר, או תקלה אחרת ברכב, לא תאונה קשה ואף לא קלה, לא עצרה אותנו משטרה, והגענו לכולל בזמן בניסי ניסים, ירדנו מהרכב, ולא קיבלנו ממנו שום מכה קטנה או גדולה.

עצרתי רגע אחד, והסתכלתי על השמים היפים והברורים, וראיתי את העננים, ואמרתי איזו בריאה יפה ממש פלאי פלאות, איזו בריאה מקושטת, ראיתי גם עצים די רגילים, עם עלים ירוקים, וגם עליהם התפלאתי, היאך הם קיימים וגדלים, באיזה דרך נפלאה ומסודרת הם מתקיימים, שותים מהאדמה, ואוכלים על ידי חום השמש פעולה הנקראת פוטוסינתזה זו פעולה, שכל העצים והצמחים אוכלים, בעלים של העצים, יש חומר הנקרא "כלורופיל" שהוא בעצם הצבע הירוק, יש בו כוח לקבל את חום השמש, ולהפוך אותו לאנרגיה, שיש

בכוחה להפוך את המים, שהשורשים שואבים, לסוכר המחיה את העצים, כמו שיש בגוף שלנו כלים ההופכים את המאכלים לדם, ואם כן העלים הם בעצם הקולטנים שגורמים לצמיחת כל עץ וירק. , ולפתע ראיתי בקרקע האדמה נמלים קטנות, והתבוננתי היאך הם סוחבות גרגיר אוכל ענק, פי כמה מהגודל שלהם, לתוך המחילה, כולם נלחמים על קיומם בלי יאוש, גם אם ידרכו לנמלים על הבית שלהם, הם לא יקימו ועדת חקירה, מי דרך ולמה דרך, והם גם לא ימתינו אפילו רגע, אלא מיד ימשיכו לכיוון המחילה החדשה, אין יאוש בעולם כלל הן צועקות, ומיד גם אני המשכתי לכיון בית המדרש.

נכנסתי בשלום לבית המדרש בלי להיתקע במשהו חריג, לא בעץ ולא במדרכה, ירדתי את המדרגות בשלום, ולא החלקתי למרות שהיו מים ברצפה, ישבתי ללמוד בזריזות ולא בעצלות, התחלתי לקרוא והיה לי אור חשמל לבן ובוהק, אור גדול, וכן מים בשפע שהיו אף מזוקקים, ועוד קרים, לא ממקרר אלא מקולר, לא מכני, אלא חשמלי שלוחצים עליו והוא מוזג לך כוס שלמה, גם היו מונחות עליו כוסות פלסטיק בלי הגבלה, גם קפה לא היה חסר, ועוד טורקי של עלית, עם כוסות קרטון צבעונים ולא כוסות מפלסטיק, נס קפה וחלב בלי הגבלה גם היה, כיסאות יחסית נוחות, מקום מרווח, והעיקר חברים טובים וחכמים ללמוד, ניסים ורחמים בלי סוף, שפע בלתי פוסק, המגיע מאיזה מקום, והמעניק אותו מחכה לתודה.

ובנס עצום, ממש מעל הטבע, למדתי כל הבוקר בלי שום הפרעות, לא טלפונים משום אדם מהמשפחה, או ממישהו אחר, לא מבית הספר של הילדים וכל שכן לא מהבנק, גם לא נרדמתי בלימוד, והיה לי מעניין ללמוד, מתנת אלוקים למבינים, שמחתי במעשה ידיי בנס גמור, וידעתי להעריך פעולתי, זה נתן לי חשק ללמוד, ובדרך נס מעל הטבע בלי פשר הבנה לא התייאשתי מהלימוד, גם אם היה קשה לי להבין, ולא כעסתי על חברי גם אם היה על מה, הצלחתי לשלוט על רוחי, וכל כך התפלאתי על זה שלא היתה לי שום תקרית עם שום אדם, לא נפלט לי בטעות איזה דיבור פוגע, ואף לא פגעו בי, אלא להפך כולם אהבו ופרגנו אחד לשני.

בהמשך הלימוד, כשהכנתי תה, לא שמתי בכוס בטעות מלח, וגם לא שכחתי לשים סוכר, לא מילאתי את הכוס מהקולר במים קרים במקום חמים, ולא נשפך לי התה על הרצפה ולא על השלחן, וכל שכן לא על המחשב, התחדשו לי חידושים בלימוד, וזכיתי לרשום אותם, לא כאב לי הראש, ולא הגב כל זמן הלימוד, למרות שישבתי הרבה שעות ועל כיסא לא הכי נוח, גם זכיתי להסביר ולפרש את התורה למי שלא הבין, ששתי

בהצלחת חברי בלימוד, ושבחתי אותם על הבנתם הנכונה, ואז סיימנו סדר ראשון בהצלחה מרובה, מלאים תודות בלי סוף.

הגיעה שעת תפילת המנחה, והיה לנו מניין מרווח, ולכן היינו יכולים להאריך בתפילה, לא האמנתי היאך זכיתי משמים בחסדי ה' המרובים לעמוד לפני מלך מלכי המלך בתפילה, זכות נפלאה שלא כל אחד זוכה לה, זכות כזו שמספיקה לשמח את האדם בלי סוף, התפללתי בעמידה, כי היה לי כח ברגלים, גם התפללנו בכוונה, ולא באה לנו במחשבתנו כל מיני הרהורים רעים או חולין, ענינו לקדיש וקדושה, בלי לפספס, היתה לנו התלהבות של קדושה בתפילה, מתנה של עשירים, היינו יכולים להשתחוות בקלות, בלי כאבים, היה לנו נעים מאוד, כי המזגנים היו דולקים, ולא מקולקלים.

סיימנו את התפילה, ובדרך נס, אדם נדיב החליט להביא לנו ארוחת צהרים דשנה וחמה, עם שתיה מתוקה ובריאה כמו מיץ תפוזים טבעי ועוד, וכתבו רבותינו "היזהרו מן הצבועים", ולכן יש לכל בר דעת, להיזהר מכל המשקאות הצבועים, כולם רעילים, זה יותר וזה פחות, גם המשקאות הדיאטטיים, רעילים לא פחות, ואולי יותר, זה שאין בהם קלוריות וסוכר זה מאוד מוזר, כי הם יותר מתוקים מסוכר, והחומר הממתק, לא פחות רעיל מסוכר לבן, ולכן גם מי שחשקה נפשו לשתות מאותם אלו הרעלים, ימעט בזה כמה שיכול, יטעם מעט, ויאמר לשתייתו די, מים הם טעם החיים, ואם היה בידי כוח ויכולת, הייתי מוציא מים מזוקקים עם הדפסה עליהם "האושר של החיים", כל החומרים שנמצאים בכל המשקים, הם במוקדם או במאוחר, פוגעים בהמון מערכות בגוף האדם, ואפילו פגיעה מיידית של מיגרנות, או חוסר ריכוז, וכעסי יתר, ולעומתם, המים מטהרים את כל הגוף, ועושים לו שטיפה, מים הם הכי זולים ובריאים, כל האוהב את ילדיו, לא יתן להם אלא מים, ובשבת יתן להם מעט סירופ בריא במידה ובמסורה, או מי סודה בטעם לימון.

כל החברות היום, מגלות את קלונם, ומפרסמות כל יום פרסומת חדשה, כמו, שוקו בלי סוכר, עם כמות סוכר הטבעית והנצרכת, ואם כן עד היום, מדוע שמתם גם כמות סוכר שאינה נצרכת?, הרי הרסתם את בריאותם של ילדינו, וכן הוא בכל מיני מאכלים, שכותבים "חדש" בלי תוספת רעל של... ולא רעל של..., עד שבני אדם יתעוררו, ויבינו מה הם אוכלים, יהיה מאוחר, היום ממציאים כל מיני בורקסים חדשים, בצק בלי מרגרינה, זה הרע שבמיעוטו, עד היום האכילו אותנו רעל, וממשיכים לעשות זאת, ולמרות שאכילה מועטת של אלו הדברים, כל זמן רחוק, לא פוגמת הרבה, אבל אם כבר אוכלים את זה פעם ב.. אז עדיף כבר לוותר על זה, וגם אם אנחנו ההורים נכשלים בזה,

למה ומדוע אנו מאכילים בידיים לילדינו, את כל הרעלים האלו, המודעות היום הולכת וגוברת, ויש אפשרות לקנות ולהשיג מאכלים בריאים בזול, ואפילו ממתקים מסויימים, צא ובדוק.

וראיתי באיזה ספר, שהסקרים אומרים שתוחלת החיים במקומות בעולם שיותר מלומדים, שם זוכים הם להאריך ימים יותר, כי הם מודעים לכל מיני הרעלים והבעיות הבריאותיות במאכלים, ואילו דלת העם שלא יודעים מזה כלל, קונים ואוכלים, בלי שום ידע לסכנות האורבות להם, ולכן כל מי שיש בידו להשפיע ולהתריע, מצוה קדושה וחובה רבה עליו לעשות כן, ויש במעשיו זיכוי הרבים גדול מאוד, הוא זוכה להאריך ימים ושנים של בני אדם, וכבר אמר רבינו הרמב"ם שתפילתו של האדם צריכה להיות בעיקר להינצל מהמאכלים הלא בריאים, יותר ממה שיש להתפלל לזכות למצוא רופא טוב, יזכנו ה' יתברך שתהיה לנו נפש בריאה בגוף בריא. , בתוספת סלטים טעימים, אכלנו ודברנו דברי תורה, ולא אכלנו מזבחי מתים, וגם בארוחה זו ממש משמים לא נחנקתי אפילו קצת, היה אוכל מספיק לכולם ואפילו נשאר למחר, ניצלנו את הזמן, ולא התעכבנו בשעת אכילה בפטפוטי סרק, חזרנו ללמוד בזמן ההפסקה, נס שאין כדוגמתו, למרות העייפות, ולמרות שבשעות אלו יש הרבה טרדות, ובדרך נס לא קרה לי שום דבר חריג שהייתי צריך לעצור את הלימוד, וזכרתי בחסדי ה' את כל מה שאני צריך ללמוד, בדיוק כל לימוד בזמנו. בנתיים, ילדי בבית חזרו מבית הספר לחיים טובים ולשלום, דברתי איתם בטלפון, והם אמרו שעבר עליהם יום שמח, והם כולם בריאים ושלווים, כל אחד שחוזר בריא ושלם הוא נס בפני עצמו, הם עברו כבישים ופגשו חברים, והיו מושגחים מאת ריבון העולמים.

גם סדר שני, התחיל בהצלחה, ועדיין אני נושם ומרגיש טוב בלי כאבים בשום איבר בגוף, בולע רוק כל כמה דקות ולא כואב לי הגרון, ממצמץ ולא מגרדות לי העינים, רענן ושמח בחלקי, לא כאבי שיניים ולא רגלים, ואף לא כאבי עיניים למרות ריבוי הקריאה, אני רואה את הכתב אפילו הקטן ביותר, אני גם לא צריך לקחת כדורים נגד כאבי ראש נאמר איזה דבר בעניין כאבי הראש, לכאבי ראש יש כמה סיבות, ואני אדבר רק אודות הכאבים שאינם ממש חמורים ומסוכנים, אלא על הכאבים הנקראים "מיגרנה", כאבים אלו מלווים בכאבים המתחילים מגובה העינים וממשיכים למצח, ומתמקדים בצד אחד בראש, וממשיכים עד הצוואר, שם נמצאים שני עורקים גדולים, כאבים אלו כאבים בלתי נסבלים, הגורמים ממש לאבד את הסבלנות ולפעמים את השפיות, אי אפשר לשמוע בזמן זה רעשים, לא להיות באור, רק תופסים את הראש בשתי ידים, לוחצים כאן לוחצים שם, יש אנשים שסובלים מזה לפרקים, פעם בזמן מסויים, וזה לא כל כך נורא,

אבל לפעמים זה איתות לזה שבהמשך האדם הזה הולך לסבול מכאבים אלו בתדירות יותר גבוהה, כי יש אנשים שסובלים ממיגרנות באופן תמידי, פעם בשבוע, או יום כן יום לא, ולפעמים אפילו כל יום, אז הוא שותה קפה, או לוקח כדור, עוברים יומיים, והכאבים חלפו, אבל הבעיה נשארת ולא עוברת, אלא היא חוזרת ובגדול, והרופאים אומרים לא בחכמתם, שאין לכך רפואה, אכן האמת היא שיש לכך רפואה, אך תחילה צריך לדעת למה נגרמים כאבים אלו, וידוע ובדוק שהגורמים לכך הם, לחצים נפשיים בעיקר, שאדם הכניס את עצמו אליהם, בלי ידיעה והבנה למה שזה יכול לגרום לו, כי לחץ בגוף האדם, גורם לכיווץ של העורקים, בדיוק ההפך מהשרוי בשמחה שאבריו מתרחבים, ואז בשעת הרפיית העורקים שהם חוזרים להיות רחבים, הרי אלו הכאבים, ולכן מייד אחרי מצבי לחץ מרגישים כאבים אלו, כל שכן מי שהוא שרוי בלחץ תמידי, שתבחינו בו שהוא סובל כאבי ראש כרוני, ובכיס שלו באופן קבוע יש כדורים, גם חוסר תזונה נכונה גורם לכך, ואף עייפות יתר, שנגרמת מחוסר שעות שינה, ולכן מפני שהם אלו הגורמים, ממילא מי שיסיר מאליו את הלחצים הנפשיים, ממילא יוסרו מעליו כאבי הראש, והרבה דרכים לכך, ולא כאן המקום להאריך בעניין זה, ואחד מהם הוא פעילות גופנית וכפי שיתבאר בהמשך מה היא מעלתה, הן במישור הגופני והן במישור הנפשי, ואם אותו אדם יכניס לפיו רק מאכלים בריאים, כמו לחם מקמח מלא, ולא יאכל פיצות ובורקסים, או כל מיני מטוגנים למיניהם, אז הוא יבחין מייד בשיפור מצבו, ואל תסתכל על מי שאוכל הכל ולא קורה לו כלום, כי הוא לא ראייה, שהרי כל גוף וגוף טבעו שונה, ויש יותר רגישים ויש פחות, ובמוקדם או במאוחר אין מי שנמלט מזה, ועל כל פנים מי שסובל מזה וצריך סיוע מיידי, כדי מאוד שיכנס לחדר חשוך ושקט, יקח כדור נגד כאבי ראש וימתין, ובכך יופחתו כאביו, וכפי שאמרנו אין זה אלא טיפול זמני עד לפעם הבאה, ולכן מאוד כדאי ורצוי לחיות חיים תקינים ובריאים, לזרוק את הכדורים, ולזכור להיות תמיד שרוי בשלווה ובשמחה ולקבל הכל באהבה, ומי שלא סובל מכאבי ראש שלא נשכח מלומר תודה לבורא עולם על טובותיו. , ולא נגד שום דבר אחר, אני ממשיך להצליח להתרכז בלימוד וללמוד בשלוה, ומבין את כל מה שאני קורא, אפילו דברים עמוקים, יש לי ישוב הדעת, ואין לי קוצים, איזה מדהים, אני זוכה לעסוק בתורה של הבורא יתברך, זכות של יחידים, ואז אני בסייעתא דשמיא מסיים נושא אחד ועובר גם לשני, ואני גם זוכר את מה שלמדתי, ואוו... כמה ניסים, כבר אי אפשר לספור.

אני ממשיך ללמוד, כותב את הדברים וידיי מתפקדות מצוין, לא כואבות ולא עייפות, יש להם טעם של עוד, יש לי עט כותב טוב, וגם דפים בשפע מהגמ"ח, רק תלמד, בשעה

טובה ומוצלחת סיימתי ללמוד בהצלחה ובבריאות את סדר ב', כמובן לא בלי שזכיתי ללמוד סדר מוסר, על תיקון המידות הביטחון והדבקות בה'.
אני חוזר הביתה, ושוב ההסעה לא אחרה לבא, וגם אם כן היא אחרה רק קצת, וגם אם היא לא הגיעה, היה מישהו אחר שהתנדב לקחת אותי, עלינו כולם לרכב, לא דיברו ברכב לשון הרע בדרך נס, ואף אחד לא התווכח עם השני, תודה לה' כולם היו שמחים, הגענו לבית ברחמים גדולים, אני עליתי בבטחה, ובשלום ולא עיכבני אדם בדברי סרק, משפחתי קבלה אותי בשמחה, כולם היו בבית אחרי יום שלם בריאים ושלמים, אף אחד מהילדים לא נפל ולא קיבל שום מכה גדולה או קטנה, תודה רבה לך אבא.
אכלתי ארוחת ערב חמה, ושוב לא קרה לי דבר, לא נשרפתי מהתנור כשהוצאתי את המאכל, לא נפלה לי הצלחת וגם לא נשרף האוכל, הוא היה חמים וטעים, וגם אם קרה שלא, ידעתי להתאפק ולאכול מה שיש, הילדים לא רבו אחד עם השני, לא בכו לקבל דבר, רק היו שמחים בחלקם, כשביקשתי מהם משהו הם הקשיבו, וגם אם לא, ידעתי היאך לגרום להם בדרכי נועם שיעשו את בקשותיי, ראיתי איך שהם מברכים ברכות בכוונה, והיתה לי שמחה ורצון להודות לה', ואז לבסוף שבחתי אותם על כך.
והנה השמש תכסה ארץ, כן גם היום היא שקעה כהרגלה, והלכה להאיר במקום אחר, למרות כל גודלה ועוצמתה, היא עומדת על מסילתה בקביעות אלפי שנים, דולקת ובוערת ולעולם לא נגמרת, על אותו חום היא עומדת, אין אלו דברים מובנים מאליהם, יש מישהו שעומד מאחורי זה ודואג לנו, וכמובן שרצונו שנתבונן בכך וממילא נקיים את ציוויו.
הבריאה החלה לנוח וגם גופי, הלכתי להתפלל ערבית ולא איחרתי לתפילה, וגם לא הקדימו אותה, עברתי שוב את הכביש כמה פעמים ולא קרה לי דבר, אפילו לא כמעט, חזרתי לבית והילדים הלכו לישון מאושרים ולא כועסים או בוכים מתנת שמים, ממש בנס הם לא רבו על הכריות ולא על המקומות, הם לא קיבלו מכה כשפתחו את המטה, הם נרדמו כולם בזמן, ולא היה להם נדודי שינה, וגם אני או רעייתי הספקנו לספר להם סיפור לפני השינה, למרות כל העיסוקים הרבים שהיו.
המשכתי עוד ללמוד או ללמד, וקיבלתי עוד רצון וכוח, זכיתי באשה נפלאה שמעודדת אותי ללמוד תורה גם בערב, ישבנו לדבר ולא רבנו וגם לא התווכחנו, ניסנו לעזור אחד לשני בספקות שנתעוררו אצלנו במשך היום.
ובחסדי ה' וברחמיו המרובים, קבלתי רצון מה' יתברך לשמור על בריאותי, ולהפעיל את גופי, עם קצת פעילות גופנית, המחייבת את כל הרוצה לצאת ידי חובתו של שמירת

גופו שניתן לו בפיקדון, וזה למרות כל הקושי והטרחה הכרוכה בדבר, ובכך הרגשתי את גופי נושם לרווחה, רגוע ושליו, עם השראת שמחה מיוחדת אשר קבע הבורא יתברך שאחר פעילות ובשעת הפעילות הגוף מפריש חומרים מרגיעים ומחזקים את הגוף ידועים דברי רבינו הרמב"ם אודות מה שכתב בדבר מעלת הפעילות גופנית, כלל הנחיל לנו הרמב"ם שאפילו אם אדם יאכל את המאכלים הכי גרועים בעולם, אך יעשה פעילות לגופו, הרי שיהיה בריא אולם, וכן להפך, אם יאכל את כל המאכלים הטובים, ולא יעשה פעילות גופנית, לא יועילו אלו המאכלים, אלא יצטרך רפואה, וכמו שכתב בספרו פרקי משה (המאמר השמונה עשרה) מי שהרגיל להתעמל קודם המאכל לא יצטרך לשמירה רבה וחזקה, ואם יטרידהו להתעמל שיהיה קשה לו להתעמל, אז לא יספיקוהו טוב ההנהגה, שהיא הדיאטה הטובה ביותר, עד שיצטרך לזה לקיחת הרפואות המבריאות, והוסיף לומר, שהמשובח שבמיני ההתעמלות, הוא שיתעמל עד יגיעת הגוף, שתרגיל הנפש ותשמח, כמו הציד, והצחוק בכדור, כי רבים סרו חולייהם מהם בסיבת שמחה, ששמחו לבד,

ואודות דרך הפעילות, והזמן הראוי, כתב, גדר ההתעמלות, והוא תנועה חזקה משנה הנפש, כי כשיתנועע האדם תנועת מה שתכריחהו "להתנשם נישום גדול ויותר מהיר", הנה אותה התנועה היא ההתעמלות לאותו האיש, והעת היותר משובחת להתעמלות היא, אחר שלמות עיכול המזון מסעודת הערב ועברו בבטן ובעורקים, עד שיהיה מוכן לקבל מזון מחדש. עכ"ל. הרי שלולי שהאדם יגיע לידי מאמץ גדול שהוא מתנשף ומזיע, אין הדבר נחשב לגביו לפעילות, והנכון הוא לעשות פעילות זאת בשעות הערב אחר עיכול המאכל, והסיבה לזה שאין לעשות פעילות בשעה שיש אוכל בקיבה, הוא שבזה הזמן הגוף נמצא בתהליך ספיגה, ואילו בשעת פעילות הגוף נמצא בתהליך הוצאה, ואם כן הפעולות סותרות אחת את השניה,

וטעם הדבר שהפעילות הנכונה מועילה לרפואת האדם, הוא שידוע שרוב תחלואי הגוף הם, מפני שיש אברים שאינם מתפקדים כראוי זמן מה, וממילא הם נהיים חולים, ואיבר אשר לא מגיע אליו חמצן וכן ויטמינים כפי הראוי, הוא אינו מתפקד היטב, ולבסוף יחלה, וידוע שהפעילות גופנית, היא מהגורמים העיקרים שמביאים לידי זרימת דם תקינה בגוף, שעל ידי המאמץ השרירים עובדים, והם גורמים לזרימה תקינה של דם, וכן הלב עובד יותר מהר, והוא נהיה חזק ובריא, ובכך הוא זורק את הדם, למקומות יותר רחוקים, ומגיע לכל איבר ואיבר את כל הדרוש לו לקיומו, וממילא האיבר תקין ובריא,

הבדיקה ללב בריא הוא שהוא גדול, ועובד לאט בשעת מנוחה, כי זה הוכחה לכוחו, שנוצר מפעילות,
זאת ועוד, שעל ידי פעילות גופנית הגוף מזיע, וידוע שגורם גדול לתחלואי הגוף הוא, הלכלוך שמצטבר בגוף, ואחד מהם היא הזיעה, שבעצם נוצרה כדי לקרר את הגוף כשחום הגוף עולה בשעת פעילות, ובתוכה מצויים כל הלכלוך של הגוף המצטבר באותם מקומות, ובכך הגוף מתפקד כתיקנו, וכן הפעילות גורמת שהגוף יוציא את שאר כל הפסולות, הכוונה לבית הכסא, והוא עיקר גדול ברפואת האדם, כי אדם המשהה פסולת בתוך גופו, גורם לתחלואים נוראים לעצמו. המקובל והרצוי הוא שאדם יעשה צרכיו כנגד כל ארוחה, ובכך לא תישאר פסולת בגופו, והגורם המועיל לכך היא פעילות גופנית הגורמת להפעיל ולזרז כל פעולה הנצרכת בגוף,
וזה מלבד המעלה הגדולה שיש בפעילות גופנית, והיא השראת השמחה והאושר הגדול הנוצר לאחר מכן, נשימות עמוקות והרגשת שלווה, כי ידוע שבזמן הפעילות הגופנית, מפריש המוח חומר לדם, מסוג כזה שהוא גורם לרוגע נפשי ושמחה עילאית, כדאי לכם לנסות, רק צריך לדעת שמי שלא עסק בפעילות כל חייו או אפילו זמן די ארוך, כמו כמה שנים, צריך להיזהר להתחיל לעשות את הפעילות בהדרגה, שלב אחר שלב, מוסיף והולך. והדבר המפליא בחיינו הוא, שכל הדברים שהם בחינם הם החשובים והנצרכים ביותר לאדם, כעת הזכרנו את הפעילות, דבר שני הוא השמחה, והשלישי הם המים, יזכנו ה' יתברך להשתמש בבריאה שלו בחכמה, לתועלת בלבד.
נכנסתי לרחוץ את גופי, והיו לי מים חמים למרות שכולם כבר התקלחו, לא שכחתי מגבת, ולא שום בגד, היה לי סבון שהיה לו ריח נעים, ולא נפלתי בשעת הרחיצה, גם יכולתי להרטיב את אוזני, כי לא היה לי קרע בעור התוף, וכן יכולתי להרטיב את ידיי ואת רגליי, כי לא היה לי עליהם גבס, ואף לא תחבושת, יצאתי ונטלתי ידיי, והלכתי לישון.
ישבתי על מטתי, ונזכרתי בכל הטוב אשר גמלני היום בורא עולם, הסתכלתי סביב וראיתי את קירות ביתי, את מיטתי, וכן את רעייתי, והודתי לבוראי שזיכני להיות בביתי, ולישון על מיטתי, לשבת שליו ורגוע, בלי צעקות ורעשים נוראים, ובלי מראות מזעזעים, אמרתי קריאת שמע בכוונה ובשמחה, נרדמתי שוב מהר, בדרך נס גמור בלי שום פשר והבנה.
וכך יום רודף יום, מאות ואלפי ניסים ונפלאות, כל רגע ורגע בשעות חיינו, דברים שהם בחיי השגרה שלנו, ואנו לא תמיד נותנים דעתנו עליהם, מיליוני חסדים ורחמים

שה' יתברך משפיע עלינו, ואנו התרגלנו אליהם, ולכן אנו שוכחים להודות לעליהם, וחייבים אנו לשוב ולהתבונן בהם כעת, וכפי שכתב הרב בספר חובות הלבבות שער חשבון הנפש שחייב האדם לשוב ולהתבונן בסביב לו, כאילו הדברים מתרחשים אצלו לראשונה, כי כשהיינו קטנים ראינו את הדברים כמובנים מאליהם, והרי שזה אינו.
מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי, זה רק אין ואפס מהחסדים של ה' יתברך, אי אפשר לכתוב הכל, ומה שכתבנו זה אפילו לא טיפה מהקיים, הדברים שנכתבו היו רק אודות הסיכויים המאוד קרובים שיכולים להיות במשך היום, וקורים לנו מהם פעמים אחדות, ולפעמים כולם ביחד, וכשעוברים עלינו ימים כאלו בלי שום טרדה, "הכל חלק" כמו שאומרים, צריכים לתת על כך תודה מיוחדת, זה לא מובן מאליו, אבל האמת היא שיש עוד הרבה דברים שיכולים לצער הרבה יותר, ועם כאבים הרבה יותר גדולים, שאם נאריך לבאר ולפרט את כל האפשרויות יכלה הזמן והמה לא יכלו, ואנו לא באנו אלא לבאר את עיקרי הדברים והיסודות, ומכאן ימשיך כל אחד לעצמו לפתח את ההתבוננות במשך חייו, להודות לה' יתברך על הטובות האישיות שלו, על ידי שיתבונן בכל הימים שעברו עליו, היאך הם התרחשו אצלו, ואפשר גם להסתכל על הסובבים, מה עובר עליהם.
כמו שה' יתברך הוא אין סוף, כך גם אין סוף לחסדיו, אבא!!!, אתה משגיח לנו על כל ה-85 ביליון תאים שיש לנו בגופנו כאן הנני חייב להוסיף ולספר לכם, דבר פלא הקורה בגוף האדם, והיא הוכחה ברורה על השגחתו יתברך על כל תא ותא הנמצא בתוך גופנו, כי הנה ידוע הדבר שכל גופנו תחילת יצירתו הוא משני תאים שהתחברו, ותוך זמן מה, אלו התאים מכפילים את עצמם ונהפכים להיות ארבעה, ואח"כ שמונה וכן הלאה, עד 85 ביליון תאים, עוד ידוע שבכל תא ותא יש בתוכו גרעין תא, ובתוך גרעין התא נמצא החומר הנקרא ד.נ.א D.N.A זה הוא חומר התורשה, הכוונה שבתוכו יש את ספריה ענקית ועצומה, חומר זה הוא מקופל באופן שאם נפתח אותו, אורכו יהיה שתי מטר, והוא כולו מקופל בתוך גרעין תא אחד, מתוך 85 ביליון תאים, ממש פלא עצום! חומר זה מכיל את כל התכונות הגשמיות והרוחניות שיש לאדם, צבע השיער, אורך האצבעות, המראה של האדם, ועוד ועוד, גם נמצא שם ההוראות הניתנות לכל תא מה הוא צריך להיות, כי לפני שצריך לדעת איזה צבע יהיה השיער, התא צריך לדעת שהוא יהיה בכלל תא של שיער, וכן על זה הדרך לכל האברים בגופינו, השינים, העינים, הלב, והכבד, שהם תאים שקיבלו פקודה מהחומר של הד.נ.א מה להיות, שהרי כולם התחילו מאותה נקודה, שהיא שתי תאים זהים שהכפילו את עצמם, ובד בבד נהפכו הם להיות אברים,

וכעת נגיע למה שרצינו להודיע לכם, וזה שבכל ספריה של מידע המודיעה לתא מה להיות, אין בה רק את המידע של מה שהתא באמת נהפך להיות, לדוגמא אם התא נהפך להיות שן, הוא קיבל את המידע מתוך הספריה להיות קשה ובצבע לבן, אבל האמת היא שבאותו תא יש את כל המידע להיות כל דבר, שאותם תאים של השן היו יכולים להיות בשר, או תאי דם, או תאי עצם, אבל מה שנבחר מתוך כל הספריה העצומה והענקית הזו, היה זה המידע אודות השן, ובדיוק במקום שצריך להיות השן, המידע אודות השן נבחר, וכך נעשה בכל תא ותא, שהתאים שנמצאים בצד של המוח הם מקבלים פקודות להיות תאי מח, וכן הלאה, והשאלה העצומה נשאלת, איך יודע כל תא מה להיות, שהרי ביארנו שבכל תא יש את כל המידע להיות כל איבר, וכל תא שווה לחבירו במראהו, ואם כן איך כל תא יודע מה הוא צריך להיות, והיכן הוא צריך להיות ממוקם, הרי כל התאים הם שווים בתכלית הדמיון בלי שום שינוי מהותי ממש תאומים, שהרי הם היו אותו תא שהכפיל את עצמו, ויוצא שכל תא ותא שנהפך להיות חומר מסויים הוא נס עצום שאין כדוגמתו, 85 ביליון ניסים, כל גדולי הרופאים לא יודעים להסביר את תהליך זה, הם ממש חסרי תשובה והסבר, ולא נותר להם אלא לומר שיש יד ה' מכוונת כל תא ותא בגוף מה להיות, ה' יתברך ממש מחיה כל נקודה הכי קטנה בבריאה ברמות שאין אנו יכולים להבין. , על כל זה אנו מודים לך ומשבחים את שמך, ישתבח שמך לעד מלכנו, על כל נסיך ונפלאותיך שבכל עת וכל רגע שהיית עמנו ועם אבותינו, תודה על הכל.

ואסיים סיפור זה, במסירת מודעה אל אחיי הנמצאים כעת בכל מיני ניסיונות, שהנני להזכיר לכם, שגם אם הרשימה הנזכרת לא מלאה אצלכם, ואולי אפילו חסרה הרבה בתקופה זו שבחייכם, אז תדעו ותזכרו, שאנו בני ישראל חבורה גדולה מאוחדת ומלוכדת, ואנו לא מתנסים בניסיונות לבדנו, כבר אלפי שנים עמדו אבותינו במאות ואלפי ניסיונות קלים וקשים, מכל המינים והסוגים, ובכל ניסיון שאנו עומדים בו, אנו בעצם שותפים להם, להגיע למטרה שהם ייחלו להגיע אליה, שזה לעשות את רצון ה' יתברך במושלם, ואנו ממשיכים את מה שהם עשו, והם אומרים לנו בקול תחנון "תמשיכו בכל הכח אל תוותרו אנו אתכם", כך אומרים אברהם יצחק יעקב והאימהות הקדושות, וכן כל השבטים, וכן הנביאים כולם, התנאים האמוראים הראשונים וכל האחרונים, וכל נשותיהם, כולם עברו נסיונות עד בלי סוף, ועמדו בהם, והם מבקשים מאתנו להצליח בקיום התורה והמצוות, למרות כל הנסיונות, וגם בדורינו אנו, רבים

המתייסרים ועומדים איתנים לא מועדים ולא מוותרים, רק אליו מייחלים, אנו עם אחד עם לב אחד, העוסק בתורה היחידה, והעובד את הבורא היחיד.

פנצ'ר בעליות ירושלים

לפעמים לוקח הרבה זמן לראות ולחשוב מה קרה ואיזה השגחה פקדה אותנו, כי בשעת צרה אנו טרודים, ולכן מחובתנו לחקור אחר זמן בשעת השלווה את המאורעות שפקדו אותנו, אכן מעשה זה לא צריך המתנה, כי מיד מבחינים בהשגחה הנוראה, השגחה למעלה מהטבע, השגחה כזו המגלה לנו את גודל אהבת ה' אלינו, הדואג לנו, והמשגיח עלינו בכל מקום בכל עת ובכל זמן

סיפור זה הוא מיוחד מאוד, בלי שום פשר והבנה, היה זה באחד מימי בין הזמנים שלקחנו את ילדינו לירושלים לגן החיות, היינו קצת עמוסים ברכב, אך ברכב חדש מסוג "פָּסָט", רכב די יקר, לא מרגישים את הנסיעה, והיינו די בטוחים, והנה לפתע בעליות של ירושלים, כן! דוקא בעליות ובכביש מהיר, הנני שומע רעש מהגלגל טאק... טאק... אך משמים הכביש היה קצת פקוק, ולכן נסענו לאט, ומה בדיוק קרה עדיין לא ידעתי, ניסיתי להתעלם אולי זה יעבור, אך זה לא עבר, ומפני שהיינו נוסעים לאט והיה פקק, לכן יכולתי לרדת ולבדוק מה קרה, ירדתי וראיתי, ואז חשכו עיני, ראיתי שנכנס לתוך הגלגל מסמר כזה גדול והוא תקוע, ממש סכנת נפשות, זה היה נראה יותר כמו בורג גדול, והקצה שלו נמצא כולו בחוץ בולט, וכל סיבוב של גלגל הוא היה משמיע רעש, ולכן החלטנו לעצור כמה שיותר מהר את הרכב, אך לפתע הפקק השתחרר, "ממש בדיוק בזמן", ולא יכולתי לעצור, כי גם שוליים לא היו, ונסעתי די לאט וכולם היו צופרים, עד אשר לפתע ראיתי מקום צר שמכיל מקום של שתי מכוניות בדיוק לא פחות ולא יותר, ובדיוק רגע לפני שפניתי ימינה לשוליים, הבחנתי שהמכונית שנמצאת בצד שמאל שלי, עוקפת אותי ופונה גם ימינה, כי היה יוצא לה עשן מהמנוע, וגם הוא עצר מיד לפני, ואני אחריו, ממש שנינו עצרנו יחד, הוא יצא מהרכב ואני גם יצאתי, הוא בדק את רכבו והגיע למסקנה שהוא צריך גרירה, ואני הבנתי שאני צריך להחליף גלגל, אבל מה לי ולהחליף גלגל, ועוד שהיה זה בירידה תלולה שהיה קשה מאוד להחליף גלגל, ועוד שהיה זה רכב מסוג "פסט" כמו שהזכרתי, שהיו לו כל מיני כללים מיוחדים לבטיחות בהחלפת גלגל, ולכן לא היה לי סיכוי להחליף, היה זה יום חם מאוד, מה לעשות לא בדיוק ידעתי, והילדים ברכב היו כולם מפוחדים.

והנה משמים כמו שאמרתי לכם, עצר עוד רכב לפני, הוא היה אדם שחום, עם אשה וילדים קטנים, ובדיוק ממש במקרה מאת ה', הרכב שלו היה מסוג, נו... תנחשו, כן מסוג פסט בדיוק כמו שלי, ממש אותה שנה, כן שתי רכבים חדשים, אחד שחור ואחד לבן, החליטו לעצור על הדרך בעליות ירושלים, ועל פנינו חולפים רכבים ישנים ומתוכם מנפנפים לנו לשלום.

בתחילה חששתי לפנות אליו, כי מלבד מה שהוא היה בצרה, עוד שהוא היה נראה לי כערבי, שהרי אנו בעליות לירושלים, והוא הרי שחום, והוא לא היה חובש כיפה, אך משמים הוא פנה אלי, כי הוא ראה אותי עם כל הילדים הקטנים, ושאל אותי, אם אני צריך עזרה, אמרתי לו כן אני תקוע, ואיני יודע להחליף לרכב זה גלגל, והוא אמר לי אל תדאג אני אעזור לך, כבר מתשובה זאת הייתי המום, הרי אתה נמצא בצרה שלך, לך תדאג למשפחה שלך, הוא רץ להביא מהשדה אבן גדולה ומאוד כבדה, והניח אותה סמוך לגלגל הקדמי השני, כדי שהרכב לא יתדרדר בירידה, זה היה קשה מאוד, הוא ממש התאמץ, ואחר כך הוא הוציא את הג'ק, והתחיל להרים את הרכב, רציתי לעזור לו, אבל הוא אמר "זה בסדר", גם ככה אני מחכה לגרר.

ובזמן זה שאלנו אותם לאן אתם נוסעים?, והוא אמר אנו נוסעים להתפלל בכותל, ונדהמתי, כי אנו נוסעים לגן חיות, והם לכותל, הוא חילוני ואני חרדי, הוא בא לשאול אותי, אם אני צריך עזרה, והוא מחליף לי גלגל. ואז הוא הגיע לנעילה המיוחדת בגלגל, והוא סידר את זה, וכך הוא אמר לי, "אני מכיר את זה, כי הרכב שלי הוא בדיוק אותו דבר", ממש במקרה מאת ה', רבותי את האמת לאמיתה אני מספר, הוא החליף לי את הגלגל לבד, גם אם הייתי רוצה לעזור, לא יכולתי, כי לא הבנתי בזה, ואת האמת, הוא עשה את זה כל כך בזריזות ובשמחה, שמעודי לא ראיתי אדם ששמח לעשות חסד בצורה כזאת, רציתי לקחת את אשתו או ילדיו מהמקום, אבל אנו היינו כבר יותר מהמותר ברכב, ולא היה מקום, אנו נפרדנו לשלום, וברכתי אותו לחיים מאושרים.

יצאתי מאותו מקום, נדהם, מכוח וגודל ההשגחה, היאך במקום שוליים כזה קטן, של שני רכבים ולא יותר, בדיוק התקלקלו שני רכבים, שניהם מסוג פסט, שניהם חדשים, אילו הוא או אני היינו יוצאים בכמה רגעים יותר או פחות מהבית הרי שלא היינו נפגשים כלל, ומשמים באותה שניה שנינו נפגשנו, אילו היה מתקלקל רכבו קצת אחרי, כבר הוא היה חונה בהמשך הדרך, ואני הייתי שובת במקום, ואילו היה רכבו אחר הוא לא היה מבין להחליף את הגלגל, והוא גם יכל להיות כועס על מזלו, ולא היה לו חשק לעזור, אבל אדם זה כלל לא חשב על עצמו, ולקח את זה כזה בשמחה, וכל מה שעניין

אותו, היה זה רכבי, ממש פלא, היאך רכב חדש מוציא כך עשן ממכסה המנוע, כי מה שקרה לי ברכבי עוד היה מובן, שיכנס בורג לגלגל, אבל העשן מהיכן הוא הגיע, בדיוק בזמן, ואני בטוח שלמרות שבאותו יום, אותו אדם לא הגיע לכותל, אבל הוא עשה מצווה לא פחות חשובה, ואולי אף יותר, ואת ישועתו אשר רצה לבקש בטוחני שהיא התגשמה לטובה מאת ריבון העולמים, אשר העדיף שיעשה עמדי חסד, ועשה לו תקלה ברכבו בזמן הראוי והמתאים, ורצה הבורא ללמדני מעלת החסד, וזכות אחינו שאינם שומרים תורה ומצוות, היאך נרתמים הם לעזור אחד לשני, בכזאת מסירות, למרות שגם לו היו ילדים קטנים ברכב, וכמובן שלמדתי את גודל רמת השגחתו יתברך.

בקיצור יוצא שה' יתברך הוא המנהיג הוא השולט הוא המנתב ומסדר כל דבר, הכל מתוכנן והכל מתוקן, אין דבר נעלם ממנו, רק צריך להתבונן ולראות את השגחותיו ונפלאותיו, היאך הם יוצאים לפועל כפועלים על ידי שליט הבריאה, הלא הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שאין כמוהו ואין פשר למעשיו, אתה יוצא בבוקר ונעשה לך איזה עיכוב, ואתה מתרעם וכועס ואומר כמה אני צריך לחכות, והאמת היא שבורא עולם מעכב אותך למען שמירתך, הוא רוצה להיטיב עמך, כדי שבדיוק תפגוש את מי שאתה צריך לפגוש, אין לנו לשכוח שיש משגיח שמוליך אותנו כל צעד בחיינו, הוא מחליט מתי נצא לדרך ומתי לא, אין כמו אבא שבשמים, אנו חייבים לתת לו להנהיג אותנו שזה אומר לקבל באהבה כל מקרה שאינו לרוחנו והוא נגד רצוננו, ובמקום לכעוס בואו ננסה להבין מה ה' יתברך רוצה מאתנו.

העלון בטיפול נמרץ לב

סיפור זה הוא עוד אחד מניסי ה' יתברך עלי, המוכיחים כמה רבה השגחתו בכל מקום בעולם, ניסים בלתי פוסקים מכל מיני סוגים, השגחות מופלאות מעל לגדר הטבע, והדרכה להמשך החיים, כמובן רק למתבוננים, יגעת ומצאת תאמין, בלי יגיעה וחיפוש לא נבחין כפי הצורך בהשגחת ה', לכל פעולה העוברת עלינו בפרט החריגה יש לנו לייחס לה חשיבות, ובשביל לזכות לנס צריך לתת לה' יתברך את היכולת, שהיא הבטחון בו, בטחון בלי הגבלה, ולהאמין שדוקא בדרך הכי פחות מסתברת, היא הדרך הנבחרת והמסוגלת להביא לדרך המאושרת

באחד מן הימים, ביום שני בשבוע, פרשת חוקת שנת תשע"ו, החילותי להרגיש כאבים בגב העליון, וחשבתי שזה אחד מעוד הכאבים שנגרמים מהפעילות גופנית שעשיתי אתמול, או סתם כאבי עייפות, אכן למחרת בבוקר בשעה 5:30 קמתי עם כאבים עזים

בחזה ובגב העליון, כאבים שאי אפשר להבין את חוזקם, לא כאבים רגילים אלא כאבי לחץ פנימי, עם קשיי נשימה, הרגשתי כאילו פיל מונח לי על החזה, אני חשבתי שאלו כאבים של התקררות, כי ישנתי עם מזגן על גופי, וכשקמתי היה לי מאוד קר, לכן התחלתי לחמם את גופי עם כוסות תה רבים, ואחר כשעתיים הכאבים נחלשו הרבה, ונשאר בהם אולי 10% התפללתי והלכתי לכולל, שם גם שתיתי חם, ואמרתי לאחד מחברי שלפי הכאבים, היה מקום לומר שעברתי התקף לב, אך כיון שגם ידעתי שצריך להרגיש כאבים ביד שמאל, או הזעת יתר, ואת הסימנים האלו לא היו לי, לכן שללתי חשש זה, היום עבר עלי בשקט ושלווה יחסית, אך בהגיעי לביתי, החילותי להרגיש שוב את אותם כאבים, ולכן שוב שתיתי חם, וגם חיממתי את גופי עם כרית חימום והתלבשתי חם, חשבתי שכל זה יעזור, הלכתי לישון מוקדם מהרגיל, וכשקמתי הרגשתי באמת טוב, ממש שום דבר, התחלתי להתארגן, אך לאחר כעשר דקות מהקימה התחלתי להרגיש שוב את הכאבים הולכים ומתחזקים, התיישבתי על הספה, וחיכיתי קצת, והרגשתי שזה לא עובר, ואז אמרתי, זה הזמן ללכת לרופא, כי היה לי חשש שזה הלב, ועם לב לא משחקים.

הלכתי לרופא המשפחה, וחיכיתי בתור למרות הכאבים העזים שבגופי, וכשנכנסתי לרופא, הוא שאל שאלות והחליט שאני אעשה א.ק.ג שהיא בדיקה לכושר הלב על ידי גלים חשמליים, והוא באמת הבחין שיש שם בעיה, נוסף למה שהיה לי לחץ דם גבוה, של 130/200, ובנוסף לשומנים ולכולסטרול הגבוה שהיה לי, והחליט הרופא להזמין לי אמבולנס נט"ן דחוף לבית החולים, רציתי לקום מהמיטה והרופא אסר עלי, הוא אמר שזה מסוכן ואסור לי להתאמץ כלל, אני צחקתי בתוכי, לא יכולתי להאמין, מעולם לא הזמינו לי אמבולנס, וכך היה, הגיע אמבולנס, אנשי הצוות היו אנשים מאוד צדיקים ומיוחדים, אנשים שדואגים לכלל.

והנה בעודם מטפלים בי, ומחברים אותי לכל מיני מכשירים, אחד מהצוות של הנט"ן, שנראה חילוני גמור ממוצא רוסי, החליט לשאול את החרדי שבהם שאלה דתית מוסרית, ושאלתו היתה: "מדוע יש שמונה חוטים בציצית?", ותשובה, לא היתה לנשאל, הוא הסתכל עליו בתמיהה כזו שאומרת "מה אתה רוצה?" והוא המשיך ואמר לו, תשאל מי שאתה רוצה, אתה תראה שאף אחד לא יודע, ותראו זה פלא, שדוקא חברו החילוני השני אמר, "חמי הוא רב גדול והוא יודע לענות על הכל", והם התחילו להתווכח, "הוא לא יודע", "הוא כן יודע", ויכוח סוער ובינתיים עלינו לאמבולנס, את האמת הייתי קצת מאוד מופתע מה קורה כאן, מה זה?, נראה לי שאני נמצא בתוך כולל, ויכוח תורני

באמצע לחץ של אדם שעובר אירוע לבבי, אני הייתי מקשיב מהצד, כי ידעתי שיש כאן משהו מאת הבורא יתברך, ובהמשך יתברר הדבר.
אני חייב להוסיף כאן דבר חשוב, ולספר איזו הרגשה הרגשתי כשהכניסו אותי לאמבולנס, זו היתה הרגשה נוראה, כל האנשים בקופת חולים היו מסתכלים עלי, וכן כל הנמצאים ברחוב, הייתי שוכב ומחובר למכשירים, נראה לא טוב, כמה צריך להודות לה' יתברך על הכבוד העצמי שלנו, רק ללכת ברחוב כאחד האדם היא זכות, להראות כמו כולם היא מתנה.
וכשהגענו למיון קפלן, הם הכינו אותי לירידה מהאמבולנס, ואז הם שוב החלו להתווכח מה הטעם לשמונה חוטים בציצית, והנהג שאל אותו נו... אתה יודע תשובה, והוא השיב לו, חכה, אני מתקשר לחמי. נכנסנו פנימה אל ביה"ח, וברגע אחד הייתי בעולם אחר, עולם של רעש ולחץ, רופאים רצים ממקום למקום, אחיות מטפלות, אדם קם בבוקר והוא חושב היום יהיה עוד יום רגיל, ובמקום להיות במקום לימודיו או עבודתו הוא פתאום נמצא בבית חולים, בחדר מיון, קשה להבין זאת. קיבלו אותי בקבלה, והתחילו השאלות והבדיקות, ביקשו ממני להחליף בגדים, אם אפשר לקרוא למה שנתנו לי בגדים, חלוק פתוח מכל הכיוונים, מגיע עד הברכיים, ירחם המרחם, ברוך מלביש ערומים, איפה הכובע החולצה הלבנה, המכנסיים המכובדים, מי חושב בכלל להעריך דברים כאלו, והנה רגע לפני שאותו צוות של נט"ן נפרדו ממני, בא אלי אותו פרמדיק, ראש הצוות, והוא גם הנהג, וכשהוא מצמיד אלי את פניו העטורות במשקפי שמש חדשניים, ובשיא הרצינות, הוא אמר לי בלחישה באוזן, בא תשמע אני אגלה רק לך, לא ידעתי אם לפרוץ בבכי או בצחוק, הרגשתי שאיזה אדמו"ר מדבר איתי, והוא אמר כך, עם ישראל כשיצאו ממצרים הם הגיעו לים סוף, וה' יתברך קרע להם את הים, ומתי הם אמרו שירה להודות לה' יתברך על יציאת מצרים?, אתה יודע? הוא שאל, אני הייתי מלבד בהלם ממנו עוד בהלם ממה שעובר עלי ולכן לא עניתי לו, ואז הוא אמר, רק לאחר שמונה ימים, וזה היה באיחור גדול, וזכר לכך שאדם צריך להודות לה' יתברך על ניסיו "מיד", הוחלט לעשות את החוטים בציצית שמונה, והוא הלך, ואחרי כמה דקות חזר חבירו, והתחיל להביא לי עוד ג' טעמים ממה שסיפר לו חמיו, ואני בעודי שוכב בחדר מיון, עדיין לא מבין מה קורה איתי, לקחתי את החידוש של אותו ראש צוות של נט"ן לליבי, והבנתי שצריך להתחזק בהודאה לה' יתברך מיידית, וה' יתברך שולח אותי לנסיון לא נעים, עם חיזוק ורמז, שה' יתברך יעשה לי נס ואני אצטרך להודות לו מייד,

כך הסתיים לי הסיפור לעת עתה עם אותו צוות נפלא, אך כמובן שהדבר עדיין לא נגמר בזה, ועוד יתבאר.

ואז שם בחדר מיון, החלו לעשות לי בדיקות רבות, ואמרו לי שכנראה מכאן אני מתפנה לטיפול נמרץ לב, כי אכן עברתי אירוע לבבי, שפירושו חוסר הגעת חמצן מספיקה לאחת מן רקמות הלב, ולשם כך אני צריך לעבור צנתור, שפירושו פתיחה של מעברים צרים בלב, והדרך שלהם לדעת זאת, אני מתכוון שבאמת עברתי אירוע לב, זה בעיקר על ידי בדיקת דם, כי הלב בזמן פגיעה של חוסר הגעת חמצן הוא מפריש לדם חומר הנקרא CVK, ועל ידי זה מגלים את האירוע, שוב לא עיכלתי ולא רציתי להאמין שיום אחד אני אהיה בטיפול נמרץ לב, ושאני אעבור צינטור, ועוד בגיל כזה מוקדם, ואחרי שעות רבות בהמתנה בחדר מיון הגעתי ליחידת טיפול נמרץ לב בערך בשעה 6:00 בערב, ושוב הודיעו לי שעברתי אירוע לבבי, וכעסו עלי שלא שמרתי על בריאותי, וחיברו אותי לכל מיני מכשירים מודדי לחץ דם, דופק, נשימות, ועוד, היה אסור לי לרדת מהמיטה יומיים, רק לשכב בלי לזוז, היו אלו רגעים קשים ואפלים, אדם לפתע נמצא במקום הכי רחוק משחשב שאי פעם יגיע לשם, מחלקת טיפול נמרץ לב, סך הכל שבעה חדרים בכל בית החולים, ומתוכם אני, ובחדר מספר 1, המזכיר לי את האחד יחיד ומיוחד, אדם צעיר לימים בן 38, כולם התפלאו מה מקומי שם, הרופאים האחיות ואפילו החולים, והסברתי להם שיש לי עבר תורשתי, וזה אחד מגורמי הסיכון הגדולים שיש, וכמובן שזה מגזרת הבורא יתברך עלי, וכמו שאחד מן החולים שאינו שומר תורה ומצוות הסכים עימי.

ושם התפלאתי מאוד לראות שכל הרופאים והאחיות יחד למרות היותם לא שומרים תורה ומצוות, מסכימים לכך שהם רק משתדלים בעבודתם, אבל האמת היא שהכל נגזר מאתו יתברך, הדברים הללו נשמעו שם בלי הפסקה, אפילו ראש המחלקה שביצע את הצנתור אמר כך בשעת הצנתור.

ישבתי הרבה או יותר נכון שכבתי הרבה, וחשבתי על מה שעברתי, ואחרי ההתבוננות למדתי להעריך עוד יותר את החיים, את הזכות להיות חופשי, ולדוגמא אזכיר דבר חשוב מאוד, כי עד עכשיו ידעתי שבמחילה מכבודכם, ללכת לבית הכיסא ולצאת, זו זכות גדולה ועצומה, וכפי שמתבאר בסיפור הקודם, אבל לבקש רשות ללכת לבית הכיסא מאנשים זרים, ושכולם צריכים לדעת זאת, על זה לא חשבתי להודות בזמן שהייתי חופשי לעשות רצוני, וגם הבנתי שעצם מציאת המקום סמוך, ושאדם זוכה להיכנס אליו, היא זכות גדולה ואולי אף גדולה מכל, כי רצונם שם היה שכל החולים יעשו זאת

ליד המיטה שלהם, ממש מזעזע, וכמובן שלא הסכמתי אך היה זה אחר ויכוחים רבים, וזאת מלבד מה שלא אישרו לי להתקלח ג' ימים, וכשהתקלחתי וחזר לגופי ריח של בן אנוש, הוספתי הודאה על הודאה, גם למדתי שלהיות לבוש בבגדים לפני בני אדם היא זכות גדולה ועצומה ואינה פשוטה, כי בשעת הצנתור האדם צריך להיות עירום כביום היוולדו, וכל הרופאים והאחיות נמצאים סביבו, והבושה גדולה בלי יכולת להסביר.

גם הבנתי שאני צריך לנוח הרבה, וצברתי כוחות רבים, וראיתי כמה כל חברי אוהבים אותי ודואגים לשלומי, הפלאפון שלי ממש הוצף בשיחות, וגם ראיתי ולמדתי מי הם אותם אנשים שאוהבים אותנו באמת, ועזרו לרעייתי שתחייה, שהייתה בבית מעוברת בחודש שישי, עם חמישה ילדים קטנים, ואחת מחברותיה שאין כמוה יחד עם בעלה הצדיק, היו צריכים להנאתם להתארח ביחידת דיור באותה שבת קודש, וכשהם שמעו שרעייתי שתחיה לבדה, הם החליטו בגודל רחמנותם שבני משפחתי יבואו איתם להיות יחד, צפופים צפופים ולבסוף רווחים, העיקר שלא תהיה רעייתי וילדיי לבד, ועל זה אמרו רבותינו ברוך אומר ועושה, שצריך האדם לקום בזמנים אלו ולעשות מעשים לפעול כפשוטו, אשריהם ישראל.

אבל לא רק בשל כך סיפרתי את הסיפור, כי עדיין עברו רק יומיים, ואני הייתי שם ד' ימים, ביום חמישי בלילה הייתי צריך לסדר קידושין לאחד מבחירי תלמידי, והדבר כמובן בוטל בעל כורחי, התקשרתי להודיע לו זאת, וביום רביעי בלילה הוא הגיע לבקר אותי, ואמרתי לו שאין זה מקומו, אך הוא התעקש להישאר, למחרת שמעתי את החופה דרך הטלפון ומאוד התרגשתי, והבנתי שוב שגם לקדש זו זכות גדולה, שה' יתברך מאשר זאת כל פעם מחדש, מלבד האישור של הרבנות, ועל כל פעם צריך להגיד תודה, ולכן הוספתי לה' עוד הודאה על ההודאה.

לא הבנתי, מדוע היתה התעקשות מצד הרופאים שאני אשאר שם שבת, ביקשתי מהם כמה פעמים, אנא אני רוצה להיות בבית בשבת, לא בשבילי אלא בשביל משפחתי, אך הם אמרו שכך נקבע שצריך ארבעה ימי השגחה, ובהמשך נבין יותר את הסיבה לכך, ולכן קבלתי על עצמי את הניסיון הזה בשמחה כמה שיכולתי, דבר שהנני חווה אותו לראשונה בחיי, להיות לבד לבד, במקום הומה בני אדם חילונים לגמרי, בלי בגדי שבת, בלי המשפחה, תפילות ביחיד, ובלי חשק לאכול, ואז הבנתי שגם להתלבש לכבוד שבת זו זכות גדולה, וכן להתפלל במניין, וכל אלו הדברים, הם לא מובנים מאליהם, הם מתנות, וכמובן חשק לאכול, לאט לאט אני מבין יותר, הכל זה חסד של ה', הכל ממש כפשוטו, כל תזוזה כל הבטה, כל דבר גשמי שאנו משתמשים בו, ממש מדהים.

ואז בערב שבת חיפשתי נרות לכבוד שבת, ונזכרתי ששכחתי לבקש מרעייתי, והאחיות אמרו שאין להם, ולכן אמרתי שאני אברך על הדלקת החשמל, אך מאת ה' היה שבאותו יום התקשרתי לאיזה גמ"ח בבית החולים, שהטלפון שלהם הגיע אלי בדרך נס, היה זה על ידי רב חשוב ש"במקרה" בשעת שיחתנו, הוא ראה לנכון לתת את הטלפון של הגמ"ח הזה, וזה אחרי שהוא חיפש וחיפש את המספר, כי אותו אחד מגמ"ח פעם היה שכן שלו, ורק אחרי מאמצים הוא מצא אותו וחזר אלי לתת לי את המספר, וכשהתקשרתי לאותו אחד מהגמ"ח, הוא שאל את מקומי בבית החולים, וכשאמרתי לו הוא אמר ה' ירחם, ממש תודה על העידוד, והוא הוסיף לומר, שהוא יביא לי חלות ויין, ואמרתי לו שאני לא צריך, כי יש לי, ואני רק רוצה אוכל חם לבוקר, והוא אמר שהוא לא יכול לעזור לי בזה, אמרתי לו תודה ולהתראות.

אך בכל זאת, בכניסת שבת הם הגיעו, והביאו לי שקית מלאה כל טוב, היה שם, חלות, יין, "ונרות לשבת עם גפרורים" וגם נר להבדלה עם בשמים קטנים, וגם עלון אחד, ואם כן נרות הגיעו בדרך לא דרך, ולכן הדלקתי את הנרות, אך ברכתי על החשמל כי לא הרשו לי להדליק נרות סמוך למטה, ורק באיזה חדר מרוחק. , התפללתי מנחה, קבלת שבת, ותפילת ערבית, ולאחר מכן עשיתי קידוש, אכלתי מעט מהאוכל שהביאה לי חמותי שתחיה כי לא היה לי תאבון, וברכתי ברכת המזון, אדם יושב בביתו בערב שבת והילדים שובבים, קצת מרעישים וקצת מתווכים, לא תמיד מקשיבים, והנה באותם רגעים בבית החולים, שהאדם נמצא לבדו, הוא אומר אני מוכן לסבול הכל בשביל להיות שמח, אני רק רוצה להיות בבית, לראות את רעייתי ואת ילדי, ואין שום סיבה שנחכה להיות בבית חולים בשביל כך, כעת אנו צריכים לשמוח בכל הסובב אותנו לדעת ולהעריך את המתנות של ה' יתברך.

נשכבתי על המטה, ומשמים בתוך אותה שקית שנשלחה לי, היה בה עלון אחד לשבת, הנקרא "ישא ברכה", מתוך כל אולי מאות סוגי העלונים, נבחר משום מה דוקא עלון זה, עלון ספרדי מגמ"ח חסידי, ודוקא בשבת זו ראיתיו לראשונה, וכפי שסיפרתי ממש במקרה הגיע אלי העלון עם השקית, אותו רב לקח זמן ממושך למצוא את הטלפון של אותו גמ"ח, ואחר כך הגמ"ח אמר שהוא לא מביא לי כלום, ולבסוף הוא הביא, ובתוספת עלון, ואני במיטתי שוכב וקורא, כל כך שמחתי על העלון כמוצא שלל רב, הוא השלים לי איזה חור של חסרון מהשגרה של כל שבת, ואז בזמן שהייתי קורא התרחשו לי שני ניסים, ניסים מהסוג שמלמדים את ההשגחה הפרטית בחיינו.

שהרי אני בפעם הראשונה בכל חיי הדלקתי נרות שבת, והנה במדור ההלכות של העלון, נבחרו מכל אלפי סוגי ההלכות, דוקא הלכות הדלקת נרות הלכות מצויות מאוד וידועות לכל, קראתי את כולם, ואחר כמה הלכות הגעתי להלכה שאומרת, גם האיש חייב בהדלקת נרות, ואם הוא נמצא במקום כזה שאשתו לא מדליקה הוא חייב להדליק, ואשתי בערב שבת בדיוק שאלה אותי, האם היא לא מוציאה אותי ידי חובה בהדלקה, ואמרתי לה שזה חובה על המקום שאני נמצא, וזה לא כמו הדלקת נרות חנוכה, והנה בדיוק בעלון שכולו ברכה, נמצאה דוקא הלכה זו, מציאות שיכולה להיות קיימת אחת לכמה מאות אלפים.

אך זה עדיין לא נגמר ורק התגבר, כי כשהמשכתי לקרוא נסגר לי עוד מעגל, כי במדור אחר שם בעלון, היו מדור של שאלות מעניינות כאלו, להחכים את הקוראים, והשאלה של השבוע היתה השאלה הבאה, "מדוע יש לציצית שמונה חוטים", אתם בטח זוכרים את השאלה הזאת, והיה הדבר בעיני כנס גמור, וראיתי במסך של המוניטור שהדופק עולה לי מרוב שמחה, את התשובה לכך מדוע יש שמונה חוטים, אין כאן המקום לספר, כי יש לכך הרבה תשובות, אבל אני ידעתי את התשובה שלימד אותי נהג האמבולנס, אתם זוכרים נכון?!, להודות מיידית על ניסים, וידעתי שמתוך גרונו דיבר ה' יתברך, לעשות את כל הויכוח הארוך, והיה זה הכנה להשגחה שלי, במקום המרוחק הזה, לזכות לקבל עלון במקרה גמור, עלון אחד מתוך אלפים, שבו היתה שאלה אחת, וכמה הלכות, והם בדיוק דברו מעניין הדלקת הנרות וסיבת שמונת החוטים שבציצית, באותו רגעים שוב הרגשתי דרישת שלום מן השמים, שאומר לי ה' יתברך, אני איתך תהיה חזק, ותלמד את המסרים שאתה צריך לקחת מזה המקום, תיקח משם את מסירות הנפש לחסדים, תחכים עוד ברפואת הגוף לעזור לאחרים, תודה לי יותר על הטובות התמידיות, ובודאי עצם ההגעה שלי לשם היתה נס גדול, שאם הייתי נשאר במצב הנוכחי, עם הזמן מצבי היה מחמיר, וחס ושלום מכתי היתה גדולה הרבה יותר, וכיון שה' יתברך רצה לרפא אותי, על ידי שליחיו, הוא עורר בי את הכאבים במצב די מוקדם, ובכך הרופאים טיפלו בבעיה ועוררו בי את החשיבות על שמירת הבריאות ביותר חוזק, שבכך אני אוכל להאריך ימים ושנים, עם נפש בריאה בגוף בריא, וכנראה שה' יתברך חפץ שיהיו לי חיים ארוכים, ולכן הוא מטפל בי בדרכים שלו, ועל זאת מודה אני לך אבא, ואני אשתדל להוסיף בתודה, וכמובן בסוף הבנתי שה' יתברך רמז לי שיהיה לי נס נוסף שעליו אני אצטרך להודות לו.

ולכן לא אוכל לסיים מעשה זה, בלי שאשתף אתכם אודות הנס הגדול מכולם שקרה לי, אני השתחררתי במוצ"ש, ובדרך נס בא לקחת אותי משם אדם יקר שביקרים שהתחנן אלי מרוב צדקותו להחזיר אותי לביתי, מעולם לא שמעתי ולא פגשתי, אנשים שאוהבים לעזור ולעשות חסד בכזה שמחה, הוא אמר אני מבקש בכל לשון שאני זה שאבוא לקחת אותך תן לי את הזכות, והוא אותו אדם שלקחני והחזירני מבית החולים בפעם אחרת בחיי, ממש לא יאומן איזה בן אדם. והנה הרופאים בקפלן, קבעו בהחלטיות שנצפתה אצלי מחלת לב תלת כלית, שפירושה שלושה עורקים סתומים, וזה לשונם במכתב השחרור, בצנתור הודגמה מחלת תלת (שלוש) כלית, עם "חסימה מלאה" של העורק הימיני בחלקו האמצעי, היצרות בת 70% של העורק הקידמי, והיצרות בת 90% של הענף הביניים, ובאמצע הצנתור התחילו הרופאים לדון, האם צריך לעשות לי ניתוח מעקפים, וכנראה היה זה בגלל אותו עורק שהוא חסום לגמרי, אך משום מה באותה שעה שהרופא מבצע הצנתור אמר לכל צוות הרופאים הנמצאים מאחורי חלון זכוכית ורואים את הנעשה, האם אתם רואים מה שאני רואה, כנראה שצריך לעשות לו ניתוח מעקפים, הנה נכנס בבהלה אחד הרופאים לתוך החדר, והוא אמר בצעקות שאני צעיר מידיי ואפשר לחיות עם זה, ועוד כמה שנים נראה מה יהיה, כך הוא אמר, והרופא מבצע הצנתור שהוא ראש המחלקה, הקשיב לו, אני לא ראיתי מי היה הרופא שאמר זאת, כי אני הייתי שוכב, ואחר כך במחלקה הגיע אלי אדם שהיה נראה כרופא, והוא אמר לי אתה שמעת אותי בתוך חדר הצנתורים?, זה אני הייתי, ואמרתי לו תודה רבה, מי שלא יודע ניתוח מעקפים, זה ניתוח מסובך ומפחיד, לוקחים וריד מהרגל, ואז מנסרים את הצלעות בשביל להגיע ללב, ואז משתילים את הוריד ללב, ממש מזעזע.

בית החולים קבע לי תור לעוד כחודש לעשות צנתור שני, אבל אני החלטתי לעשות את הצנתור בבית חולים תל השומר בעוד שבועיים, והנה יום לפני הצנתור פניתי לאחד מחברי בכולל, ואמרתי לו שאני מאמין ומצפה מה' יתברך שיעשה לי נס וכשיתחילו את הצנתור יראו שהכל פתוח לרווחה ולא יהיה צריך לעשות צנתור, הוא שמע אותי ואמר אמן, ואפילו כתבתי על דף לבורא עולם שמחר אני ממתין לנס ואני אכתוב כאן בהמשך הדף את הנעשה איתי, והנה כמה רגעים לפני הצנתור השני בקשתי מהפרופסור וכן מהרופא, שיבדקו מה אפשר לעשות עם העורק הסתום, והם אמרו שהם יבדקו, הצנתור התחיל והרופא אמר לי שיש עורק סתום וחייבים לפתוח אותו, ואני קצת הצטערתי כי ציפתי שהעורק יהיה פתוח, שהרי כך ביקשתי, אך קבלתי עלי את רצון ה' יתברך, והנה בדרך נס הצנתור נגמר לאחר "דקה וחמישים ושמונה שניות" אפילו לא שתי דקות,

לעומת 45:00 דקות של הקודם, כולם היו המומים על המהירות, ואפילו הפרופסור עצמו אמר מיד כשהוא סיים "הפעם זה באמת לקח מהר", והוא יצא לרעייתי, ומייד רעייתי שאלה אותו, "פרופסור, בעלי בפנים ואתה בחוץ? היאך יתכן הדבר, והוא השיב כבר סיימנו, ופתחנו לו את הסתימה, הפרופסור היה עם חיוך מאוזן לאוזן, ויהי הדבר לפלא, וכשחזרתי למחלקה אפילו האח שאל האם נעשה צנתור, והאחות אמרה בודאי וגם פתחנו לו עורק.

ואחר הצנתור שאלתי את הרופא, נו.. מה עם העורק הסתום? והרופא השיב לי במילים אלו "אין עוד עורק סתום הכל פתוח, מה שהיה סתום פתחנו, והשאר פתוחים" ושאלתי שוב, אבל במכתב הקודם של בית חולים קפלן, כתוב שנצפתה מחלת לב תלת כלית? והוא השיב שהוא לא יודע אודות זה כלום, וכך הם סיכמו את מכתבם, שנצפתה מחלת לב דו כלית, ושניהם נפתחו בהצלחה מרובה ומדוייקת, והם הוסיפו לכתוב שעורק RCA שהוא העורק הימיני שנכתב עליו מאה אחוז סתימה, הוא פתוח לרווחה ונורמלי לחלוטין, כך היה כתוב בסוף הספר מובאים שתי התשובות של בתי החולים, לקרוא ולא להאמין. ,

ומה שהיה וקרה לעורק השלישי, איני יודע, מה שאני יודע, שה' יתברך החליט שעורק סתום שזה דבר די חמור ומסוכן, לא יהיה, אם בגלל שהוא החליט שהיתה טעות או שלא היתה, אבל העורק פתוח, והדברים מדהימים וידועים, והפעם זכיתי לראות את הדברים על גופי, והכל נעשה רק ברחמי שמים מרובים, ולא בזכותי כלל, והנני מודה ומודה ומוסיף להודות לה' יתברך, תודה לך אבינו מלכנו על בריאות גופינו, וממילא על ישוב דעתנו.

ומפני שלא יכולתי להיות שקט אודות הדבר, לכן הלכתי לרופא משפחה, רופא לא שומר תורה ומצוות, ואמרתי לו, תראה בעיניך, מה קורה כאן? אנא ממך תסביר לי, הוא הסתכל ושמע, ואמר, באמת הנה כתוב כאן שהעורק הימיני נורמלי לחלוטין, ואז הוא אמר, תשמע הבדיקות האחרונות, הם העיקר, אם הפרופסור אמר הוא יודע, כנראה שהיתה לך עזרה משמים, זה גם קורה לפעמים, ויותר מזה אין לי מה לומר לך, אמרתי לו תודה רבה לך, ואני לא צריך יותר מזה. ואחר כמה ימים התקשרו אלי מבית חולים קפלן, היתה זאת אחת מהאחיות המדהימות שטיפלה בי שם, היא התקשרה לעשות איזה סקר על האחיות, ומייד עלה לי במחשבתי לשאול אותה אודות העורק הסתום, שאלתי אותה, והיא אמרה שזה מאוד מעניין, ופעמים קורה שהעורק נפתח, ואולי גם אצלי כך קרה, אך אמרה שמחר היא תשאל את הרופא שעשה לי את הצנתור מה הוא אומר, ולאחר כיומיים היא חזרה אלי, והיא אמרה שהרופא והיא יחד ראו את העורק

סתום, ואין שום טעות, ולכן היא אמרה שאם העורק פתוח כמו שאומרים בתל השומר, כנראה הוא נפתח, אולי מהתרופות שכעת הנני לוקח, אמרתי לה תודה רבה, וברכתי אותה לחיים טובים ולשלום, והאמת היא שלא יתכן שבגלל התרופות נפתח לי העורק, כי הרי היה לי עוד עורק שסתום 75%, והוא לא נפתח, ואם כן היאך יפתח הסתום 100% בגלל תרופות, הרי שבורא עולם יוצר האדם פתחו לרווחה, והעיקר שאני מרגיש מצויין ויותר טוב אף מלפני כן, כך נסתיים סיפור זה נס גלוי ומדהים, דוקא את העורק הסתום ביותר שאין לו תקנה אלא בניתוח מעקפים, ניתוח די מסוכן, שממש לא רציתי לחוות אותו על גופי, דוקא אותו פתח ה' יתברך, ואילו את העורק שהיה לו תקנה בניתוח של שתי דקות, השאיר אותו ה' יתברך כמות שהוא, הנני מודה לך בורא עולם על כל הצער והעוגמת נפש שמנעת ממני, ותודה לך שבאותם רגעים הרופאים החליטו משום מה שלא לעשות לי את הניתוח, תודה רבה לך עד בלי די.

לחייך ולחייך תמיד

סיפור זה הוא מסוג כזה שכל קוראו מיד מבין את גודל השגחת הבורא יתברך עלינו תמיד בכל רגע ורגע ובכל שעה, וכן את הצורך הרב שיש לנו להודות על כל איבר שבגופינו שמתפקד כראוי, לפעמים מצטרפים יחד כמה השגחות והכל מתחבר ולפתע האדם מבין שיש כאן מישהו שמתערב, מישהו שמושך בחוטים, הרבה יותר ממה שאנו חושבים

בסיפור זה רציתי לשתף אתכם בהשגחה פרטית שקרתה לי בערך בגיל 36, בהיותי ר"מ עיון בישיבה קדושה, ובתוך דברי גם להודות לה' יתברך, זה היה בזמן תקופת החורף, אשר בה קבלתי צינון של שפעת, וידוע שבזמן זה מערכת החיסון נחלשת ולפעמים באותו זמן מקבל האדם חולי אחר, שהיה מקנן אצלו, חולי אשר חיכה לשעת הכושר, שהיא שעת חולשה של מערכת החיסון.

והנה בהגיע הבוקר קרה לי דבר די מוזר, שלא נתתי לו התייחסות, הן בגלל מרוצת החיים, והן מהרצון הגדול שלא להאמין בצרות הפוקדות אותנו, והוא שכשצחצחתי את השיניים, ורציתי לגרגר מים ולפלוט את המים עם המשחה, לפתע אני רואה שהמים ניתזים לי בקצה הפה בצד השמאלי, כעין קילוח של מים ע"י הפעלת הלחץ בפה, וכיון שגם מאוד מיהרתי לתפילה, לא ייחסתי לכך חשיבות יתירה, ולא עלה בדעתי כלל מה קרה לי, ומה עבר עלי באותו לילה.

ויהי לקראת ערב, אחר שעבר עלי יום כרגיל עם מסירת שיעורים, והנני חש קצת שלא בטוב, אך יושב ולומד באחד מחדרי בית הכנסת בישיבה, עד שהבחין בי אדם יקר, ואמר לי שאני נראה לא טוב, וביקש ממני לקחת אותי לביתי, והסכמתי, כי באמת לא הרגשתי טוב, והנה לאחר כשעתים בערך בשעה 9:00 בערב, כשאני מתכונן לקראת הדרכת חתן ומתעלם מן הלא נודע, רבות מחשבות בלב איש, הנני עובר מול המראה ורואה בפני משהו מוזר, פני אינם כתמול שלשום, עין שמאל שלי פתוחה יותר מעין ימין, שהוא דבר המסמל שהשריר של עין שמאל נחלש או פסק מלעבוד, ולכן העין נעשית פתוחה, עוד ראיתי שהשפה בפה שלי בצד שמאל מעט נפולה, וכשהייתי מנסה לקפל שפתי, רק צד אחד היה מתקפל, גם ניסתי לסגור את עיני, ורק עין אחת היתה נסגרת כראוי, ואילו השמאלית נסגרת בקושי, הבנתי שאין לי שליטה על צד שמאל של פני, הזדעזעתי בכל גופי, כי מה שאני ידעתי והכרתי מהחיים, זה שיש מחלה הנקראת שיתוק, וזה קורה רק בצד אחד של הגוף, וזאת מפני שהמחלה מקורה במוח, אשר מחולק הוא לשתי חלקים שהחלק הימיני מפעיל את כל הצד השמאלי בגוף, ואילו החלק השמאלי מפעיל את כל הצד הימיני בגוף, וה' יתברך עשה זאת לטובת בני האדם, שאם יפגע המוח בצד אחד יתפקד הצד שני של המוח, ואנשים הסובלים מלחץ דם גבוה או מכולסטרול גבוה כמו שהיה לי באותם ימים, יש להם חשש ללקות באירוע מוחי, הגורם לשיתוק או התקפי לב, וזה מפני שאלו הגורמים מייצרים קרישי דם בגוף, וביום מן הימים הם מתנתקים מדופני העורקים, וכשמגיעים הם למקומות צרים ודקים שבמוח ושבלב, הם נתקעים שם וחוסמים את זרימת הדם, וממילא את הגעת החמצן לאותו מקום, וגורמים לדברים נוראים כמו שיתוק או מוות בר מינן, אשר על כן מיד חשבתי לעצמי שלכן חצי פני משותקים, ואחזתני חלחלה.

וכשהתקשרנו לשירות הרפואי של הקופה, אמרו לנו שכדאי למהר להגיע לבית החולים, כי אם זה אכן שיתוק יש אפשרות לראות זאת על ידי סי טי (CT) מוח, ותוך ארבע שעות אפשר להחזיר את המצב לקדמותו, על ידי פתיחת הסתימה, אבל לאחר מכן המצב אבוד, ואברים שנפגעו לא יחזרו לתפקד, ואני מיהרתי להגיע, למרות שעדיין לא קישרתי שכבר מהבוקר קבלתי חולי זה, וזה הסיבה שהיו יוצאים לי מים מצד אחד בפה.

השעה היתה 12:00 בלילה, והתלבטתי היאך אני אלך לבית החולים, רציתי ללכת רק לתל השומר, ולכן חייגתי לידיד נפש, וכשאמרתי לו שהנני צריך להגיע לבית חולים תל השומר, הוא אמר לי בלי לחשוב "אני מגיע", למרות שלמחרת מחכה לו עבודה מפרכת

בשעה מוקדמת, ותוך 10:00 דקות הוא הגיע, וגם תוך זמן קצר הוא הגיע לבית החולים, שם נתקבלתי בחדר מיון. לפתע נכנסתי לעולם אחר לגמרי, מקום שבאמצע הלילה שם נראה כמו יום גמור, גם הרופאים וגם החולים היו ערניים להפליא, את הלחץ במקום היה אפשר להריח, חדר מיון הוא מקום לא כל כך נעים, הוא המקום שמתקבלים אליו החולים לבדיקה ראשונית, וההרגשה היא לא מלבבת, אני הייתי עייף ורוצה לישון, אבל איך אפשר, גם לישון זה זכות גדולה, גם לשבת בשקט ושלווה היא זכות לא פחות גדולה, גם לראות את הבית הפשוט שלי, זו זכות, לפתע אדם נהפך להיות נשלט, פתח את הפה בבקשה, תעמוד, תשב, תושיט ידיים, ואת הכל אתה עושה בלי להתנגד, ולומד להודות לבורא יתברך על החופש האישי שהיה לך עד עתה.

בד בבד מדדו לי לחץ דם, אשר הראה 191 על 110 גבוה מאוד, וקצת חום, והנה אחר עוד כמה בדיקות כמו א.ק.ג. ובדיקות דם על ידי צוות ערבים מתלמדים, ואז הגיעה הרופאה הראשית לבדוק אותי, והיא אמרה לי, "תחייך בבקשה", וחייכתי, ושוב אמרה לי, "תחייך עוד פעם", ושוב חייכתי, וכמובן שאתם מבינים מדוע היא אמרה לי לחייך, לא בהכרח שהיא היתה בעלת אמונה ובטחון, למרות שאיני שולל זאת, אלא מפני שהיא היתה צריכה לראות את פעולת שרירי הלחי, היאך הם מותחים את השפתים, כי על ידי כך רואים ומבחינים בחומרת החוזק של שיתוק הפנים, ואחרי כמה חיוכים היא מיד אמרה כך, הוא עבר שיתוק "בל" השיתוק נקרא כך על שם מי שגילה וחקר לראשונה חולי זה. הנקרא גם פציאליס, אבל זה בדרגה מאוד קלה, יש הרבה יותר חמורים, ובכך המשיכה לחולים אחרים, ואחר כך הגיע עוד רופא שגם חזר על אותם בקשות לחייך ולחייך, והבנתי שבוראי מבקש ממני לחייך גם כשאני נמצא בבית החולים בשעה שתים בלילה, והיית מעדיף עכשיו ללמוד או לישון בבית החם שלי, להיות עם משפחתי, ולא להיות במקום הומה בני אדם חולים, ולקבל כל מיני דקירות, להריח כל מיני ריחות לא נעימים לשמוע קולות מוזרים, לראות מראות מצערים, ולעשות כל מיני פעולות מוזרות, תחייך תחייך אמר לי ה' יתברך, כן גם כאן הרי אני לצידך.

והנה למי שיודע ולמי שלא יודע, בחדר מיון יש וילונות וילונות, המפרידים בין חולה לחולה, ואין כמעט מרחק בניהם יותר מחצי מטר, ובזמן שהייתי ממתין על הכורסא שם מאחורי הוילון, הגיע לימיני עוד חולה, ושמעתי את תלונתו שהסביר אותה לרופא, ואז הוא אמר כך, הצד שלי בפנים רדום, ואני לא יכול לסגור את העין, יש לחץ דם גבוה וכו', ואני לא האמנתי למשמע אוזני, היאך בדיוק לידי מימיני, הגיח אדם קצת יותר מבוגר, עם אותו אירוע, ממש מדהים, הרגשתי שאני יכול לקום להתחיל להסביר לו מה

יש לו, ולא נראה לי שהיה באותו לילה מכת מדינה של חולי זה, הרגשתי שה' יתברך מדבר איתי, ואומר לי אני לידך, הכל מתוכנן ומסודר אל תדאג, וזה עזר לי.
אחר עוד זמן מה, הגיעו תשובות בדיקות הדם, ומסקנת הרופאה היתה שאין צורך לעשות סי טי מוח, כי לפי מה שהיא רואה אין לי חס ושלום אירוע מוחי, אלא שהעצב שלי בפנים נפגע ישירות, יכול להיות מאיזו רוח קרה, שנשבה לי בפנים וכדומה, היא אמרה, זה נקרא "פציאליס פראפירי", שפירושו נזק לעצב מקומי ולא מפגיעה במוח, רק תדע שאתה צריך יותר לשמור על בריאותך ולטפל בלחץ דם הגבוה שלך.
ואז היא סיימה לומר בדברי מוסר, כל לילה בזמן שאתה הולך לישון העין לא תסגר לך לבד כהרגלך, בכל לילה מעכשיו, הפלסטר יסגור לך את העין, ונוסף לכך אתה צריך למרוח משחה הנקראת סינטומצין למניעת דלקת, וזה מפני שהעין אשר יצר לנו הבורא, היא מאוד עדינה וצריכה שמירה על נקיות, ולכן העין נחונה בדבר פלאי הנקרא מצמוץ, אשר בזו הפעולה נפלטות על ידי פטמות מיוחדות מאחורי העפעפיים, חומר שומני המנקה את כל העין, מכל מיני לכלוך ואבק, ושומר על העין מדלקות, וזה הוא החומר הצהוב שנמצא מחוץ לעין בבוקר, ועוד היא הזהירה אותי שיש כאלו שלא הקפידו על שמירה ונוצרה להם דלקת, ואף נגרם שהם איבדו את ראייתם, הייתי באמת מזועזע למשמע אוזניי, לא ידעתי כלל וכלל אודות הפלא הנמצא לי בעין, שנים שאני ישן וסוגר את העינים, ואף פעם לא חשבתי להודות לבורא על כך, חשבתי שהעין נסגרת לבד, וכעת גיליתי שיש שריר שמשאיר כל הלילה את העין סגורה, שאם יפתח אחד מהם אי אפשר להתקיים אפילו שעה אחת, כעת הבנתי שאני צריך להודות לה' יתברך על כל לילה ולילה שישנתי והעין נסגרה לי לבד, איך אני אעשה זאת לא ידעתי.
ברכתי את הרופאה על עזרתה, והיא הגישה לי את טופס השחרור, וראיתי שם את שמה הנקרא בישראל "אפרתה" ואמרתי ריבון העולמים מהיכן היא הביאה שם כזה, אני מכיר אפרת אבל לא אפרתה, והבנתי שוב שה' יתברך מדבר אלי, כי אותיות אפרתה הם רפא אתה, דהיינו שה' יתברך ירפא אותי מחולייי, והיא נשלחה משמים, או ה' תרפא, ומשמים הגעתי אליה דוקא, לא שהיא המרפאה, אלא שמשמים רוצים להודיע לי, ה' איתך.
חזרתי לביתי עייף עם הרבה מחשבות, מה יהיה איתי בהמשך חיי, והיאך תלמידיי יסתדרו, והאם אני אצליח לחזור ללמד כרגיל, אבל שמתי ביטחוני בבוראי כהרגלם של עם ישראל, מלבד מה ששמתי את הפלסטר עם המשחה בעין, והלכתי לישון, בבוקר ביקשתי שיהיה זה חלום, אבל לא!!, היתה זו מציאות, ובימים הראשונים באותו שבוע,

הלכתי לכמה רופאים, וברורתי קצת אודות דרכי הרפואה של מחלה זו, קבלתי כמה מחזקי מערכת חיסונית, ותו לא, כי הרפואה לכך היא זמן עד כשנה, ובתוספת עשיתי דיקור סיני בפנים ממש כואב, כל שכן שעשו לי דיקור "חשמלי" שמחברים לך בפנים כמו מצבר, עם קבלים של רכב, אך קטנים, ואתה מרגיש שכל הפנים שלך רועדות זזז... זז... ממש מיטה חשמלית, תמיד רציתי אך לא כזו, ועוד שילמתי על זה כסף טוב.

והנה בהגיע ליל שבת קודש, הלכתי לבית הכנסת יחד עם בני, ואחר התפילה לקחנו עמנו כהרגלנו את דפי עלונים של שבת, הגענו לבית, וביושבי על שולחני מדפדף בין דפי העלונים, הבחנתי בעלון לא רגיל ויוצא דופן, אשר לא מחולק בבית הכנסת שלנו, ולא יודע אם בכלל כאן בעירנו, עלון זה מקורו מהעיר באר שבע.

והפלא שבו, וההשגחה הגדולה שהייתה לי עמו, לדעתי היא למעלה מן הטבע, שתראו זה פלא עצום, כי עלון זה הוא של רופא ברפואה המשלימה דיקור ועוד, ותמהתי ממתי רופאים מוציאים עלונים, ריבון העולמים, ולפי המבואר בעלון שלו, כל שבוע הוא מפרסם על סוג חולי אחר, ונותן עליו פתרונות ועצות תרופתיות, טבעיות כמובן, או על ידי עיסוקו שהוא של דיקור, והפעם ממש במקרה מאת ה' הכותרת נשאה את שם החולי "פציאליס" שיתוק חצי הפנים, כותרת גדולה שאי אפשר לפספס, עם הסבר מפורט של המחלה ממה זה נובע, כמה סיבות שאפילו הרופאים לא הסבירו לי, כי הם רק מנסים לטפל בבעיה, אבל למה זה הגיע, אין זה עניינם, ובנוסף היה כתוב שם מה הם המאכלים שכדאי לאכול, ומה הפעולות שכדאי לעשות, פעולות פיזיות, בתוספת דיקור ועוד, ואני מאוד השתוממתי על המראה לא יכולתי להאמין למה שהיו רואות עיני, החזקתי את העלון בכל כוחי, והרגשתי את קירבת בוראי, לאו דוקא מפני העצות שהיו שם, שגם תרמו לי מעט, הן על ידע המחלה והן על פתרונה, וסתם על הרגשה טובה שיש פתרונות למכתי, אלא העיקר היה על זה שהרגשתי, שה' יתברך סידר זאת, אני מתכוון שאפגוש ואקרא את העלון, וה' איתי, הוא זה שהביא את העלון לבית הכנסת שלנו בדיוק באותו שבוע, והוא זה שנתן בדעת אותו רופא, לרשום בעלון את כל הידיעות על המחלה, בדיוק בזמן שקרה לי את חולי הפציאליס, והוא זה שאחר שבוע נוסף עשה, שעלון זה לא יהיה יותר בבית הכנסת, איני יודע ואין לי מושג מי הביאו, וגם לא מי שלקחו.

אם יחשוב האדם, ויתבונן קצת במה שעברתי באותה תקופה, יראה בעין שכלו, שההשגחה העליונה, היא דבר הכי מדהים שקיים בעולם, היא מדוקדקת להפליא, ומתוזמנת כבר כמה חודשים לפני, והכל קורה בדיוק בזמן המתאים והרצוי, והעיקר הוא שרצונו יתברך להודיע לכל השרוי בקושי, תדע אני אתך, יש לי סיבות למה

שאני עושה רק תחזיק חזק, אני כאן, אני הולך אתך לכל מקום להיכן שלא יהיה, גם אם זה לבית החולים ולמקומות הכי אפלים, וכמו שכתוב בפסוק (תהילים קלט ח) אם אסק שמים "שם" אתה, שהכוונה היא שכולם יודעים, ש"שמים" מסמלים את הדברים המוצלחים והטובים בחיים, שה' שם, כי אז קל לראות, שהרי הכל טוב, אבל המשך הפסוק, שאומר "ואציע שאול הינך", פירושו שבשאול, שהם אלו אותם שעות הקשות שיש לאדם, כשהוא נמצא במקומות אפלים וחשוכים, אז שם קשה לראות את יד ה', אבל בכל זאת לפתע "הינך", דהיינו שאחרי ההתבוננות, אני לפתע מוצא אותך, ומבין שאתה גם כאן איתי.

והודו לה' כי טוב, תוך שלושה שבועות עברה לי המחלה, ממש כמו שלא הייתה, כפי שהיא באה כך היא הלכה, למרות שנשאר לי אות קטן לזכרון ואני שמח בו, שסגירת העין שלי מתפקדת 95% מהיכולת המקסימלית, דהיינו שלאמץ אותה כמו השניה לגמרי, איני יכול, אבל זה לא מורגש, מלבד בתפילה שאז אני מאמץ את עיני, ואני נזכר במה שקרה לי ומתחזק מכך.

וכשהראו לי תמונות של אנשים שקרה להם כאלו דברים, נבהלתי, כי כל פניהם בצד אחד היו נפולות, וממש פחד פחדים להביט בהם, ורפואתם היא לא פחות משנה, כך משערים הרופאים מניסיונם, ואילו אצלי ברחמי שמים מרובים, לא היה מורגש עלי דבר כלפי חוץ כלל וכלל, רק אני הייתי מרגיש זאת, כמו שסיפרתי לכם, בזמן שהייתי הולך לישון, או בשעת צחצוח השיניים ובשעת שתיית מים שהיה נוזל לי מעט מים מהצד של הפה, ועוד שלא הייתי יכול לשרוק ולא לנשק את ילדי כראוי, ולא לשיר את לימוד התלמוד, כי שפתיי לקו, ואדם לא יכול להבין ולא לתאר מה שריר אחד קטן, הנקרא על פי הרפואה "שריר מספר 7" יכול לעשות, כמה פעולות הוא עושה, הוא שריר המעצב את הפנים, נותן לאדם להראות יפה, מזיז את העינים את הלחי את השפתים וכן את המצח, להכל ה' יתברך דאג, דברים שאנו לא יודעים, מי חושב על זה במשך יומו, אדם מגרגר מים כל יום, ופעמים ביום, והוא לא יודע שמה שהוא לא מתיז את המים מצד אחד של פיו, זה מתנה משמים, ולא דבר ברור מאליו, ה' יתברך כל כך אוהב לעשות חסד, כי זו היא מהותו, והוא עשה את זה הכי יפה שרק אפשר, והכל בצניעות ובענווה. ומה שמאוד שימח אותי, היה זה, שהרי הנני בעל תוקע ביום ראש השנה בבית הכנסת, לכן חששתי שהפעם אני לא אוכל לתקוע, כי שפתי לא מתפקדות כראוי, ואם הם היו נשארות כך, לא היה סיכוי שאני אתקע, אפילו חצי שבר, אכן חזו מפעלות ה', כפי

שאמרנו אחר זמן קצר מן המשוער שהוא עד שנה, הנה תוך שלושה שבועות או חודש החלמתי לגמרי, ותקיעותי בראש השנה, היו הנפלאות ביותר מכל השנים.
ולכן אל תשכחו ידידיי, לחייך ולחייך תמיד, לא משנה היכן אתם נמצאים, כן! אפילו עכשיו היכן שאתם בשעה זאת, לחייך בכל הכח ותרגישו את שרירי הלחי, איך הם מתרוממים ועובדים כראוי, וגם חכמי הרפואה אומרים שפעולה זו משחררת בגוף חומר המשרה שלווה ונחת ורוגע נפשי, ואז ממילא העולם יחייך אליכם בחזרה.

הסעה משמים

סיפור זה מלמד את האדם שאין לו לדאוג לשום דבר, אלא צריך הוא להשליך את עצמו על הבורא יתברך, ולהתחיל לפעול ולעשות פעולות, וה' יתברך ימשיך וידאג לכל צרכיו, כמה שיותר מהר ובזמן המתאים ביותר רק תתן לו את האפשרות ותאמין
לסיפור זה יש הקדמה קצרה, יום אחד הנני יושב ולומד בבית המדרש כהרגלי, ומתקשר אלי רב פלוני צדיק גדול, אחד מרבני העיר, ומציע לי להיות ראש כולל בעיר אשקלון, כולל המונה כעשרים ושתים אברכים, וזאת בלי שבקשתי ממנו דבר, ובלי שום השתדלות מצידי, וראיתי זאת בתור סיעתא דשמייא גדולה, כי בתוכי רציתי מאוד לזכות את ישראל, אך לא הזדמן לי לעשות זאת, וגם עדיין לא הייתי כל כך מוכן, וכיון שעם השנים יצרתי לי דרך לימוד מסוימת, לכן היה בליבי רצון עז, להעביר זאת לאברכים אחרים, וכשאותו רב פלוני התקשר אלי הרגשתי שנשמעה תפילתי.
אכן כפי שסיפרתי, אין כולל זה היה בעיר מגורי, אלא בעיר אשקלון, והיתה לשם נסיעה לפחות של כחצי שעה, ולי הרי לא היה רכב, ולא אפשרות לקנות רכב, ובאוטובוס איני נוסע מחמת חוסר צניעות ועוד סיבות אחרות, ובהגיעי לפגישה עם מנהל הכולל ואחר מסירת השיעור לנסיון, הוחלט שאכן הנני אכהן במקום בתור ראש כולל, ואז העליתי את הבעיה של הנסיעות, כי אצלי היה זה דבר הכרחי ועיקרי, כי לא רציתי שהדבר יפגע לי במטרה שכל יום אצטרך לחשוב היאך להגיע, ואם הדבר לא יסודר מה שייך לקבוע.
והיו שם כמה אברכים שגם מתגוררים לידי, ושאלתי אותם "היאך אתם מגיעים כל יום?", ואחד מהם השיבני, "אני מגיע עם איזה פועל ב-6.30 בבוקר ומתפלל כאן" ואחד אמר "אני מגיע באוטובוס מאוחר", ועוד כל מיני תשובות לא ברורות, וכששאלתי אותם מדוע הם לא מארגנים איזו הסעה, אמרו שהם חיפשו משהו ולא מצאו, למרות שכבר זמן רב הם נמצאים בכולל הזה, ויש עוד כולל סמוך אליהם שיש לו הסעה מסודרת, אבל היא מלאה עד אפס מקום, ועוד הוסיפו לומר שאולי בקרוב הם מתכננים לקנות

איזה רכב בתמיכת מנהל הכולל, טוב אמרתי למעשה איך אני מגיע?, ואמרו לי תנסה להסתדר כמה ימים, ואנו נשתדל לסדר זאת, והשבתי בחיוב.
ביומיים הראשונים, בקשתי ממר אבי שיחיה לקחת אותי, והוא עשה זאת בשמחה, רק שלא רציתי ולא יכולתי להטריח אותו יותר מכך, ולכן בקשתי מבוראי שיושיעני, ובודאי שהמצב לא היה יכול להמשיך כך, אכן חזו מפעלות ה', לא ארכו הימים אני מתכוון סך הכל ויהי ביום השלישי בהיותי מצפה לישועה, והנה לקראת ערב לפתע רעייתי אומרת לי "אבא בא תראה, יש מודעה בעיתון המכירות, נראה לי בדיוק מה שאתה צריך", לקחתי את העיתון וראיתי שהיה רשום במודעה, "אברך מחפש שיצטרפו אליו נוסעים" בדיוק לעיר אשקלון, בשעה 8:40, בדיוק בזמן הנחוץ, והוא חוזר ממש "במקרה" מאת ה' בשעה 5:00, בדיוק בזמן הסיום של הלימוד בכולל שלי, ומיד חייגתי אליו, ושאלתי אותו לפשר העניין, במה בדיוק מדובר, והוא אמר לי שהוא אברך בכולל סמוך שם בעיר אשקלון, והוא נוסע לבד ומחפש עוד אברכים, כדי להקל מעליו את מחיר הדלק, וכששאלתי אותו מה קרה שעכשיו בדיוק, הוא נזכר לפרסם, ואמרתי, "מה עד היום נסעת לבד?", הוא טען שעד עכשיו, הוא בכלל לא נסע, אלא הוא למד בתוך העיר שלנו אשדוד, וכעת נתבקש מסיבה לא ממש ברורה לעבור לסניף אחר של כולל בעיר אשקלון, מדהים!, וכששאלתי אותו את מחיר ההסעה, הוא אמר, עזוב נסתדר, ואח"כ ביקש מחיר פחות אפילו ממחיר של אוטובוס.
היה קשה לי לעכל זאת, כי אחר הבדיקה והחקירה, התברר לי שבעיתון זה כמעט מעולם לא פורסמו מודעות כאלו, לכיוון הנחוץ שלי, וגם אם כן, היה זה בשעות אחרות, וכך העידו לי אותם אברכים, שפעמים רבות ניסו לחפש הסעה, ולא עלתה בידם ארוכה והצלחה להשיג שום הסעה, וזו היתה בעיה רצינית לאותו כולל, והנס הגדול ביותר הוא שמקרה זה התרחש בדיוק יומיים אחר שהתחלנו ללמוד שם, לא פחות ולא יותר, והוא אף הסכים לקחת אותנו ישירות עד הכולל, וכן בחזור, ובנוסף הוא היה אדם נחמד מאוד וחביב, שהיא עוד תוספת לנסיעה נעימה.
ימים רבים שמרתי את פרסום מודעה זו בארנק זכר לנס, אך באחד מן הימים הוא אבד לי, וחבל על דאבדין, הסעה זאת שימשה אותי עד ליום שעזבתי את הכולל, וצר לי לספר, שממש כמה ימים לפני שעזבתי את הכולל, נגנב רכבו, ואני חזרתי לעירי, ויהי הדבר לפלא עצום השגחה נוראה להפליא, על ניסך ונפלאותיך שבכל יום עמנו, ממש לכל מחסורנו ה' יתברך דואג.

ותקראו פלא נוסף, כשהייתי מכהן בכולל זה כראש הכולל, היה לי אברך יקר שביקרים, שנקשרנו יחד בקשר של קיימא, עד שהוא אמר לי שהוא חושב שהגעתי לכולל בשבילו, אך אחר שעזבתי את הכולל נפגשנו אולי עוד פעם אחת, המרחק עשה את שלו, ועברו מאז שלוש שנים שלא דברנו, למרות שתמיד הוא בליבי.

והנה באותו יום בשבוע, כשהייתי מגיה מטעויות את הספר הזה, אני מתכוון "ה' ניסי", והגעתי בדיוק לסיפור הנזכר על ההסעה, ואף כתבתי על דפי ההגהה שיש להזכיר את האברך היקר הנז' בתוך הסיפור, הנה ממש באותו יום לפתע התקשר אלי אותו אברך, לשאול לשלומי, והיה הדבר לפלא, התפלאתי מה הוא ראה לנכון לזכור אותי דוקא באותו היום, אחרי כמעט שלוש שנים, בדיוק ביום שהייתי עורך את הסיפור על אותה הסעה, והוא סיפר שבדיוק היום הם למדו באחד מספריי, ממש בדיוק שהייתי עורך את סיפור ההסעה לאשקלון הם דיברו עלי בכולל, לא סיפרתי לו את צירוף מקרים זה, כי זה היה דורש אריכות להסביר את עניין ותוכן הספר, ורק אני נותרתי עם התפעלותי.

ואחרי כל זה לא נותר לי אלא לשבח את בורא העולם, על גדלותו שברא את העולם, ונמצא בכל פינה ופינה שברא, בתוך ליבנו ומחשבתנו ובכתיבת ידינו, ולכך מחובתנו לשמור דעתנו לבלתי נאבד את קרבתנו אליו יתברך, ונזכה להבחין בזכות העצומה שהיא השגחתו עלינו בכל עת ובכל שעה, בכל מקום בבריאה כולה, בריאה שאין לה כמעט סוף, ובכל זאת מושגחת מהאין סוף אב הרחמים, מה שאתה צריך תבקש, ואל תתייחס להסתברות, ה' הוא למעלה מכל טבע, תעשה פעולות בלי הבנה למעשיך, למרות שהכל נגד כל הסיכויים, ואתה תראה ישועה מאת הכל יכול בורא העולם.

מפתחות הבית נעלמו

סיפור זה מלמד את מעלת התפילה בשעת מצוקה, ואת מעלת לימוד התורה אצל הבורא יתברך אשר בשל כך מושיע כל יהודי ואפילו את הפשוט ביותר

ביום בהיר הנני יושב בבית המדרש, ולומד בשעת הפסקת הצהרים, ולפתע הפלאפון מצלצל, היתה זו רעייתי שתחיה, מצלצלת ורוחה נסערת ואומרת, בעלי חזרתי כרגע מקניות, אל תשאל אבדו לי המפתחות של הבית, אני עייפה ויש לי כאב ראש והילדים הגיעו וחם לי, מה עושים? היא שאלה, השבתי לה אחר חשיבה קצרה ולחוצה, בדקת טוב בתיק?, והיא השיבה לי, בדקתי מכל הכיוונים אין מפתחות, אולי נפלו לך ברכב? שאלתי, "לא לא!!" היא אמרה, "כבר בדקתי בכל מקום, התקשרתי אליך רק אחר כל הבדיקות", ואז אמרתי "טוב אולי תבקשי מהשכנה שתבקש מבעלה שיקפוץ דרך

המרפסת, סך הכל חומה של כשתי מטר, ואז הוא יפתח את הדלת על ידי המפתח הרזרבה שנמצא בבית", ואז היא אמרה "טוב אני אבדוק", ואחר כמה דקות שוב טלפון, כן השבתי, הם אמרו שהבעל לא נמצא. טוב!! מה עכשיו אני עושה?, אולי תבוא עם מישהו מהכולל, מה? אין שם מישהו שמגיע, והשבתי לה, לא אשתי, כולם כבר הלכו לפני כמה דקות, טוב אני אחשוב מה לעשות, נדבר, וניתקה השיחה, באותם רגעים פניתי למשגיח העולם ואמרתי לו, אנא אבא שבשמים איני רוצה להפסיק מלימודי במיוחד לא בהפסקה, ובעיקר שלא לראות את כל ההמון בחוץ בזמן זה, אנא תעשה משהו.

ואז התחלתי לחשוב מחשבות בלי רצון ואמרתי לעצמי, אני אתקשר אליה ואגיד לה לבדוק עוד פעם בתיק, אולי יש שם איזה חור שדרכו נכנס המפתח, אכן הרגשתי עצמי מגוחך לומר כן, כי תיקה של רעייתי היה די חדש, ולא היה נראה לי שאכן כך קרה, למרות שכך באותו רגע עלתה במחשבתי בלי רצוני ודעתי, והנה ממש באותם רגעים שאני חושב על כך, שוב טלפון והפעם מבני יקירי שאומר, "אבא", "כן" אמרתי, "אמא מצאה את המפתח", ומייד שאלתי היכן היה המפתח, אמא אמרה שהיה לה חור קטן מאוד בתיק שהיא לא הבחינה בו מקודם, ופתאום היא לא יודעת איך היא הבחינה בחור, ואז היא לקחה בעצמה את הפלאפון וחזרה על הדברים, והוסיפה שהיא לא יודעת איך המפתח הצליח להיכנס לבפנים, חור קטן מאוד, ואני שומע ולא מאמין למשמע אוזני, לא למה ששמעתי באותו רגע, וגם לא למה שעלה במחשבתי קודם לכן, ומעניין מה גרם לרעייתי לחזור ולבדוק שוב בתיק, אחר שכבר היא אמרה שהפכה את כל התיק, ולא שייך שיהיה שם המפתח, ואיך פתאום היא מצאה את החור, והיאך בדיוק חשבתי לתת עצה כזו, ומכל האפשרויות זה דוקא מה שקרה, אין זו אלא תפילה של יהודי פשוט השרוי במצוקה, וזכות הרצון לשבת ולעסוק בתורה התמימה, תורת אמת, למרות שהיה אפשרי שהמפתח נאבד בהרבה מקומות אחרים, ועוד שלחזור ולחפש היה נראה עצה די מופרכת, ולא מתקבלת, "פנו אלי והיוושעו אמר ה', יש לי אוצרות מתנות חינם ליתן לכם", רק האמינו בי ורב יהיה כוחכם, ברוך שומע תפילה.

ומרצונו יתברך לסיפור זה יש המשך, כי לאחר כחודשים שוב הנני מקבל טלפון בדיוק ב-1:00 בסיום הסדר ורעייתי שתחיה אומרת לי עוד פעם נאבדו לי המפתחות, והפעם היא הכינה אותי ואמרה "זה לא בחור של התיק, חיפשתי בכל מקום, אין כלום, אני משעה 11:00 נמצאת בחוץ התקשרתי אליך ולא היית זמין, אתה לא יכול להגיע?, תבוא דחוף!, ואמרתי לה "חכי רגע, אברך אחד יצא לפני שתי דקות אני אבדוק

איתו", התקשרתי אליו והוא אמר, אני כבר באמצע הדרך ממהר להגיע לאיזה מקום, אולי אני אלך או שאני אבוא לקחת אותך, אמרתי לו "טוב", הודעתי זאת לאשתי, ושגם אנו מתחילים מנחה, ושאני אדבר איתה לאחר מכן, התחלנו מנחה בדיוק בזמן שהייתי צריך, ובקשתי מבורא עולם "אנא ממך איני רוצה ללכת לשום מקום, אני רוצה לשבת וללמוד תורה, ובפרט שלא בשעות הצהרים שחם, ואין עניין לראות בחוץ כלום, והחלטתי בדעתי אני מכאן היום לא יוצא, ה' יתברך תעזור לי, סיימתי את התפילה, והתקשרתי לרעייתי והיא אמרה שעדיין לא נמצא שום מפתח, והילדים כבר הגיעו, "טוב" אמרתי, מה אני אעשה, התקשרתי לאיזה חבר באזור שלנו והוא לא היה זמין, תודה לה', ואותו אברך שיצא מייד לפני מנחה שוב אמר לי, שאם אני רוצה הוא יבוא לקחת אותי, ואמרתי לו שאני אחזור אליו להודיע לו, ורגע לפני שאני מתקשר להודיע לו שיבוא, הנה הישועה מגיעה, רעייתי מתקשרת ואומרת כך, אני לא יודעת איך פתאום נזכרתי, שאולי יש אצל אחי מפתחות, אני כבר שעתים ברחוב, וזה לא עלה בדעתי, נראה לי שפעם בקשנו מהם שישמרו לנו מפתח, זו היתה ניראת השערה די מוזרה, כי כבר בפעם שעברה לא זכרנו מזה כלל, כמו שקראתם בעצמכם את הסיפור, וגם עכשיו לא היה זכור לנו שיש שם איזה מפתח, רק בגדר השערה רחוקה, וצריך לדעת שרעייתי זה לא אני, אני לא זוכר כלום, וכל מה שאני רוצה לזכור אני שואל אותה, והיא זוכרת הכל, ואם היא לא זוכרת שהשארנו שם מפתח אז אין שם מפתח, ואז היא אמרה לי אני מתקשרת רגע לבדוק, ושוב רעייתי חוזרת אלי ואומרת, אתה לא תאמין, אבל כן! הם אומרים שיש להם מפתח, ורעייתי מוסיפה לומר, שהיא שאלה את גיסתה, את בטוחה שזה שלנו? כי אני אפילו לא זוכרת שהשארנו אצלכם מפתח, התקשרתי רק מחוסר אונים, והיא אמרה לה, "אני בטוחה". הבית של גיסי הינו מרחק ארבע דקות הליכה, וברכב חצי דקה, ובאמת תוך חמש דקות, רעייתי כבר הייתה בבית, אומר לכם את האמת, שהפעם באמת לא ידעתי איך יעשה זאת ה' יתברך, יש לו מיליוני דרכים להושיע אותנו, אנו רק צריכים לומר לו, "אבא אני יודע שאתה כל יכול, ואתה יכול להמציא מציאות בשניה, ולתת לי אפילו לחשוב שכן יהיה", ולמפרע הבנתי שמה שאותו אברך מהכולל שלנו יצא שתי דקות לפני, ואני לא הייתי זמין, היה זה רק מפני שה' יתברך חס עלי, ולא רצה שאני אצא, ולא רצה שאני אטפס לחינם על המרפסת, ולהיכנס קצת למקום סכנה וכפי שפעם אחת נפלתי משם.

מה שלפני כן חשבתי שזה היה פספוס, כעת הבנתי שזו סיעתא דשמייא, ומה שלא היה עוד אברך שיוצא לכיוון, גם היה עזרה משמים, שאני אשאר בבית ה' כל ימי חיי,

ישתבח שמו לעד, ואפילו לשאר העמים אמר ה' פנו אלי והיושעו כל אפסי ארץ, כי אני אל ואין עוד, כל שכן בניו, שהם כבבת עינו, לאדם קשה להבין שדברים שהם נגד דעתו ורצונו יכולים להיות לעזרתו, זה נוגד את הטבע השולט בעולם, היהודי חייב להתאמץ ולשנות את קו מחשבתו, ולומר אני מאמין באמונה שלמה שיש ביכולת ה' יתברך לעזור לי גם אם לנגד עיני לא נראית שום ישועה, ואפילו לא קצה חוט, ובכך הוא יגרום שתבוא במהרה ישועתו.

חלום שהתגשם

זה סיפור המלמד את האדם שסוף השכר להגיע, שזה אומר בלי טרחה ומאמץ, עד שירדפו אחריך, וכמה שאתה תנסה יותר בכוח, כך יותר תרחק ממך המטרה, וכמה שתסמוך על בוראך, כך תתקרב הישועה, ומתי שהיה נראה לך שיש יותר סיכויים, הנה אתה תראה בעיניך שיהיה להפך, ובזמן הכי פחות מסוגל תבוא הישועה

סיפור זה הוא אחד מהמיוחדים בחיי, אשר בו זכיתי להשגחה פרטית מיוחדת במינה, גדולתו של מורינו ורבינו ועטרת ראשנו מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל ידועה לכל, ובמשך היותי אברך זכיתי לכתוב ב' ספרים הנקראים "אור דוד", וכן קונטרס "ויברך דוד" שהם ספרים שנכתבו במטרה, רק ליישב את פסקיו, ממה שהקשו עליו מחברי דורינו, ובתוספת עוד תשובות בכמה ענינים.

כל חיי חלמתי להכיר את מרן פנים לפנים, אך דא עקא באותם פעמים שהיינו אצלו, כמו בימי שישי בבוקר אחר התפילה, מיד היו מוציאים אותנו, וגם כשהלכתי אליו לקבל הסכמה לספרי, לא נכנסתי אליו, אלא רק השמש שלו לקח את הספרים והעביר אותם אליו, וכן בחלק'ה של בני, בזמן שהוא גזר לו את השיער, ניסתי לומר לו שאני כתבתי ספרים לחזק את דבריו, אך בלא הועיל, כי דחפוני להתקדם, וכן היה כשהגשתי לו את קונטרס "ויברך דוד" בימי הפורים, כשהוא היה מברך את כל הנמצאים בתפילה, וכל מה שעשיתי לא הועיל, והדבר היה קשה לי מאוד מפני שכל ספרי היו לחיזוק פסקיו, ובכל ליבי תמיד הייתי חפץ לזכות לשמוע כמה מילים של עידוד על מעשי, מלבד מה שכבר קבלתי פנים בפנים מבנו הראשל"צ כמה וכמה פעמים, וכמובן הגיע זמן, שאני כבר התייאשתי והפסקתי את השתדלותי בדבר, כי ראיתי שכבר אין סיכוי לזכות לכך, הרב כבר נהיה מבוגר, ואפילו חלק'ה כבר הפסיק לעשות, לא סנדקאות ולא שום דבר, הרב כבר הגיע לגיל תשעים ומשהו.

והנה יום אחד בי' בטבת בערב, שנת התשע"ב, הנני חוזר מתפילת ערבית, ורעייתי שתחיה אומרת לי בבהלה, התקשרו אליך מביתו של הרב עובדיה, ורצו אותך, כי הרב רוצה לראות אותך, ואמרתי לה, "מי זה התקשר?, אולי זה סתם מישהו שמשטה בנו, וכי אליי יתקשרו מהבית של הרב עובדיה מה יש לי ולהם?", והיא אמרה לי, אחד בשם הרב שאלתיאל, ואני לא הכרתיו, והיא הוסיפה לומר שהוא השאיר טלפון, והוא אמר שתחזור אליו בהקדם.

התקשרתי מיד, ואמרתי לו את שמי, והוא אמר לי, "כן מדברים מהבית של הרב עובדיה, הרב עיין בספר שלך באחת מהתשובות, בדיוק בעניין שהוא עוסק כרגע בספרו חזון עובדיה חלק ה', והוא שמח בזה, ורוצה לפגוש אותך, התוכל להגיע מחר?, והשבתי לו מיד, בלי לחשוב, בודאי אני מגיע, ואמרו לי להגיע בערך בשעה שתיים, ומיד התקשרתי לחברותא הראשון שלי, המעריץ הגדול של מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל, ובקשתי ממנו שיבוא איתי, וזה לאות הוקרה והערכה לכך שהוא הדריך אותי בדרכי הלימוד בתחילת היותי אברך צעיר, וכן החדיר לי את ההערצה למרן פאר הדור, לכן אמרתי לו שיבוא עימי.

למחרת נסעתי לירושלים, ולקחתי עימי את ספרי "אור דוד" וכן את שלושת ספרי "מגן דוד" על הלכות שבת, שעדיין לא יצאו לאור בהדפסה, הגעתי לבית הרב, והכניסוני כאחד המכובדים, אמרתי להם שזה החברותא אם אפשר להכניסו, נכנסנו ועמדנו בצד, וראיתי את אור העולם, פאר הדור יושב ועוסק בתורה, עם כל הספרים שרק אפשר פתוחים לפניו, ידי רעדו והיה קשה לי לצלם, לא הייתי מרוכז, ושמעתי את הרב שלתיאל אומר לרב בקול רם, "הרב" "הרב", הגיע הרב אור דוד שאמרת לקרוא לו, אני אכניס אותו? שאל, והשיבו הרב "כן, כן", והזדקף לחפש אותי, נכנסתי והתיישבתי לידו, והוא החל לאחוז באוזני ובידי ונתן לי כמה וכמה סטירות אוהבות, ויאמר, עיינתי בדבריך ושמחתי לראותם וכו', והוא המשיך לברך אותי, וניסתי לשאול אותו שאלה בהלכה שהציקה לי, ואמרו לי שהרב לא שומע טוב, ואם תרצה תכתוב והרב יקרא, אך לא יכולתי לכתוב באותו זמן מרוב התרגשות.

הרב קרא לרב שלתיאל שיביא לו ספר חזון עובדיה חלק ד' כדי לתת לי מתנה, והוא כתב לי עליו הקדשה בכתב ידו, ממש מרגש, ואחר זמן מה נפרדנו לשלום.

אני חשבתי שכאן הסתיים הסיפור, אכן לאחר כחצי שנה לפתע יום אחד לקראת ערב, הנני מקבל שיחת טלפון מירושלים, מאחד מתלמידי הגרע"י זצ"ל, והוא אומר לי ראית מה כתב עליך הרב?, שאלתי איזה רב?, והוא אמר הרב עובדיה בספרו החדש חזון

עובדיה חלק ה', אמרתי לו, לא ידעתי שהוא יצא, והוא אמר לי שבירושלים הוא כבר יצא, והוא כתב עליך כינוי שלא נכתב על שום אדם בספריו, ואין כאן המקום להזכירו וכל הרוצה לראות יעיין שם, הוא הביא אותך בדיני מלאכת צידה בשבת, והבנתי מיד שזה אותו עניין שהרב קרא לי, ואמר לי בזמנו ביום עשרה בטבת שהוא עיין בדברי.
ומיד התקשרתי לחנות הספרים, ובחנות אמרו לי שרק עוד כמה ימים יגיע הספר לאשדוד, וכשהספר הגיע, אני הראשון שקניתי אותו, והבית התמלא אורה, וכל משפחתי וכן הוריי ומכריי שמחו על כך שמחה גדולה עד בלי קץ.
הרגשתי מכל הסיפור שהרב הכיר לי טובה על כל העמל והטרחה, ועל כל הצפיה הגדולה שהייתה לי כל חיי לפגוש אותו, ולכן הוא קרא לי, ואם היה נגמר בכך דיינו, אך הרב הוסיף טובה גדולה ומכופלת שאף הזכירני לטובה בספרו האחרון בחייו חזון עובדיה חלק ה', עוד כמה חודשים ולא היה קורה דבר זה, אחר שעברו עשר שנים מהוצאת הספר, רק אז זה קרה, ממש נגד ההגיון.
מה רבו מעשיך ה', היאך זיכתני לדבר זה בסוף ימי חייו של מרן, דוקא בימים שכבר הרב לא מקבל שום אדם, דוקא בימים שהרב ניצל את זמנו בלי הפסקה, דוקא אז זכיתי, ממש נס נפלא שמשמח אותי כל יום ויום ברגע שאני חושב על זה, תודה לך אבא שנתת לי לזכות לדבר כזה נפלא, ובלי שום השתדלות מצידי, בזמן שאני השתדלתי לא הצלחתי להתקרב אליו ואף דחפוני, ואילו כעת בלי השתדלות דחפוני להיכנס אליו, ואחר כמה חודשים אחר סוכות הרב נפטר ועלה בסערה השמיימה והשאיר אותנו יתומים בלי רועה, מאחרון גדולי הדורות, זכותו תגן עלינו ותנצב"ה אמן ואמן.
רק אסיים בעוד מקרה שהיה לי בעניין, כי אחר זמן מה, רציתי להוציא לפתח בגדול את תמונתו של הרב כשאני נמצא לידו, אך הדבר התעכב כמה פעמים, התקשרתי לכל מיני מקומות שמוציאים תמונות על קנבס, ושוב נשכח הדבר כמה חודשים, כי זה קצת עלה יקר וגם לוקח זמן, ממש כשנה שלמה ניסתי לפתח את התמונה ולא עלה בידי, עד אשר הגיע בין הזמנים, והיה לי יותר זמן, והחלטתי שהפעם אני מוציא את התמונה הלכתי לחנות, ולקח כמה ימים עד אשר היתה התמונה מוכנה, כל יום התקשרתי נו.. זה מוכן, ואמרו עדיין לא, וביום שהיא הייתה מוכנה הלכתי להביא את התמונה, והשמחה היתה גדולה.
באותו יום היה לנו אירוע, אשר בו פגשתי את הראש כולל שהיה לי לפני שנים רבות, ותשמעו דבר פלא מה הוא אומר לי, הוא אמר לי חלמתי עליך, אמרתי ריבון העולמים, מה כבר הוא יכול לחלום עלי, רב כזה חשוב, רק עלי נשאר לו לחלום, אולי זה היה

סיוט, והוא אמר לי שממש בימים אלו הוא חלם עלי שהרב עובדיה יוסף זצ"ל קרא לי אליו ובירך אותי, ואמרתי לו, ואוו.. אתה יודע, היום בדיוק הוצאתי את התמונה שלי איתו, מאותה פגישה, והוא התפלא, בכל הימים האחרונים התעסקתי בתמונה זו, ובדיוק באלו הימים הוא חלם עלי, על אותה פגישה.
ממש צירוף מקרים נפלא, כי אין שום סיבה שבעולם שפלוני יחלום עלי, ובדיוק ביום שהוצאתי את התמונה ניפגש, והוא יספר לי את זה, כמו שספרתי היו לי הרבה עיכובים להוציא את התמונה, ולבסוף הצלחתי בדיוק באותו יום, משגיח העולם מנהל הכל, אפילו חלומות, אפילו את היום בדיוק שאני אוציא את התמונה.
זאת אומרת שאין לנו להצטער על שום עיכוב שבעולם, כי כל דבר מודרך ומונהג מאיתו יתברך, ליום ולרגע הרצוי לו על פי הנהגתו יתברך, בדרכים אלו הוא מלמד אותנו שהכל מסודר ומדוקדק, אין מקרה הכל ניסים, ולפעמים קורה לנו דברים ואנו לא רואים שם את ההשגחה וזה הנסיון להאמין שבאמת כל מקרה העובר עלינו הוא מתואם מלמעלה, ואם נחיה כך הרי שחיינו יהיו הרבה יותר שלווים ומאושרים.

אוטובוס פרטי

עיני ה' משגיחות עלינו, והוא אומר לנו מתי להחליט החלטות, בשעה ובזמן שהכל כבר מוכן ומסודר, אלפי אלפים של הכנות מתוזמנות להפליא, נגד הטבע
באותו יום מר, שנפטר מרן פאר הדור, בהיותי לומד בבית מדרש זבחי צדק אשדוד, שמעתי על פטירתו בזמן ההפסקה, בערך בשעה רבע לשתים, רצתי להודיע לכל האברכים, לא ידעתי מה לעשות לצעוק, לבכות, ואז שמענו שמתארגנים אוטובוסים רבים ללויה, שהולכת להיות עצומה, שלא הייתה כדוגמתה, ביקשתי מחבר שלי בכולל, אם הוא יכול לקחת אותי, ואחר דיונים השיבני ריקם, כי לבסוף הוא נוסע עם כל המשפחה, ובהגיענו לאזור ז' וג' האזורים החרדים בעירנו, ראיתי מראות שאי אפשר לתארם בכתב אלא מעט, היו ברחובות אלפי אנשים ממתינים לאוטובוסים, כולם פניהם חפו, והסיבה שהיו הרבה אנשים היתה, מפני שאנו יצאנו מהכולל קצת באיחור, מכל מיני סיבות שלא היו תלויות בנו, ובנתיים לאחר הכמות אנשים הגדולה הראשונה שיצאה להלוויה, המתינו קבוצות גדולות אחרות של אנשים, אני משער כמה אלפים, וכששאלנו מה קורה? מדוע יש כל כך הרבה אנשים? השיבו לנו, שיש עיכוב, ואנו מחכים כבר כשעתיים שלוש בתחנה, ועדין לא הגיעו אוטובוסים.

כשאני שמעתי זאת, אומר את האמת, כמעט שהתייאשתי מלהגיע להלוויה, כי איני בנוי לכל מיני אטרקציות של סכנות מוות, על ידי חנק של אנשים או דריסה, בפרט שידעתי שלא יהיה סיכוי שאני אצליח להגיע למיטת הרב, ולכן החלטתי שאני אלך לביתי, ומשם אשמע את ההלוויה על ידי הרדיו, בליבי ידעתי, שעם כל ריבוי האנשים, אין לי סיכוי לעלות על האוטובוס, כולם עמדו על הכביש, והיכן לעמוד כבר לא היה, וכך היה בכל תחנות האוטובוסים.

עליתי לביתי, והמתנתי כחמש עד עשר דקות, ולפתע אני שומע את עצמי אומר איך אני מסוגל לא ללכת למורינו ורבינו, היאך אני לא אזכה ללוות אותו בדרכו האחרונה, לכן אמרתי, טוב אני ארד, יעשה סיבוב, אני אעשה השתדלות מינימלית, אולי אני אראה מישהו, או אולי כולם כבר עלו, וצריכים להגיע עוד אוטובוסים, יותר רגועים, התחלתי ללכת לכיוון ההמון, אך בצד שני של הכביש, לכיון ההפוך מהתחנה לכיון ירושלים, ברחוב הרב לוין, לכיון אזור ג', הרחוב בצד שלי היה ריק לחלוטין, הייתי הולך ומביט לצד שמאל, על ההמון, ומשתאה, באותם רגעים דברתי עם חברי בטלפון, והוא אמר לי, שהוא נמצא שם בקצה הרחוב, בתוך ההמון הממתין לאוטובוס, ואמרתי לו שאני בדרך אליו, התחלתי ללכת לכיוון שלו.

והנה לאחר כמאתיים מטר, לפתע הבחנתי באוטובוס חונה בצד ימין של הכביש, ממש כך לבדו, בלי שום נוסעים ונהג, לא ייחסתי לו חשיבות, אך לפתע הנני רואה ב' אנשים מתקרבים לאוטובוס, סדרן ונהג, אני הייתי במרחק מטר מהאוטובוס, והם קצת יותר רחוקים מצד שני, אני ממשיך ללכת על הכביש, וחוצה את האוטובוס, ובדיוק שסיימתי לעבור אותו, נפגשנו שנינו, רק בתזמון של הבורא, בדיוק בקצה האוטובוס, שמעתי אותם לחוצים ומזדרזים, הסדרן אומר לנהג, "תפתח מהר את הדלת ותסגור אותה", ואני הבנתי שזה אוטובוס שנוסע ללויה, מטבעי שאני ביישן, היה קשה לי לבקש לעלות, בפרט שהאוטובוס ריק, ובפרט שלא חיכתי אפילו שניה, וכולם מחכים בתחנה כבר שעות, וציפתי לשמוע תשובה, "כמו תלך לתחנה ותמתין שם", או סתם "לא", מי יתייחס אלי בכלל.

אכן האמת היתה, שהבורא יתברך הוא זה שמחליט הכל, והוא נתן לי אומץ לשאול, וכששאלתי אותם, אם אפשר לעלות גם?, הם אמרו לי "עלה עלה מהר", ממש לא האמנתי, עליתי מהר מאוד, וישבתי בכיסא הראשון באוטובוס, מאחורי הנהג, אני מסתכל אחורה, ואני רואה אוטובוס ריק לחלוטין, אני מביט שמאלה ורואה את כל ההמון דוחף אחד את השני, ומנסה לתפוס מקום על הכביש, הסדרן אמר לנהג, "אל

תיסע אליהם תפנה ימינה, אם נעצור כאן הם ירמסו אותנו, בא נלך לחפש כמות יותר קטנה של אנשים", עשינו ב' סיבובים באזור ז', והם לא מצאו קבוצה של אנשים, כי כולם התמקדו ברחוב הרב לוין, ואני עדיין עומד ומשתומם ולא מבין, היאך עליתי לאוטובוס ריק, ולפתע אני שומע את הסדרן אומר, "טוב בא ניסע לתחנה ברחוב הרב לוין", מיד התקשרתי לחבר שלי, ואמרתי לו, "תשמע אני יושב כאן לבד באוטובוס הפרטי שלי, ואני בא לאסוף אותך תהיה מוכן כשאני אגיד לך", והוא אמר, "מה לאסוף?, עם אוטובוס???, אבל איך??".

ובדיוק רגע לפני שהגענו, אמרתי לחברי, "תעמוד מהר ראשון על הכביש האוטובוס מגיע", ראיתי אותו מרחוק היאך הוא מיד רץ, אך בשל היותו קצת נמוך, ההמון ממש הצמיד אותו לשמשת האוטובוס, וראיתי את חברי מעוך על הדלת, והוא מסתכל עלי מבעדה, ואומר תפילה חרישית, "אנא עזור לי", הנהג פתח את הדלת, כמה שהוא היה רק יכול, מחמת לחץ היצמדות האנשים, ואני מיד תפשתי את ידיו של חברי, ומשכתי אותו פנימה לתוך האוטובוס, הוא עלה והודה לי על כך, הגענו ללויה והיה מה שהיה, חבל על דאבדין ולא משתכחין.

בסיפור זה באתי "רק" לספר על הנס המופלא שהיה לי עם מרן זצ"ל, הרגשתי שלמרות כל ההמולה וכל הלחץ, הייתי מושגח מאיתו יתברך, והכל בזכות זה שלא האמנתי בכוחי כלל, בלית ברירה כמובן, ולא בצדקתי עשה לי ה', אלא המציאות טפחה על פני, והרגשתי באמת ובתמים שאני מצידי, אין לי שום סיכוי, ואפסה התקווה, ואז ה' יתברך ראה לנכון להביאני לשם בדרך שלווה ובטוחה, זכות גדולה הייתה לי, הודו לה' כי טוב. ולמדתי עוד את דרכיו יתברך, שכמה שיותר אדם משליך את השכל ומבטל את כוחותיו כולם, וסומך רק עליו יתברך, כך יש לו יותר סיכוי שהוא יוושע.

אני מבקש בכל לשון של בקשה, שהקורא את סיפור זה, לא ינסה למדוד באחוזים את ההשגחה הזאת, כי היא למעלה מן הטבע, אי אפשר להבין זאת, ממש אלפית השניה ולא הייתי עולה לאוטובוס, ומי יודע אם הייתי מגיע ללויה, אם רק הייתי יורד למטה עוד שניה, או הולך קצת יותר לאט או מהר, בודאי שלא הייתי משיג אותם, ועוד הכל קרה דוקא בזמן שהלכתי בכיון ההפוך מהנסיעה לירושלים, הכל נגד המסתבר, כשה' רוצה לא שייך במעשיו הסתברות ולא אחוזים, אלא אדרבא כשכל הנתונים מראים שאין שום סיכוי שם הישועה, כי היכן שנגמר השכל שם מתחילה האמונה, גם את המחשבות שהיו לי בהתחלה לא לרדת, הם גם מה' יתברך, כי הוא רצה שאני נמתין לשניה שאני אפגוש אותם, ואפילו הקומה שהייתה המעלית היא נגזרה מאת ה' יתברך, ואיני זוכר

כעת איזה קומה היא היתה, אבל בודאי בקומה הנכונה, שבכך אני אספיק בדיוק להגיע לא רגע לפני ולא אחרי.

תארו לכם, אם אדם מהצד שני שח הכביש היה מסתכל עלי הולך, והוא היה יודע שאני גם רוצה לעלות לאוטובוס, הרי שהוא היה אומר שנטרפה עלי דעתי, ועוד הוא היה מוסיף לצעוק ולומר, "אהה... בא לכאן, בא תדחוף קצת, אתה נמצא בכיוון ההפוך", ולפתע הוא היה רואה אותי נעלם לו עם העשן של האוטובוס, ובתורה שלנו יש יסוד לדברים אלו, שנאמר בספר שמות (פרק טו פסוק כה) וַיִּצְעַק אֶל ה' וַיּוֹרֵהוּ ה' עֵץ וַיַּשְׁלֵךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמָּיִם שָׁם שָׂם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסָּהוּ, וכתב המלבים, אמרו חז"ל שהיה עץ מר, הראה כי הנס הוא הפך הטבע, שהטבע לא יעשה דבר רק ע"י הסבות והאמצעיים הנכונים לזה עפ"י הטבע, וכ"ש שלא יושג דבר ע"י אמצעיים המתנגדים אל התכלית, אבל בדרך הנס הוא בהפך, שבמה שהוא מכה, בו הוא מרפא, כמו שרפא שחין חזקיה בדבלת תאנים, ומי יריחו ע"י צלוחית מלח, ונשיכת הנחשים השרפים ע"י נחש הנחושת וכמ"ש חז"ל, וע"כ רפא מי מרה בעץ מר. עכ"ל. גם היה אפשר שהנהג והסדרן היו מסרבים לי, שהיו להם סיבות רבות, ואז בודאי שלא הייתי עולה לעולם, וכל זאת אחר שכל אותם האנשים הרבים שנמצאו למטה, היו ממתינים כבר כמה שעות, ולא הבחינו באוטובוס החונה, ואילו אני לא המתנתי אפילו רגע אחד, ואף סייעתי לחברי, איך אפשר להבין זאת, אבא אתה מנהיג פילאי, ואתה נותן לי כח להמשיך לסמוך עליך בכל זמן, ברחמיך המרובים אתה מוכיח לי שאתה כל יכול, ובעולם הזה לא שייך טבע, רק צריך האדם להאמין בכך, תודה.

בת הש"ך

סיפור זה הוא מסמל את רמת ההשגחה הפרטית של הבורא יתברך, ברמות מדוקדקות להפליא, על אנושיות, לפתע אתה מגלה למפרע אחרי כל מיני פעולות שעשית, שהכל היה מתוכנן ומושגח, ואתה מרוגש, ולומד לפעמים הבאות, והמעניין שדוקא כשאתה טועה אתה מבחין בזאת

באחד מן הימים, ראיתי לנכון להדפיס את הסיפור "בת הש"ך" מתוך התוכנה שלי "אוצר החכמה", וזאת כדי שאני אוכל לקרוא את הסיפור מתוך דפים, אני מעריץ גדול של הש"ך ומרגיש אליו חיבור בדרך לימודו, ולכן רציתי ללמוד מעט את קורות חייו.

הוצאתי את המדפסת מעל הארון, וביקשתי מהמחשב רשות הדפסה, וכיון שהיה בתוך ספר זה עוד סיפורים אחרים, לכן היה צריך לרשום את כמות הדפים המדוייקת שיצאו, מעמוד עד עמוד, ובדקתי, ואכן נודע לי שאני צריך את 65 העמודים הראשונים של

הספר, וכתבתי 65 ושלחתי את ההדפסה, אך לבסוף התברר לי שהיתה בכך טעות, כי הספר הוא רק 64 עמודים, ואבאר ואסביר היאך הבנתי זאת.
כי אחר שבפעם הראשונה יצאה כמות דפים מסויימת, הנה לפתע הבהב האור האדום במדפסת, זה אור המורה על כך שאזלו הדפים, ואני בלי להסתכל כמה דפים יצאו, הלכתי להביא דפים נוספים להשלמת הפעולה, ושמתי אותם בתוך מגירת המדפסת, ואז החלה המדפסת שוב לעבוד, ויצא רק דף אחד, והמדפסת עצרה מלעבוד, אך הפעם האור הירוק היה דולק, שזה אומר שכמות הדפים הנחוצה הסתיימה, ובתחילה אמרתי לעצמי בתמיהה, תראה מה זה, בדיוק דף אחד היה חסר, אך כשהסתכלתי על הדף שיצא ראיתי שהוא הדף ה65, ואינו מעניין הסיפור כלל, אלא הכותרת של הסיפור הבא, והבנתי שבטעות כתבתי 65 והייתי צריך לכתוב 64.
ואם אכן כך היה נעשה, אז כעת כבר כולם מבינים שהיה לי במדפסת ממש במקרה רק מאת ה' 64 דפים, בדיוק כמניין הסיפור שרציתי להוציא, ורק בטעות כתבתי להוציא דף אחד יותר, למה עשיתי כך?, איני יודע, וכנראה מחוסר שימת לב, שנגרמה על ידי המנהיג והשליט, וזה כמובן מרצונו יתברך, ללמדני את גודל השגחתו האדירה, שהוא זה שתכנן את כמות הדפים במדפסת, שזה אומר, שגם את כמות הדפים הקודמת שהוצאתי לכל מיני עניינים הוא נתן בליבי, ויותר נכון נתן בידי להוציא בדיוק במידה ובמשורה.
ולמרות שנלקחו משם דפים בנוסף, בלי התבוננות, אלא כחטיפה בעלמא, אך האמת היא שזה רק לדעתינו, כי הנכון הוא שהיד של אותו אחד שלקח משם את הדפים, היא היתה מדוקדקת בתזוזתה, בדיוק לקחת דפים מדודים וספורים, על ידי הנהגת הבורא, וכן הוא זה שנתן בדעתי להוציא סיפור בן 64 דפים דוקא, כי כנראה הוא רצה שאני אקרא אותו, או אולי סתם שאני אלמד את השגחתו, ותדע לך קורא יקר שאני כבר כשבועיים רוצה להוציא את סיפור זה, אך מרצון הבורא בלבד התעכבתי, מפני שתוכנת אוצר החכמה שלי שבקה חיים, ובנתיים הודפסו דפים רבים, עד אשר הגיעו לשיעור הכמות 64, ואז תיקנתי את התוכנה והוצאתי את הסיפור, וכעת הבנתי שגם מה שתוכנת אוצר החכמה שלי התקלקלה היה זה אך ורק ברצון הבורא יתברך, ובמטרה מיוחדת.
ויוצא שהשגחתו יתברך, היא כל כך עצומה, שאפילו על ספירת הדפים הנמצאים לך במדפסת, הוא יתברך מסדר, וכדי שיקרה דבר זה במקרה ההסתברות היא אחד לכמה מיליונים, כי יש מיליון סיבות מדוע לא יהיו במדפסת בדיוק 64 דפים, אני הוצאתי

אלפי דפים של ספרים וסיפורים בלי הפסק, ומעולם לא קרה לי זאת, אלא או שהיו יותר או פחות, ואפילו דף אחד מספיק לכך, שלא ישאר בדיוק כמות דפים.
ואילו כאן, היו בדיוק 64 דפים, ומעניין שהם דוקא במניין סד' שהם ראשי תיבות סיעתא דשמייא, דהיינו ההשגחה הפרטית שיש לכל יהודי, ובתנאי שהוא מתבונן בכל מעשיו, מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית, שזה אומר אפילו המעשים היומיים שלנו, שנראים פשוטים, אם יתבונן בהם האדם, הוא ימצא את נפלאות יתברך, וכמה שיותר יחפור ויחקור יבחין יותר במציאותו יתברך, ואז יתברר לאדם דבר פלא, כמה ה' נמצא קרוב אליו, מבהיל על הרעיון.
כי יבין האדם, שה' יתברך נמצא עמו כל כך קרוב, אפילו יותר ממה שהוא מתאר, ויכול להעלות על דעתו, והכל בעצם תלוי באדם, כמה הוא מתבונן, ולפי זה, מבין הוא כמה ה' יתברך קרוב, לא שבגלל ההתבוננות ה' יתברך מתקרב אליו, אלא תמיד הוא קרוב ועל האדם היהודי לחפש זאת, על ידי התבוננות בדרכיו יתברך, ועל זה אמרו בכל דרכיך דעהו, אפילו במעשיך החולין, אם לא בעיקר במעשיך החולין, ששם חובה על האדם לקדש מעשיו, ולהעלותם מהחולין לקודש.

אזהרה שבתוך האזהרה

ואפילו באזהרה שהיא בתוך האזהרה נמצא איתך ה' יתברך, גם אחרי הדברים שיגידו לך שהם נגדך ואפילו אנשים בעלי יכולת מעשית, הוא עומד, את המסקנה ואת הבצוע למעשה קובע רק ה' יתברך, ואין לנו להתרגש ממה שאומרים, כי אין עוד מלבדו
יש הסתרה שבתוך ההסתרה, ויש השגחה שבתוך ההשגחה, ויש אזהרה שבתוך האזהרה, ונספר לכם כעת את פירוש הדברים, בכז' תמוז, יום שלישי שנת תשעו', יצאתי אני וגיסי (אח של אשתי) לכיוון העיר ראשון לציון, לחנוכת בית שערך גיסי (בעלה של אחות של אשתי), והנה אחר חצי דקה מתחילת הנסיעה עוד בהיותנו ממש מתחת לבית של גיסי, הנני מבחין לימיני בשוטר הנמצא לידי, ממש סמוך אלי, והוא היה נמצא בתוך רכב לא משטרתי, הוא היה מסתכל עלי, אם אין לי חגורה, ומשמים חגרתי חגורה, למרות שלא הייתי רגיל כל כך מהר לעשות כן, אפילו כשאני נוהג, ולפתע הוא הביט אחורנית וראה שבני ובנו של גיסי, לא חגורים מאחור, הם עדיין לא הספיקו לחגור, ולכן הוא אמר "תעצרו בבקשה בצד ימין", עצרנו, הוא הגיע לחלון הרכב ואמר, "תנו לי רשיון נהיגה ורשיון רכב", ואז הוא הוסיף לשאול מדוע הילדים לא חגורים מאחור, וגיסי אמר, אתה צודק לא שמנו לב, השוטר הלך לרכבו.

ובנתיים, אני וגיסי אומרים, "אין עוד מלבדו" כמה וכמה פעמים, ועוד כמה דברי תפילה, ואז סיפר לי גיסי, שלפני זמן מה הוא כבר קיבל אזהרה על חגורה מאחור, ולכן מסתבר שהוא יקבל הפעם קנס כספי, והנה כעבור שתים עשרה דקות ארוכות, השוטר הגיע, ואז הוא אמר כך, "תשמע נהג, בדקנו במסוף, וראינו שיש לך כבר אזהרה". וכששמענו זאת, כבר היינו בטוחים מה יהיו המשך דבריו, אבל ה' החליט שהוא יאמר, "ולכן הפעם תקבל אזהרה, אתה רואה זה טופס של אזהרה" והוא היה מראה לנו את הכתוב, ואני מחריש ולא מאמין אם הוא צוחק לעינו או שהוא רציני, ואז הוא המשיך לומר מה שה' יתברך היה מדבר מתוך גרונו, "וכיון שקבלת עכשיו אזהרה, תדע לך שאם שוב יקרה דבר מעין זה, הרי שאתה תקבל דו"ח, תחתום פה, ולהתראות", גיסי חתם בידים רועדות. ואז התחלנו לנסוע, ושנינו היינו יושבים ברכב וצוחקים, ומודים לה' על ניסיו ומפעליו, לא מאמנים מה הוא אמר, גיסי אומר לי "רציתי לשאול אותו מה פשר הדבר שהוא אמר שיש אזהרה כבר, ולכן תקבל אזהרה, יש כאן סתירה, אבל אין מקשים על הדרשן, שהרי הדבר צריך להיות הפוך, שמפני שגיסי כבר קיבל אזהרה, אז הוא אמור לקבל הפעם דו"ח, וכמו שהוא סיים ואמר לו, "ותדע לך שאם שוב יתפסו אותך על חגורה אתה תקבל דו"ח", ה' יתברך הוא זה ששם את המילים בפיו של האדם, לב שרים ומלכים ביד ה', ואפילו לשוטרים, הוא אמר ולא ידע מה הוא אמר, הכוונה שהוא אמר דברים והוא לא ידע אפילו מה הוא אמר.

רק תמיד צריך להתחזק באמונה ובטחון בה' יתברך, לא לחשוש משום דבר, ולקבל את כל גזרותיו יתברך באמונה ובטחון, הרי לא השוטרים עצרו אותנו, אלא בורא עולם, שהרי התזמון שנפגש יחד לעמוד איתם רכב ליד רכב, הוא תזמון של אחד מכל האזור שהיינו נמצאים בו, ואנו נבחרנו מכולם, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם כל מיני השגחות נפלאות ונוראות, שאין השכל יכול לקבל ולהבין, יש הסתרה שבתוך הסתרה, ויש השגחה שבתוך השגחה, וכאן זכינו לראות אזהרה שבתוך האזהרה, שהזהירנו השוטר ויאמר כיון שיש לכם כבר אזהרה, אז אנו נותנים לכם הפעם רק אזהרה, מי שם פה לאדם הלא הוא בורא עולם.

שעון הפלאים

פעם חשבתי ששעון שהפסיק לעבוד הוא מפני שנגמרה לו הבטריה, אבל עם הזמן ובפרט בגלל סיפור זה, למדתי שהזמן ששעון מפסיק לעבוד נגזר מהבורא יתברך, ולפעמים זה תלוי מי קנה את השעון ממש מדהים

הנה באחד הימים שנת תשע"ו, בהיותי לומד בבית המדרש "זבחי צדק" אשדוד, לפתע עלה גבאי בית הכנסת, והודיע לנו שנפטר אדם יקר בשם "יגאל דדון", והוא הוסיף לספר, שהוא היה לפני זמן מה אחד מגבאי בית הכנסת, ואדם מוקיר רבנן, ועוד זמן מה יגיע ארונו לבית הכנסת, ונעשה לו כבוד אחרון והספד, וכולם מתבקשים לרדת למטה, וכך עשינו, הבכי היה גדול מצד בני המשפחה, כי הוא נפטר די צעיר.

וכשהסתיים ההספד, עלינו יחד כל אברכי הכולל והמשכנו ללמוד, ולפתע אמר אחד האברכים, תראו השעון בדיוק היום הפסיד לעבוד, וזה ממש קרה בדיוק כשיגאל דדון נפטר, אז השיבו עוד אחד מהאברכים, "זה שהוא היה גבאי בית הכנסת אינו קשור לשעון, וכנראה ממש במקרה הפסיק השעון לעבוד היום", אז אני קמתי ואמרתי לאותו אחד, "אם הוא לא היה תורם את השעון הזה החרשתי, אבל תראה מה כתוב על השעון, ממש בתוכו, "נתרם על ידי יגאל דדון", ובדיוק ביום שהוא נפטר, השעון שלו הפסיק גם לעבוד, ובדיוק כשהביאו את מיטתו לבית הכנסת לצורך הספד, פלא פלאים, ממש לא יאומן.

וכשחזרתי לביתי, ישבתי ולמדתי, ופתאום וממש במקרה מאת ה' באה אלי אחת מבנותיי, ואמרה לי, "אבא אתה מכיר אדם בשם יגאל דדון", ופתאום צעקתי בבהלה, מה?? מהיכן את מכירה אותו? והרי הוא אדם שגר בכלל באזור יא' ולא קשור לאזור שלנו, אז היא ענתה, "כן אבא אבל בבית ספר שלנו, כבר כמה ימים חילקו לנו ממתקים להתפלל לרפואתו וכך היינו עושים" ואז גם בני אמר, "כן גם אצלנו אבא", ואז שאלתי אותה, "רגע אבל את שמעת שהוא נפטר? נכון!" ובגלל זה שאלת אותי, והיא אמרה "לא" אז שאלתי אותה שנית, "אז למה שאלת אותי אם אני מכיר אותו" והיא אמרה, "סתם", ואני נדהמתי, ולא האמנתי, ואמרתי לעצמי איזה השגחה, איזה הנהגה נפלאה, תראו איך הוא שולט במחשבות בני האדם, ומצרף מקרים אחד לאחד, שהרי על מה ולמה אני צריך להכיר את יגאל דדון עד שתבוא ביתי ותשאל אותי עליו, והרי בבית ספר שלהם תמיד מזכירים שמות של אנשים לרפואה, וביתי לא שואלת אותי, אם אני מכיר אותם, והפעם בדיוק שאותו אחד היה גבאי בית הכנסת שלנו, ובדיוק ביום שהוא נפטר, היא שאלה אותי אם אני מכיר אותו, איזה מדהים לראות שילובים כאלו, תודה לך אבא שאתה אתנו תמיד.

המחשב שבק חיים

גם אם היה פינו מלא שירה כגודל הים כולו, שהיא כמות בלתי נתפסת בשכל אנוש, עדיין לא היינו מספיקים להודות לה' יתברך אפילו על נס אחד, רבותי זה לא פיוט זו מציאות, כל שכן שפינו לא מלא שירה כים, ואפילו לא כמו כוס, וכל שכן שאנו צריכים להודות על מאות אלפי ניסים המתרחשים אתנו כל יום ויום במשך כל שעה ושעה, ואם האדם לא יתבונן במשך חייו בזה לא יראה אלא מעט, ואף לאותו מעט לא ייחס חשיבות, וכל יום שעובר אנו חייבים לו יותר, והמבין מודה בעיקר על הטובות הרוחניות ואחר כך גם על הגשמיות, לא פעם ולא פעמים אלא עשרות פעמים אנו מוצפים ניסים, אחד אחרי השני, נס בתוך נס, כגודל רחמיו יתברך החפץ להיטיב עם ברואיו, אם רק נפתח לו פתח כפתחו של מחט, תאמין יהודי שמלכו של עולם הוא כל יכול, והוא שולט על הכל כפשוטו, אין עוד מלבדו ואפס זולתו

הסיפור הזה הוא מלא השגחה, נס בתוך נס בלי הפסק, ולהודות לה' יתברך על כך הוא רק על ידי שאספר אותו מתחילתו ועד סופו, תחילת סיפור זה התרחש בערך בשנת תשע"א.

כל מכירי יודעים שחלק גדול מתוך לימודי הוא כתיבת ספרי, בעיקר ספרי הלכה, ומעט ספרי מוסר, שבעזרתו יתברך בקרוב יצאו לאור, והסיפור הזה בחלקו הראשון הוא על אחד מספרי שעדיין לא יצא לאור, ספר הנקרא "עיון הבית" על קדושת המשפחה, מעל למאתיים עמודים שכתבתי אותו במשך כשנתיים.

והנה באחד מבין הזמנים, בשעת כתיבתי במחשב, לפתע מחשבי כבה, מפני שנגמרה לו הבטרייה, ובאותם רגעים, לא היה לי זמן לשוב ולהדליקו, וידעתי שהמחשב מגבה את מה שכתבתי, ומאז כשבוע לא נגעתי במחשב, המחשב שלי היה די ישן, אך לא הייתי צריך יותר מזה, זה הספיק לי לכתוב את חידושי.

והנה ויהי היום שהייתי צריך להדליק את המחשב, הוצאתי את המחשב מהתיק שלי, התיישבתי לידו והייתי לוחץ על כפתור ההפעלה, ומחכה כהרגלי, כמעשים בכל יום שיידלק ונתחיל לעבוד, אך שום דבר לא קורה, טוב! הרבה פעמים זה קרה לי, לפעמים התקע לא היה מחובר, אך הפעם זה לא זה, לפעמים הבטרייה יצאה, אך הפעם זה גם לא זה, ובפעמים הכי חמורות היה זה שהתקע השתבש, ולפעמים הייתי מחליף שקע בקיר והבעיה הייתה נפטרת, כי התקע כן היה תקין, ואם לא, אז הכי הרבה הייתי קונה תקע חדש, עניין של מאה שקלים או מאתים שקלים, הוצאה לא קטנה לאברך.

אך הפעם, ריבון העולמים זה לא היה התקע ולא שקע, כי הבחנתי שהאור של הכבל, אני מתכוון לנורית הקטנה שלו, שהיא כן היתה דלוקה באור ירוק, המורה על זה שהכבל תקין, אך המחשב לא נדלק, לאדם כמוני המחשב הוא כל חיי, כי שם נמצאים הספרים שאני לומד בהם, והעיקר הספרים שכתבתי, מכתבים וכל מיני דברי תורה החשובים לי מאוד, וכעת בזה הזמן הייתי כותב את הספר עיון הבית.

חיפשתי מייד בעיתון איזה טכנאי מחשבים, ומצאתי מודעה של טכנאי מחשבים שמגיע עד הבית, התקשרתי אליו, וחשבתי לחסוך זמן וטרחה, הוא הגיע, והיה נראה אדם נחמד, הסברתי לו את הבעיה, והוא לקח את המחשב, ואז חזר אלי בטלפון ואמר, לי "תשמע יש כאן בעיה, בדקנו את המחשב, ואנחנו לא מוצאים שום קבצים, רק קבצי מערכת, וגם חסר לך איזה חלק שנמצא בתחתית המחשב", אמרתי לו, "אני לא יודע על איזה חלק אתה מדבר, אבל תחזיר לי את המחשב ואני אבדוק", וכבר מעצם ההודעה שאי אפשר להוציא את הקבצים, נבהלתי עד עמקי נפשי, לא ידעתי מה לעשות.

וכשהוא החזיר לי את המחשב, הוא הראה לי את המקום שחסר החלק, ואמרתי בליבי ריבון העולמים, אני זוכר שחלק זה היה כאן, כמה פעמים יצא לי לפתוח את המחשב שם, וראיתי את החלק הזה, אני כמעט בטוח בלי ספק, וכששאלתי אותו נו... אי אפשר להשיג חלק כזה, הוא אמר לי שהמחשב שלי ישן, וקשה להשיג זאת, לא היה נעים לי לומר, שאני חושד שהוא זה שלקח את החלק, מפני שהוא חלק נצרך, וכיון שהוא לא הצליח לתקן, הוא תלה את קלקול המחשב בחלק הזה, אך לך תוכיח.

הגעתי שנית למעבדה, אשר שם הוא היה עובד, ובקשתי שינסו שוב לבדוק כשאני רואה, הם לקחו את המחשב, וחיברו אותו למחשב אחר, ועשו חיפוש קבצים, וכל מה שהיה נראה לנגד עיני, היו אלו כל מיני קבצים משונים ואינם מובנים, קבצי הפעלה של מחשב וכדומה, אך את קבצי הוורד שלי, אני מתכוון הקבצים של כל הכתבים שלי, לא נמצאו.

באותם רגעים הייתי אובד עצות, הייתי חייב לברר עמו, האם הוא זה שלקח את החלק מהמחשב, ורמזתי לו, והוא כעס ורטן, היאך אני מסוגל לחשוד בו, ראיתי שהוא מתחיל לרתוח, וכיון שלא הייתי בטוח בעצמי, אמרתי לו תהיה בריא וכל טוב, והוא עוד ביקש את הכסף עבור הבדיקה, נתתי לו חמישים שקלים והלכתי, זה כבר לא כל כך עניין אותי כי החלק הזה לא קשור לכתבים שלי.

הגעתי לביתי ברמות של צער, שאיני יכול לתאר, עמל של זמנים ירד לי לטמיון, הרי בעלי חנות המחשבים אמרו שאין סיכוי, והרי שהם מבינים בעניין, ואני אספר לכם מעט, מה שעברתי בימים אלו ביושבי בבית המדרש, הייתי יושב מול הספר, ומתחיל

לבכות ולבכות, וכל האברכים היו מסתכלים ולא מבינים, עובר עוד יום ואני בוכה ובוכה, חושב על האבדה הגדולה, אמרתי לעצמי למה אני אמשיך לכתוב, שאולי ימחק לי עוד פעם?, הייתי כמעט מיואש, נזכרתי במה שסיפר לי אחד מגדולי ישראל, שפעם אחת נשפך לו קפה על המחשב, והוא שלח אותו לתיקון במעבדה, ובאותו לילה היתה פריצה בחנות, וגנבו לו את המחשב, וכשהודיעו לו על זה, וניסו לנחם אותו במחשב חדש, הוא בירך ברוך דיין האמת בשם ומלכות ועשה קריעה, ללמד אתכם את גודל צערו, כי במחשב ריק אין לו מה לעשות.

כך אני הרגשתי, מי שרוצה קצת להבין זאת, אני אנסה עוד קצת להסביר אפילו אם שוכחים חידוש אחד בלבד, חידוש תורה שאתה עמלת עליו, הצער הוא גדול ונורא, אפילו אם נמחקו רק כמה שורות, הדבר מצער עד מאוד, בפרט בכתיבת ספר, שמלבד עצם כתיבת החידוש, עוד מושקע זמן רב לעריכה לשונית והגהות, וכל הכתיבה היא סייעתא דשמייא אחת גדולה, שכמעט שמובטח לאדם, שלעולם הוא לא יוכל לשחזר את הנכתב בדיוק כמו שהיה, כידוע למבין בכתיבה.

ימים קשים עד מאוד עברו עלי, והנה יום אחד, לאחר כשבוע דיברתי עם גיסתי על עניין זה, והיא אמרה לי שהיא מכירה מעבדה כזאת הנמצאת בראשון לציון, בקיבוץ פלמחים, ששולחים אליה את הכונן והיא מצליחה לשחזר כמעט הכל, פעם אחת קרה להם בעבודה שנמחקו להם קבצים חשובים, והם הצליחו לשחזר אותם, עם כל מיני תוכנות מיוחדות, ואצלי הבעיה היתה, שגם את המחשב אי אפשר להדליק, והיא אמרה לי תנסה להתקשר אליהם, ותראה מה הם אומרים.

התקשרתי מהכולל בשעות ההפסקה, וענתה לי מזכירה, הסברתי לה את פשר הבעיה, והיא בישרה לי שנראה לה שהם יוכלו לשחזר, אך את זה הם ידעו, רק לאחר שנשלח את המחשב, ואם לא יצליחו, אז הם ישלחו בחזרה את המחשב, טוב אמרתי בשמחה רבה, כי ראיתי אור בקצה המנהרה, כמה זה עולה כבר חשבתי, מאה או מאתים שקלים, הכי הרבה שלוש מאות שקלים, וגם את זה באותם ימים לא היה לי, אבל סכום כזה יכולתי להשיג.

ואז כששאלתי אותה את הצעת המחיר, היא אמרה שלפי מה שאני מסביר זה יעלה כ-1400 שקלים חדשים במזומן, אמרתי לה בתמימות, אבל אין לי כל כך הרבה כסף, אולי אפשר לשלם בתשלומים של 200 שקלים בחודש היא גיחכה, ואמרה שבעל הבית אומר, שאפשר בשלוש צ'קים בלבד, לא פחות.

וכמובן, גם סכום כזה לא היה לי, גם אם הייתי צריך להציל את חיי, משמים היו אלו ימים קצת דחוקים בעניין הפרנסה, ואז המזכירה שאלה, נו לשלוח לך שליח או לא, ואמרתי לה, סליחה אין לי אפשרות כרגע.

והנה עד שראיתי את הישועה מגיעה, לפתע שוב היא הרחיקה לכת ממני, ולא ידעתי אנה אני בא, והיאך אמשיך להתקיים במצב כזה מדוכדך, מהיכן להשיג סכום כזה במזומן לא היה לי, זה היה המצב, וגם אם יכולתי להשיג, אז להחזיר לא יכולתי.

ולאחר כיום או יומיים ארוכים, הלכתי להתפלל בשטיבלך תפילת ערבית, ובמניין שלי הבחנתי בידיד נפש, שאמרתי שאולי אני אשאל אותו, אם הוא יכול לעזור לי בעניין, המתנתי לאחר התפילה ונפגשנו בחוץ, וכשרציתי לשאול אותו, לפתע נעלמו ממני המילים, וכולי נאחזתי התרגשות נוראה, והיה קשה לי לדבר, ואמרתי לו בקושי רב שהמחשב שלי שבק חיים, ואני צריך הלואה של 1400 ₪, והוא שאל אותי, אם יש לי חלק מהכסף, אמרתי לו שלא, ואז הוא שאל איך אני אחזיר את הכסף? ואני שאלתי אותו בחזרה, כמה אתה יכול לעשות לי, שלא יהיה לי קשה, והוא אמר מאתים שקלים בחודש זה בסדר? אמרתי, בסדר גמור.

וממש בדרך פלא ונס, הוא הוציא את הארנק, וספר לי 1400 ₪ זה בדיוק הכסף שהיה עליו, והוא אמר לי, שזה כסף שהוא היה צריך אותו לאיזה עניין, לסדר איזה תשלומים או משהו כזה, אך בעזרתו יתברך יגיע כסף אחר חדש, כך הוא אמר, מיד פרצתי בבכי, ולא יכולתי יותר להתאפק מגודל השמחה שהייתה לי, על גודל הרחמים שה' יתברך ריחם עלי, ראיתי את השגחת ה' יתברך עלי, ואת גודל רחמיו. לא יכולתי להאמין שיש בני אדם שמוכנים כך להלוות כל כך הרבה כסף, בזמן שהוא יורד להתפלל ערבית, בלי לחשוב, ממש תוך כדי דיבור הוא קיים וישלוף שלוף, 1400 שקלים לא פחות ולא יותר. היה זה נס גדול, כי באמת ששום אדם שאני מכיר, לא היה נותן לי בזמנו סכום כזה, עם החזרים כאלו, ועוד באותו רגע של הבקשה, שמחתי על הדבר כמוצא שלל רב, גם קבלתי כסף רב, וגם שבעזרתו יתברך אני אוכל לשחזר את כל חידושי, שהם שלל רב עד מאוד.

עברתי שלב אחד, וכעת צריך להתקדם לשלב של שליחת החומר, ולהתפלל שאכן ימצאו החידושים, למחרת בבוקר התקשרתי למעבדה הזאת, והם אמרו שישלחו מישהו, ואם אני אשלח את זה, הם יוכלו לסדר את זה יותר מהר, וזכורני ששלחתי את המחשב עם גיסתי שתחיה, כי היא מתגוררת בראשון לציון, והייתי כולי תפילה לבורא עולמים שאכן יצליחו במעשיהם.

ואת גודל רחמיו יתברך, אי אפשר להבין, וכשהדברים נגזרו, אז הכל רץ ומסתדר, והנה בשעות הצהרים אני מקבל טלפון מאותו ידיד חונן דל בשותפות עם בורא עולם, עניתי לו, והוא בירך אותי לשלום, ואני שוב מודה לו על אתמול, ושואל אותו מה הוא צריך, ואז הוא אמר לי תשמע, לימדו אותי שמצוה עושים בשלמות לא חצי, ורציתי לומר לך שאתה לא צריך להחזיר לי את הכסף, הכסף נתון לך לעשות הטוב בעיניך, ותבורך מן השמים, הפעם באמת שלא האמנתי למשמע אוזני, ואמרתי לו, רגע אני לא מבין, הוא אמר, הכל בסדר, אני רוצה לזכות במצוה שלמה כל טוב.

ניתקתי את השיחה, וישבתי עם עצמי המום ומזועזע מגודל הנס, כי באמת גם סכום כזה, ידעתי שיהיה לי קשה להחזיר, וחששתי שאני לא אעמוד בתנאי.

ואח"כ קיבלתי טלפון מאותה מעבדה, והם הודיעו לי שאחר בדיקה נתברר, שהם יכולים להוציא לי את כל הקבצים, רק תגיד איזה אתה צריך, ושמחתי שמחה עד בלי קץ, ואמרתי להם את כל קבצי הוורד, ואם אפשר גם את התמונות, והם אמרו אין שום בעיה, אנו נתקשר אליך להגיע לקחת את החומר.

ואחר כמה ימים הם התקשרו, ונסעתי לשם, מקום רחוק בחוף פלמחים בראשון לציון, באיזה מושבה קטנה כזאת, היו יושבים שם בתוך כמה חדרים כל הטכנאים, ואתה רואה מבעד לחלון, היאך הם מתקנים את המחשבים.

ואז שאלתי את הפקידה, היכן החומר שלי?, היא נתנה לי דיסקים, ואני הוצאתי את המחשב החדש שלי, ואם תשאלו, מהיכן הבאתי מחשב? אז אתם לא תאמינו, ועכשיו אספר לכם, כי כששמע אחד מרבותי מה קרה למחשב שלי, הוא הפנה אותי לאיזה ידיד טוב, ואמר לי, אתה יודע שהוא מתעסק במחשבים, תתקשר אליו, ותגיד לו שאני שלחתי אותך, ושיעזור לך בקניית המחשב.

התקשרתי אליו באותם הימים, והוא אמר לי איזה מחשב אתה רוצה? אמרתי לו שאני לא מבין בזה, הרי בשביל זה הרב שלח אותי אליך שאתה תעזור לי בקניית המחשב, ואז הוא שאל, תגיד יש לך צ'קים? אמרתי לו כן, הוא אמר לי, "תשמע אני אעשה אתך עסקה, לך לחנות המחשבים באזור הסיטי, ותקנה את המחשב שאתה רוצה בהכי הרבה תשלומים שאפשר, ואני כל חודש יביא לך את הכסף, אל תדאג אני קונה לך את המחשב".

לא ידעתי מה לומר, לא היה לי נעים, אמרתי לו, "מה פתאום, היאך אני אעשה זאת", והוא אמר לי, "אל תדאג זה זכות בשבילי", לבסוף שמעתי לדבריו כי הוא התעקש, והלכתי לקנות מחשב ונתתי צ'קים, וכל חודש הוא היה מגיע, ושם לי בתיבת הדואר

כסף עד השקל האחרון ואפילו יותר, והוא אפילו הגיע לבית שלי, והתקין לי לראשונה את המחשב, ה' יתברך ימלא כל משאלות ליבו, ואת המחשב הזה הוצאתי שם במעבדה ובדקתי את הדיסקים, ולפתע אורו עיני, ראיתי את הקבצים כולם, אומנם היה שם בלגן מסויים, אבל הכי חשוב שכל הקבצים היו, לא חסר מהם אפילו אחד, כולם שלמים ומתוקנים, וגם כמובן ספרי עיון הבית, להודות לבוראי לא ידעתי עד כמה.

אפשר להגיד שהבנתי לבסוף, שבסך הכל ה' יתברך רצה לקנות לי מחשב חדש, ואם היתה לי אמונה מספקת, והייתי יודע לקבל את הדברים באהבה, וכפי שהוא רוצה, הייתי בסך הכל ממתין, ורואה היאך לאט לאט הדברים מסתדרים, לבסוף יצא שלא הוצאתי שום כסף, ואף קבלתי מחשב חדש יותר טוב.

והעיקר שלמדתי שהכל לטובה, וה' יתברך משגיח עלי, דואג לי ורוצה רק לטובתי, נכון! לא תמיד רואים הכל ומבינים הכל, ולפעמים לא מבינים כלום, ולפעמים ההפסדים הם לא רק בגשמיות או בבריאות אלא ברוחניות, אך גם שם הכל לטובה, ואם יאמין האדם בכך הוא ינצל מכל צרה, וכמו שכתב הרלב"ג בפירושו לספר משלי, שכלל יסד הבורא בבריאה שהכל לטובה, אך יש לדבר זה תנאי, והוא שנאמין שהכל לטובה ורק אז יצא הטוב.

אנו רואים שבתוך מעשה אחד אירעו לי כמה וכמה ניסים, מצאתי חברה שהיא כמעט יחידה בארץ שהיתה עושה זאת, זה היה עוד בזמן שלא היה אינטרנט שאפשר למצוא שם הכל, כל שכן שלי לא היה ולא יהיה אינטרנט, ודאגו משמים למצוא לי את אותה חברה, על ידי שקרה כדבר הזה לגיסתי בעבודתה, גם השגתי את הכסף לכך בפגישה עראית ואקראית, ובדיוק היה לו את כל הכסף, והוא החליט לתת לי אותו במתנה, והם מצאו את הקבצים כולם וקבלתי מחשב חדש, מה צריך יותר רבותי, איזה שמחה זה להיות מתבונן בחיים, לראות היאך ה' יתברך תופר לנו את חיינו מנתב אותנו, ולפעמים הדברים נראים קשים, אך סוף טוב הכל טוב.

פרק ב'

סיפור זה כנראה הרבה יותר ארוך ממה שחשבתי, כי ממש בזמן שאני כותב את ספר זה, שנת תשע"ו ערב פרשת בחוקתי, יום חמישי שעה 12:30 בלילה, הנני יושב ולפתע עלה ברעיוני, לחפש איזה מכתב שכתבתי לבורא עולם, מכתב הוא נמצא בסוף הספר. ע"ש. תפילה ובקשה, מעומק הלב, ואחר חיפוש קצר ועוד חיפוש ארוך, משום מה הבנתי שהמכתב נמחק לי, למרות שהיה לי אותו מודפס, אך חסתי על הזמן להקלידו שנית, והוחלט מפי בית דין של מעלה, שאני אנסה לשחזר את המחשב לכמה ימים לפני, ובכך

אני אמצא אותו, ובתוך שאני מנסה להגיע למקום שמשחזר בלוח בקרה, עיניי שמו לב שהמחשב נותן אפשרות אחרת, שנראית יותר קלה, והיא פעולה שנקראת "רענון", ואמרתי שנראה שזה יותר פשוט, ולכן אני אעשה דוקא את הפעולה הזו.
לחצתי על פעולה זו, ומשהו היה נראה לי מוזר, כי המחשב כבה, והתחיל להראות אחוזים שעולים מאחוז אחד ומעלה, המתנתי ולפתע כמעט חשכו עיניי, המחשב לאחר כחצי שעה נדלק שנית, והפעם כולו הפך להיות ממחשב בעברית למחשב באנגלית, אך עדיין עם כל הקבצים כמובן, ואז אתם שואלים נו.. אז מה כל הסיפור, אז תדעו ששוב הוחלט, שאני אמשיך להזיק למחשב, והחלטתי משום מה, לשחזר את המחשב בכל זאת, ובכך הוא אולי יחזור לקדמותו, ויהיה שוב בשפה העברית, פעולה זו למבין היא ממש קלה ופשוטה, אך הבעיה היתה, שהכל היה כתוב באנגלית, ואיני מומחה בשפה זאת, וברצונו יתברך במקום לעשות שחזור רגיל, עשיתי איזה שחזור שהפעם לאחר חצי שעה שנדלק המחשב, עיני באמת חשכו.
ראיתי את המחשב ממש כחדש, כל מה שהיה על המסך היו אלו הקבצים שחברת המחשבים מתקינה, תוכנית הפעלה וינדוס 8, חוץ מזה כלום, חיפשתי כמה שיכולתי מפני שהכל היה באנגלית, והפוך בו והפוך בו, וכלום בו, חפשתי וחפשתי את ספרי שהיו נמצאים רגע לפני במחשב, באותו הזמן הייתי עוסק באמצע כתיבת תשובה בהלכה, בדין בהלכות הלוואה, ברגעים כאלו קשה לקבל את המציאות החדשה שטופחת לך על פניך, אתה רוצה לחזור לרגע אחורה, אבל אי אפשר, את האמת ישבתי לפחות עד לפנות בוקר, בנסיון להחזיר את המחשב לקדמותו, אך לא עלה בידי אלא חרס, נרדמתי בלית ברירה, כשמחשבי בידי, ומצפה לימים מפרכים וקשים.
קמתי בבוקר, מביט על המחשב ולא מאמין, הלכתי לתפילה, וכשחזרתי אמרתי לרעייתי שתחיה מה קרה לי, והיא לא האמינה, ושאלה איך עשיתי זאת?, ואמרתי לה שזו היתה טעות מכוונת משמים, היה זה יום שישי, ערב שבת, לא ידעתי מה לעשות, נכנסתי למצב של חוסר יציבות וחשיבה, התקשרתי לידידי שיש לו תוכנת שחזור, ומשמים הוא אמר לי שהוא לא בעיר הוא נסע לעשות שבת אצל ההורים.
אמרתי לו אתה יודע למי אולי יש, הוא אמר לי שהוא יבדוק, וכשהוא בדק הוא אמר לי שיש אצל ידיד אחד באיזור ג', נפגשתי איתו, הוא הביא לי דיסק "און קי", אך כשניסתי להפעילו, משום מה באותם רגעים בעשרות של בדיקות הוא לא עבד אצלי, ואחרי כמה ימים גילתי שבבית, באיזה מקום היה לי את תוכנה זו, אך כעת ה' יתברך הסתיר זאת ממני, ולכן התקשרתי לחנות המחשבים שקניתי ממנה את המחשב, והוא אמר לי אם

תבוא עכשיו, אז אני אריץ לך את התוכנה עד יום ראשון, ואז נבדוק, הלכתי להביא לו את המחשב, ונראה לי שממש סיכנתי את חיי, כי נהגתי ולא ראיתי כלום לנגד עיני, כאילו מסך שחור היה על פני, וכמה פעמים, אולי ארבעה לפחות, שבדרך נס ה' יתברך הציל אותי מפגיעה ברכבי, על ידי רכבים אחרים.

וכשראיתי אותו במוצ"ש, שאלתי אותו, אם הוא יכול לבדוק את זה במוצ"ש, ולא לחכות עד יום ראשון, והוא אמר שהוא ינסה, אך הוא לא התקשר ולמחרת ב-10:00 בבוקר, אני כמובן התקשרתי, והוא אמר לי שהוא לא דיבר איתי אתמול, כי הוא בדק ולא ראה כלום, והוא לא רצה לצער אותי, והיום הוא ניסה עם תוכנה אחרת, ועוד חצי שעה הוא ינסה לבדוק, חזרתי אליו לאחר חצי שעה והוא אמר לי שכלום לא נמצא, הייתי מאוכזב.

התקשרתי לחברה בעיר ראשון לציון הנז' שעוסקת בכאלו מקרים, ובזמנו שלחתי להם את המחשב, והם כן עזרו לי, והם אמרו לי שזה אמור לעלות 1500 ₪, והתכוונתי כבר ללכת, למרות שכסף לא היה לי, אך רגע לפני יציאתי, ממש דקה לפני, גיסתי שתחיה התקשרה ואמרה שיש מישהו כאן בעירנו אשדוד, שמטפל בבעיות מעין אלו, ומדוע שאני אסע עד ראשון לציון, והיא נתנה לי את הטלפון, התקשרתי אליו, והוא אמר לי בדרך גוזמא רק בדיקה מחירה 500 ₪, וזה יכול לעלות בין אלף לחמש אלף ₪ אמרתי לו שזה מוגזם ויקר, ושאני צריך רק קבצי וורד של הספרים שאני כותב.

ואז הוא אמר "הא אתה צדיק כזה", אני מכיר מישהו, גם צדיק שגר באשקלון, שאוהב לעזור לצדיקים כמוך, אני שולח לו את העבודות שלי, תנסה אצלו תגיד לו שאני הפניתי אותך, ושאתה מהצדיקים האלה, אמרתי לו תודה יה' צדיק.

התקשרתי אל אותו אדם באשקלון, ואמרתי לו שאיזה פלוני שלח אותי, ושאתה יכול לעזור לי, לא אמרתי לו את כל הסיפור על הצדיקים, והוא אמר לי "שמע אתה יודע זה לא זול אני לוקח על זה אלפים או שלוש אלף, אבל אתה אומר שאתה אברך, אני אקח לך אלף שקל, נראה לך שאתה יכול לשלם?", אמרתי לו אני חייב לשלם.

ובתוך שיחתנו הוא סיפר לי, שהוא לומד בדיוק בכולל ערב היכן שהייתי בזמנו ראש כולל, ושהוא מכיר שם את האברכים, שהיו בזמנו עימי בכולל, הוא סיים שיחתו ואמר כשאתה מגיע לאשקלון תתקשר אלי, הגעתי הוא קיבל אותי ברכבו בכניסה, הגשתי לפניו את מחשבי ותוך דקות ספורות חזרתי לביתי.

אותו יום הגעתי לכולל רק בצהרים, לחכות לטלפון שלו היה קשה לי, ולכן כבר אז התקשרתי אליו לשאול מה קורה, והוא אמר לי שזה לא ככה, זה לוקח זמן, ועל עבודה מיידית לוקחים הרבה כסף, ויש כעת אנשים לפניך, ניסתי להסביר לו את הנחיצות שיש

לי, והוא אמר שהוא מבין אך זה המצב, התקשרתי אליו למחרת בבוקר והוא אמר לי סליחה ואל תיפגע, אבל תבין דברים כאלו לוקחים כמה ימים, אתה צריך להמתין ואני אתקשר אליך, שוב ניסיתי להסביר ולא עלה בידי, הוא חזר כל פעם לומר שדברים אלו לוקחים זמן ובמקום אחר כפל כפלים, ניתקתי את השיחה, ושוב חזרתי אליו בצהרים, ושוב הוא הסביר את הנ"ל.

ואז ניתקתי, אך לאחר שתי דקות התקשרתי אליו, ואמרתי לו שאני רוצה את המחשב, ושאלתי, אם הוא יקח לי על זה כסף, ואז הוא אמר, שלמישהו אחר, רק על זה, הוא היה לוקח לו אלף שקלים, אבל לי הוא אמר, שאם אני רוצה, אני כעת יכול לבא לקחת אותו, אבל הוא התחיל לשכנע אותי, באומרו, אבל למה לך, עד שתיקח את המחשב, ועד שתיתן להם, וזה יקח לך שם כמה ימים, והם יקחו לך המון כסף, תן לי עד הלילה, ומחר בבוקר, אם לא אצליח תבוא ותיקח את המחשב, ואז תשלם לי לפחות על מה שניסיתי לעבוד, כך היו דבריו.

באותם רגעים ירדו לי דמעות מגעגועים לדברי תורה שלי, בפרט לתשובה שאני הייתי עוסק בה באותם ימים, ואמרתי לו בקול בוכים "טוב אני אמתין" וחזרתי ללמוד כמה שיכולתי ללמוד, ולמחרת כשחזרתי מהתפילה, רעייתי אמרה לי שהוא כבר התקשר, והוא אמר שהוא מצא חלק קטן מהקבצים, ושאני אהיה רגוע, התקשרתי אליו מייד, למרות שהוא אמר לי להתקשר עוד שעה.

ולפני שנספר לכם מה הוא אמר לי, אני צריך להקדים הקדמה קצרה, בתוך מחשבי יש לי מאות קבצים, או יותר, היו לי עשרות ואולי מאות מכתבים ממש קרוב לאלף קבצים, דברים שכתבתי במשך שנים ארוכות, יש לי שם תשובות בכל מיני דינים של ספרי הקודמים והאחרונים, אך מה שהיה חשוב לי ביותר כרגע להצלה מיידית, היו אלו הקבצים הבאים, הספר "משפט עבדו" על חושן משפט, ספר הנוכחי "ה' ניסי", מכתב שכתבתי לבורא עולם, ועוד ספר מאוד מיוחד וחשוב לי, שאיני אומר את שמו, כי הוא יצא לאור בעזרת ה' בעילום שם, ארבע מאות וחמישים עמודים, שאר הספרים או קונטרסים גם היו חשובים לי, אך פחות, הן מסיבה שהם יותר קצרים או שחלקם מודפסים, אני חשבתי שהוא ימצא את הכל, אבל כשהתקשרתי אליו הוא אמר לי, תשמע מצאתי חלק מהקבצים, ויותר מזה אי אפשר למצוא, אמרתי לו טוב איזה מצאת מכולם, אמרתי בליבי שאני אבוד, כי היאך מכולם הוא ימצא את מה שאני צריך, והוא החל לקרוא לי, מצאתי ספר "משפט עבדו", ספר "ה' ניסי", "מכתב לבורא עולם", ועוד ספר של העילום שם, אמרתי לו רגע!!, ומה עם ספר פלוני? ואולי פלוני? והוא אמר

לא!! זהו אין יותר אולי יש עוד איזה שתים או שלוש קבצים קטנים ישנים של מכתבים ויותר שם דבר, לא האמנתי לו, כי איך זה יתכן שמתוך כל הספרים והקבצים הנמצאים במחשב, מאות במספר, כולם הלכו לאבדון מאות קבצים, ורק אותם אלו ארבעה נשארו, זה לא יאומן, אי אפשר לעכל זאת, הוא אמר לי אתה יכול בערב להגיע לקחת את המחשב, ישבתי עם עצמי ולא הצלחתי להבין היאך קרה לי מקרה כזה, זה לא יתכן, בלתי אפשרי, ומעל הטבע.

וכשחשבתי על התשלום, באמת שלא ידעתי מהיכן אני אשיג את הכסף, והיה נראה לי שאולי הוא אפילו יחליט לבקש יותר מאלף, כי הוא טען לי שהוא עבד קשה, חשבתי לתת לו צ'קים, אבל לא ידעתי אם הוא יסכים, ועשיתי מגבית בכולל, והצלחתי לקבל באותו רגע 100 שקלים, כתבתי לי על איזה דף שהיה נמצא לידי, אבא אני היום צריך לקראת הערב להשיג את הכסף אנא תעזור לי.

ובורא עולם החליט לשמח אותי יותר, והנה כבר בצהרים הוא מתקשר אלי, ואומר, "תשמע צדיק, דברתי עם אשתי עליך, ושאלתי אותה מה לעשות איתך, והיא אמרה לי במילים האלו, אל תיקח ממנו אפילו שקל, החלטנו שנינו שאנו רוצים חלק בכתיבת הספרים שלך, תגיע בערב והכל בסדר, אין צורך בשום תשלום, לא היו לי מילים בפה לענות לו, כי חשבתי שאני מדמיין, במשך כל שיחותי איתו, הוא טען שזה עסק יקר, ושכבר שלושה ימים הוא עובד, ובמקום אחר לוקחים על זה הרבה כסף, ולבסוף הוא לא רוצה ממני כסף, לא האמנתי, אמרתי לו תודה וניתקתי, סיפרתי את זה לאברכים בכולל וכולם קפצו משמחה, ואחר כמה דקות הגיעו אלי כמה אברכים שלא שמעו את השיחה, לתת לי כסף, ואמרתי להם שכבר ה' יתברך שילם, ואני לא צריך את הכסף, אבל הם אמרו כבר הבאנו לך תיקח בכל זאת, קיבלתי מהם 470 ₪, התקשרתי לרעייתי שתחיה, וסיפרתי לה והיא לא הפסיקה לבכות משמחה, גם אני ישבתי ללמוד בכולל וזלגו מעיני דמעות של אמונה.

והנה באותו ערב, לפני שנסעתי אליו, לפתע החליט הבורא יתברך להזכיר לי שבמחשב הקודם שהיה לי ונשבר כולו, נמצאים כל הקבצים הישנים שלי, ובנס גמור עדיין לא זרקתי את החלק של הזיכרון, כי הנה בערב פסח כשזרקתי את המחשב, היה זה לא לפני שנתתי לבני שיחיה לפרק אותו לגורמים לצורך גידולו, ובזמן שהוא היה מפרקו מתוך כל הבלגן של ערב פסח, אמרתי לו בני יקירי תשמור לי את החלק הזה, זה המוח של המחשב, אולי יום אחד אני אלך לחנות מחשבים, והם יוציאו לי כמה תמונות שלכם, מי חשב בכלל על הקבצים, שמרנו את החלק הזה במגירה, ובאותו ערב פתאום נזכרתי

בו, וכיון שראיתי בחנות מחשבים איך הוא מפרק את החלק הזה ומרכיב אותו במחשב, ידעתי גם אני לעשות כן, וחברתי את חלק זה למחשב שלי, וזה באמת הצליח, הוא עבד, לא יאומן, ונכנסתי לתקיה של הספרים וראיתי שם אוצר בלום, רוב ככל ספרי הקודמים עד לפני שנתיים, וכל המכתבים שלי היו נמצאים שם, דברים שלעולם לא הייתי יכול לשחזר אותם זכרונות מיוחדים, ולא רק זה, אלא אף אותו קובץ שמשחזר קבצים מחוקים שרציתי באותו ערב שבת מאותו ידיד, היה שם, ובאותו יום ה' יתברך לא נתן לי מחשבה זאת לפעול כך, למה?? כי הכל מתוכנן והכל מסודר, אנו חייבים להאמין בכך, ואם כן כעת כל ספרי שנכתבו עד לפני כשנתיים חזרו, ואותם אלו שכתבתי בשנתיים האחרונות העיקריים שבהם, גם חזרו.

הגעתי בערב לאשקלון עם רכב של תלמידי וחביבי, ואותו איש מחשבים קיבל אותי בזרועות פתוחות, הוא אמר לי התקנתי לך גם את התוכנה של כתיבת החידושים (וורד) כדי שתוכל לפתוח את הקבצים, זו גם פעולה שלוקחים עליה עוד כמה מאות שקלים בחנות מחשבים, ברכתי אותו, ונתתי לו את ספריי במתנה, וחזרתי לביתי שמח ומאושר, מה שהיה חסר לי מאוד היא המצגת שעשיתי לבני לכבוד הבר מצווה, והחלטתי לנסות לשחזר זאת עם התוכנה של ידידי, ואכן תראו זה פלא המצגת לפתע חזרה לתחיה, עבדתי עליה הרבה שעות, מאוד היה חבל לי לאבד אותה, ואם היא היתה נמחקת לא הייתי חוזר לעשות זאת לעולם.

לא אכחד, ואספר לכל הקוראים, שלמרות שה' יתברך שיחזר לי את רוב ככל ספרי, הרי שעדיין היו לי כמה אבדות, ואני חייב למנותם שלא יסוף זכרם, ובס"ד אם ה' יתברך יתן לי כח, אשחזר אותם מזכרוני מה שאוכל, חלק מהם אני לא צריך לשחזר, כי יש לי אותם מודפסים בדפים בביתי, ולכן אני אמנה רק את אלו שניספו לגמרי באסון הנורא, והלכו לעולם שכולו טוב, ועל אלו אני בוכיה עיני עיני יורדה מים א) קונטרס משמח חתן וכלה להדרכת מדריכי חתנים, ב) חלק מתוך הקדמה לספרי ברכת מזונא, ג) תשובה אחת בדיני חנוכה, ד) דרשה לבר מצווה של בני, וזהו, חבל על דאבדין ולא משתכחין.

מאוד רציתי לנסות לשחזר גם אותם, ולא עלה בידי, אפילו נסעתי לחברת השחזור בראשון לציון בהפסקת הצהורים, ואף שלמתי להם 120 ₪ לבדיקה, והייתי מוכן לשלם להם אלף או אלף וחמש מאות ₪, אך הם אמרו שהסיכויים הם קלושיים שיצליחו לשחזר, והם יכולים לנסות, אבל גם הנסיון יעלה 1500 שקלים, לא היתה לי אפשרות לעשות כן, רק על צד סיכוי קטן, לשלם כל כך הרבה כסף, לא יכולתי, ולכן בנתיים אני סומך על בוראי שגם את חסרון זה הוא ישלים לי, והוא יתן לי כח לשחזר דברים

אלו מתוך המחשבה, ואפילו באופן יותר טוב, ובנתיים כבר כתבתי דרשה חדשה לבני, יותר טובה, ואני התחלתי לכתוב את קונטרס משמח חתן וכלה שנית, ועוד חזון למועד, והפעם אני מקווה מאוד שזה סוף הסיפור.

סיפור זה הוא אחד מהנפלאים שבחיי, את כל האמת אספר לכם, כשקרה לי את זה, ממש ברגעים הראשונות והשעות הראשונות, חשבתי שההמשך יראה אחרת לגמרי, מכל הבחינות, לא ידעתי כמה חמור רמת המחיקה שעשיתי, אולי אי אפשר לשחזר כלום, וחשבתי שגם אם כן, עכשיו אני אשלם הרבה כסף, וכך אמר לי אותו אחד מחנות המחשבים רגע לפני יציאתי משם, אתה צריך לשלוח את המחשב לחברה מיוחדת, ואתה תשלם הרבה כסף, כמה אלפים טובים, אמרתי לו טוב, אך ה' יתברך החליט ברוב רחמיו המרובים שאין להם סוף, ראה את כאבי, וריחם עלי להחזיר לי את חיי במושלם, והכל בניסי ניסים, רגע לפני יציאתי לראשון לציון אשר שם בלי ספק היו לוקחים לי 1500 ₪ בלי התחייבות, הנה אני באשקלון אצל אדם שלא לקח לי כלום והחזיר לי בדיוק את ספרי העיקרים, ובדיוק באותו יום נזכרתי בחלק של המחשב הישן וכל הקבצים היו נמצאים שם, וכעת פני מועדות קדימה בס"ד להמשיך לכתוב ולחדש. ואתם שם, אל תשכחו לעשות גיבוי למחשב שלכם, רק מצד השתדלות כמובן, כי אם ה' יתברך רוצה, אז הוא יקלקל גם את הגיבוי או שהמחשב כולו יגנב, אנו חייבים ללמוד את הלקחים, ולנסות להבין מה ה' יתברך רוצה מאיתנו, לראות את השגחתו עלינו ואהבתו הגדולה עלינו, להושיע אותנו בעת זמן הנראה לנו כצרה, בזמן שהוא ישועה.

אני חייב להמשיך מעט את הסיפור, שיהיה מושלם לגמרי, כפי שספרתי לכם, התוכנה המפעילה את המחשב שהיא נקראת תוכנת הפעלה וינדוס 8 נהפכה לי לאנגלית, וכך החזיר לי את המחשב אותו אחד מאשקלון, וגם את תוכנת כתיבת החידושים (וורד) שהיתה אומנם בעברית, אך היו בה הרבה תקלות מסויימות, ולא היה לי נוח לעבוד איתה, וסחבתי ככה כשבועיים, והחלטתי שמחר, אני הולך לחנות המחשבים הסמוכה אלינו, ומבקש שיתקינו לי את הכל בעברית, הבאתי לאחראי את המחשב, והוא ניסה ולא הצליח, הוא אמר שצריך למחוק את המחשב לגמרי, ולהתקין הכל מחדש, לקחתי את המחשב והעברתי את כל הקבצים לכונן חיצוני, והחזרתי לו את המחשב, והוא אמר לי שהוא יתקין לי את כל הגירסאות הכי חדשות שיש, שזה וינדוס 10 ותוכנת וורד 2016, וכך היה, הגעתי לחנות בערב, ואותו אחד לא היה נמצא בחנות רק עובדו, לקחתי את המחשב ושאלתי אני צריך לשלם משהו, והוא אמר, מה נראה לך?, לא פחות מ-180 שקלים חדשים, ואמרתי לו הייתי רוצה לשמוע את זה מבעל החנות שטיפל לי

במחשב, הוא אמר קח את הטלפון שלו ותשאל אותו, התקשרתי אליו, והוא אמר לי נו.. לקחת את המחשב, אמרתי לו כן, אבל עדיין לא שלמתי, כמה אני צריך לשלם? שאלתי, והוא אמר "כלום, אני גם רוצה להיות שותף בתורה שלך, שיהיה לך הרבה הצלחה", אמרתי לו, "אבל אני רוצה לשלם" והוא אמר, "לא צריך הכל בסדר", ברכתי אותו בחזרה, ושמחתי שוב בלי סוף, כי כעת אני ממשיך עם מחשב כחדש ומחודש, בלי תקלות מסויימות שהיו לי תדיר, הכל נקי ומסודר.

חשבתי שסיפור זה נגמר, אבל עדיין לא, אני מקווה שאתם מחזיקים מעמד, לא, אל תדאגו! הכל לטובה. אני משתמש לצורך לימודי בתוכנה הנקראת אוצר החכמה, היא תוכנה שיש בה 70 אלף ספרים, ובלעדיה אני לא יכול ללמוד, ובאותם ימים בזמן הזה, גם תוכנה זו נמחקה לי, וזה מפני שרציתי לעשות את הכונן של אוצר החכמה בתור הגיבוי שלי למחשב, במקום הפנוי שנשאר שם, וקרה שהמחשב החליט למחוק את כל התוכנה, ולכן הייתי צריך לשלוח להם את הכונן והם יתקינו לי מחדש, ולפני כמה חודשים רציתי לשלוח להם את התוכנה בשביל שיעצימו לי אותה, בעוד חבילה של חמש אלף ספרים של מכון ירושלים, עלות 900 שקלים, אך גם בגלל המחיר וגם בגלל הטורח לשלוח, התעכב הדבר, וכעת שהייתי צריך לשלוח בלאו הכי את המחשב, אמרתי שזה זמן המתאים לעשות זאת, אך משום מה שכחתי לשלוח להם צ'קים, ורק אחר שהשליח לקח את הכונן, נזכרתי, והם אמרו בטלפון שאני יכול לשלם באשראי, ואני אמרתי להם שאין לי, ושהם ימתינו עד שאני אשלח להם צ'קים, אמרתי זאת לאשתי, ואחר כך כשחזרתי באותו יום לבית היא ספרה לי שהיא בקשה מאחת מבני המשפחה שלנו להשתמש בכרטיס אשראי שלה, והיא הסכימה, אך היא אמרה שהיא גם משלמת את זה, זאת אומרת שאני מקבל את תוספת הספרים בחינם אין כסף.

מסקנת הדברים, שה' יתברך המטיב לבריותיו, רצה לזכות אותי יותר, הן בלראות את השגחתו עלי, כמה הוא דואג לי, כמה הוא קרוב לכל אשר יקראוהו באמת, והן להראות לי כמה הסובבים אותי מעריכים את מעשי, ועשו הרבה בשביל לעזור לי, כל אחד במה שהוא יכל, והן שיהיה לי מחשב עם תוכנות יותר מועילות ובלי תקלות, והן שיהיה לי תוכנת אוצר החכמה עם תוספת של כל הספרים בלי לשלם, אין מה לומר, הכל תלוי בראיית הדברים, אם יש לנו אמונה לחכות ולראות את התוצאות הטובות או לא, אנא ה' האר עינינו באמונתך לראות גדולתך ותפארתך, אמן.

רגלים רדומות

תמיד ידעתי שה' יתברך שומע תפילה, אבל מסיפור זה למדתי שה' יתברך כל כך קרוב אלינו בכל קוראינו אליו, והתפילה שאנו מתפללים רפאנו ה' ונרפא, רופא חולי עמו ישראל, רופא כל בשר ומפליא לעשות, הדברים הם כפשוטם בלי ספק, רק צריך היהודי להאמין בדברים שמוציא מפיו, וכן שיאמין בכוח דיבורו

סיפור זה קרה לא מזמן בערך בשנת תשע"ד, היה לי איזה מקרה אשר גרם לי לעומס נפשי כבד, וידוע שהנפש והגוף מחוברים, ולכן גופי נתפס ולקה, אני מתכוון שלפתע התחלתי להרגיש ששתי רגלי נרדמות, זה היה קורה לי לא רק כשהייתי עומד הרבה, אלא בכל מצב, חוץ מישיבה, היו נרדמות שתי רגלי בעיקר בצדדי הרגלים למעלה, ופעמים רבות הייתי מתעורר מפני כך בלילה, כי זה היה מפריע לי מאוד, עד שיותר ולא ערבה שנתי, והייתי צריך לנער הרבה את הרגלים בשביל שהרגלים יחזרו לקבל הרגשה. ורק צריך לדעת שהרדמות זאת היתה רק הרדמות של חוסר רגש ברגלים, אתה מרגיש כמו שמדביקים לך איזה מדבקה גדולה על המקום, ככה היא ההרגשה והתחושה אובדת, אבל לא היתה לי הרדמות של תזוזה בר מינן, שזה הרבה יותר חמור כידוע למבין, את הסיבה לכך אי אפשר לדעת בדיוק, יש לכך כמה גורמים רפואיים, אחד מהם חוסר ויטמין 12B או כעין פריצת דיסק הלוחצת על העצבים בגב ומשפיע הדבר על הרגלים, או חוסר זרימת דם תקינה, וממילא חוסר חמצן באותם מקומות הגורם להרדמות, ותדעו לכם שיש גורמים הרבה יותר חמורים כמו מחלות שיתוקים, אשר עם הזמן מתרחבות לכל הגוף בר מינן, וסיפר לי אדם אחד על בנו שיום אחד בהיותו בן 13 החלו להרדם לו הרגלים וכך המשיך לו כל גופו בר מינן, ולכן הייתי שרוי די בחשש פן יקרה כך, ובלילה אחד או אפילו שנים, לפתע קמתי בהרגשה נוראה ואיומה, שהרגשתי כאילו מישהו לקח מגהץ קיטור, והניח לי על הרגל הכואבת, אתה לפתע מתעורר, וכשאתה ישן וקם מכאבים, זה ממש כאבים לא רגילים, כי שאתה ישן אתה לא יודע מה קורה, נתתי מכות ושפשופים על הרגל עד אשר פסקו הכאבים, אך למחרת הכאבים עדיין היו וההרדמות היתה יותר חמורה, כמעט בכל תנוחה, ואפילו בהליכה הייתי מרגיש את ההרדמות, ממש סבל.

הלכתי לרופא והוא עשה לי בדיקת דם, ובאמת היה לי חוסר גדול שויטמין b12 והוא נתן לי כדורים למציצה והתחלתי לאכול הרבה כבד, של עוף ואף של בהמה, ואכן עלתה לי רמת הויטמין בדם, אך ההרגשות של ההרדמות המשיכו כרגיל.

יום אחד ממש במקרה מאת ה', הגעתי לאיזה רב מזכה הרבים גדול, לא מקובל, ונתברכתי על ידו, והוא ביקש ממני לקבל עלי איזו קבלה מיוחדת, ואני סרבתי בתוקף, אבל כשהגעתי לביתי, החלטתי לשמוע לו, וקבלתי על עצמי קבלה רבת מעלות.
והנה, ויהי בעת ערב, בזמן אשר הנני ישן על מיטתי, וארא בחלומי אדם הנראה די צדיק, למרות שאת פניו בדיוק לא ראיתי, שהיה נמצא מעלי במיטתי, ומבקש ממני לידע בדיוק היכן כואב לי, בלי שהוא דיבר, אבל הבנתי אותו, והנני זוכר שנגעתי ברגלי בצד, והוא הניח ידו על אותו מקום.
וצריכים אתם להבין, אני אדם שמעולם לא חולם חלום, וגם אם כן, זה לא חלומות רציניים ולא חלומות מסודרים, אלא חלומות בדיונים כאלה בלי תוכן, בעיקר מה שעבר עלי בימים האחרונים, מלבד ממש פעמים אחדות מועטות שחלמתי על צדיקים, ואיני צעיר, והנה ויהי בבוקר, מה שבדרך כלל היה לוקח לי כמה זמן לעורר את שתי רגלי על ידי תזוזות, כשעדיין אני שוכב על מיטתי, הנה לפתע הרגשתי הקלה, אך עדין לא עיכלתי זאת, ואחר כמה שעות אמרתי שאני אנסה לעשות פעולה, שבדרך כלל היתה גורמת לי הרדמות, לראות האם חל בי איזה שינוי, וכשעשיתי זאת, באמת לא הרגשתי כמעט שרגלי נרדמות, אלא לאחר זמן ארוך, מה שלפני כן תוך דקה היו נרדמות שתי רגלי, והנה עוד יום עובר ועוד יום עובר, והנה כיום איני מרגיש כלל לשום הרדמות, כאילו לא היה לי כלום, והכל בלי שום תרופה בלי שום רופא, אלא אך ורק על ידי קבלה רוחנית לחיזוק נוסף בתורה, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, רגלי חסידיו ישמור לעד, ה' יתברך הוא הרופא כל בשר, ובידו להושיע מכל בעיה אפילו החמורה ביותר.

תשלום כפול

פרנסתנו קצובה משמים ולימדונו רבותינו שצריכים אנו להיות ותרנים בממוננו, שזו מדה המראה על בטחון והשגחה, שבמוכן לך לא יגע לך אדם, ולהפך מעשיך יתברכו ויוכפלו

זכיתי משמים להיות מדריך חתנים, להדריכם ללכת בדרך ישרה, להיות שמחים ומאושרים בחייהם, ואף כתבתי על כך קונטרס הנקרא "משמח חתן עם הכלה", ותשלום על הדרכתי לא גביתי מעצמי, יעידו עלי תלמידיי, אלא אם היו נותנים לי, אני הייתי לוקח, ואם לא אז לא, והייתי מסתפק בזכות הגדולה שנפלה בחלקי, וזה למרות שהייתי משקיע המון להדריכם, בלי גבולות של זמן, ועוד שכמובן הייתי צריך לסיוע זה, אבל לא אני מפרנס את עצמי, אלא בוראי, ואני רק עושה השתדלות.

והנה באחד ההדרכות שלי, הדרכתי שתי חתנים באותו זמן, וכיון שראיתי שממון רב לא היה בידם, התניתי איתם בפה מלא, ואמרתי להם מלכתחילה שאיני חפץ שישלמו לי, ושכרי יהיה מעם ה', וידעתי שה' יתברך לא ישיבני ריקם, במוקדם או במאוחר, ויכול להיות שהוא היה משלם לי בדרכים שאינם קשורים כלל להדרכת חתנים, אבל ה' יתברך החליט לשלם לי בדרך כזו, שאני אבין בדיוק על מה קבלתי ממון זה.

שכר כל לימוד של חתן היה נע בין 500 ₪ לאלף חמש מאות ₪ כל אחד לפי האפשרות הממונית שלו, מה שהיו נותנים הייתי לוקח, וגם אם היו שואלים אותי כמה משלמים? הייתי אומר מה שאתה יכול תיתן, ובאמת כך היה, שסיימנו את הדרכתם ולא לקחתי מהם שום ממון, למרות שלאחד מהם אף ערכתי חופה וקידושין, הרגשתי בזה זכות אמיתית ומצוה.

וראו זה פלא, החתן שבא ללמוד אחריהם, הוא היה אדם עם נשמה טובה ורחבה, אשר למרות שהוא היה עוסק במלאכה, לא דברנו על כסף כלל, וחלק גדול מהנס שלי איתו הוא דרך הגעתו אלי, חתן זה הגיע אלי בדרך פילאית, כי ממש באותם ימים עזבתי את המקום שהייתי מדריך בו חתנים, וכמעט כל החתנים שהייתי מדריך היו משם, ואם כן מהמסתבר היה שלא יגיעו אלי חתנים, שהרי לא פרסמתי על זה כלום, אך בדרך לא דרך, על ידי שליחי מצוה, אשר שמעו שעזבתי את הדרכת החתנים באותו מקום, החליטו לשלוח אלי את אותו חתן, והוא הגיע אלי בדיוק באותו שבוע שסיימתי את הדרכתי עם החתנים הקודמים.

ההדרכה שלו הייתה די קצרה לעומת האחרים, וזה מפני חוסר הזמן שהיה לו, והנה גם אותו זכיתי לקדש, ואחר החופה בהיותי הולך לתומי, ונכנסתי אף לרכבי, ובדיוק רצינו לנסוע, אך משום מה היינו צריכים להמתין לנשים שלנו, הם התעכבו כחמש דקות.

ובדיוק שהם הגיעו ונכנסו לרכב, אולי רגע אחרי, ורגע לפני שנסענו, בדיוק עובר לפנינו אדם לפני הרכב, ועצר את נסיעתנו, היה זה אחד מבני המשפחה או החברים, הוא התקרב לחלון שלי ואמר לי, האם כבוד פלוני, והשבתי לו אכן, והוא אמר החתן הביא לך את זה, והיה כתוב על זה תודה, ונפרדנו לשלום.

חיכתי להגיע לביתי, לבדוק את כמות הכסף, כי הייתה לי הרגשה שה' יתברך ישלם לי גם על הפעמים הקודמות, וכשפתחתי את המעטפה ראיתי בפנים שהיה נמצא 2500 ₪ סכום שמעולם לא קבלתי, שכר נאה השווה לג' חתנים, כולל השני חתנים הקודמים, אשר העדפתי לא להעמיס עליהם בהיותם אברכים צדיקים.

הרי לנו שמסובב הסיבות כבר תכנן זאת מראש, וידע כל מה שעתיד להיות, וסיבב זאת בדרך לא דרך שיבוא אלי חתן עם ממון שישלים פרנסתי בדרך מכובדת בדרך של אמונה וביטחון, ומה שאמור להגיע לאדם יגיע בלי שיתאמץ ובלי שיטרח, במוכן לך לא יגע לך אדם לעולם, ואפילו לא כחוט השערה, אלא אדרבא תקבל יותר בלי גבולות, כי לקבל מאדם אחד 2500 ₪ היא שמחה גדולה יותר מלקבל מכל אחד חלק, ואם כן זכיתי גם במצוה וגם בפרנסה מכובדת.

ההשגחה היא כזו נפלאה שאין לה גבולות, היאך בדיוק שסיימתי להדריך את החתנים, הגיע אלי חתן, בדרך לא דרך, והיה זה בדיוק החתן אחריהם, ומיד באותו שבוע, והיאך בדיוק כשהחלטתי שלא ישלמו לי, נשלח לי חתן מכובד בעל ממון שלמד הכי פחות מכולם, ושילם הכי הרבה מכולם, פרנסתנו קצובה במידה ובמשורה, ולימדונו רבותינו שלעולם אדם לא יפסיד אם הוא עושה מצווה, וכפי שאמרתי לכם, ה' יתברך היה יכול להביא לי את הממון על ידי דרך אחרת, אך כאן הוא החליט לשלם לי את הויתור בממון דוקא על ידי חתן, כדי שאני אבחין ואדע על מה ולמה הגיע לי ריבוי הממון, תודה לך ה' יתברך, על כל מה שאתה נותן לי.

כוחו של לימוד

ה' הוא השליט, הוא זה שמחליט, על הכל מכל כל, ריבוי ההשתדלות לא עוזר, והוא רק מצער, אך מיעוט השתדלות וריבוי חיזוק בתורה ויראת שמים מביאים לישועה, בכל עת ובכל שעה

בלומדי בישיבת המיישר בעיר בת-ים, בהיותי בגיל כ-18 וחצי נשלחו לי כמה פעמים התראות גיוס לצבא, ואני בשל היותי חפץ ללמוד בישיבה, על פי הדרכת רבותי דאז, ראיתי לנכון שלא לילך ולהתגייס לצבא, למרות שקודם לכן חתמתי אף על שנת קבע נוספת, היות ודחיתי את גיוסי לזמן יותר מאוחר, ובאותם ימים הלכתי לצבא עם חבר מהישיבה, ואמרנו להם שאיני מעוניין לעשות צבא, והם כמובן לא התייחסו, גם בישיבה דיברתי עם הרב, והוא ניסה לארגן לי דחייה, אך לשוא, ואף הוסיף לכתוב לי ראש הישיבה, המקובל הרב בניהו שמואלי שליט"א, מכתב המבקש בכל לב לשחררני, אך שוב לשוא, וכיון שהיו לי הורים די חולים בבית, והיה להם בכך צער גדול אם הייתי מסתבך עם הצבא, כגון שהייתי הולך לבית האסורים, או אף אם הייתי עריק, ולכן מרצונו יתברך הלכתי לצבא, והודעתי להם שאיני מוכן לשרת כלל, ובישיבת חבר מפקדים אמרו לי, אתה דתי, ולכן תשרת ברבנות הראשית, כמובן שלא רציתי, כי ידעתי

מה זה רבנות של הצבא, והחלטתי שאני אגיע, אך אני אנסה את כל הדרכים האפשריים לצאת משם, הגעתי לבסיס ביפו, והייתי חוזר כל יום אחר הצהרים לביתי, היו ימים אלו בשבילי ימים קשים עד מאוד, כך לצאת ממסגרת ישיבה, ולהיות במקום כזה פרוץ, אני לא יודע ולא מאמין היאך החזקתי מעמד במקום כזה, בתחילה הייתי ש"ג שומר גדר, ובד בבד נסעתי לפסיכיאטר עם תשלום, שכתב לי מכתב שכדאי להם לשחרר אותי, מכל מיני סיבות שאינם, ושלמתי לו 1500 ₪ שנתן לי הרב המקובל ר' בנייהו שמואלי ראש הישיבה שלי מאיזה יהודי אחד צדיק, שכרגע שכחתי את שמו, אך היה זה לחינם, כי הוא לא היה רופא צבאי, ואת הצבא זה לא מעניין, ושלחו אותי לקב"ן שהחליט שאני בריא נפשית.

גם הלכתי לכל מיני רופאים צבאיים, שהחליטו שאין לי שום חולי, ובזמן שהותי בבסיס ניסיתי כמה שפחות להראות רצון לשרת, ובקשתי תמיד ממפקד הבסיס, שבמקרה היה אדם ירא ה' ממשפחת אבוחצירא, שיתן לי ועדת שחרור, והוא באמת ניסה לעזור לי, ואף אמרתי לו פעם אחת בתמימות, תגיד האם הבבא סאלי עליו השלום זקנך, היה רוצה שאני אהיה כאן, אז איך אתה עובר על דברי זקנך, והוא ענה לי כל מיני תשובות מתחמקות, אך שום דבר לא עזר, הגעתי לועדה ראשונה, שהיא זכות בפני עצמה, וחשבתי לתומי שמי שנכנס אליה בטוח משתחרר, אך כשנכנסתי הבנתי שזה לא פשוט, כי ישבו שם כמה אנשים עם זקנים, שנראים כרבנים, שצחקו וגיחכו עלי, ודעתם היתה שאני מתאים וכשיר, ושצריך לטפל בי משמעתית, ואחר זמן מה נשלח לי מכתב, שהודיע לי שאני נשאר ולא משתחרר, הייתי שבור, לא ידעתי איך להגיב ומה לעשות, כמעט ויתרתי, אך לא הייתי מוכן להמשיך שם, ויהי מה, ובקשתי עוד פעם ועדה, ושוב הגעתי לשם, וגם הפעם הזאת החליטו שאני מתאים לשרת, ושאין שום סיבה מתאימה לשחרר אותי, חזרתי לבסיס בצער רב ויגון גדול, הייתי שבר כלי והרמתי ידים, עשיתי את כל הנסיונות, וכבר עברו חודשים ארוכים כעשרה חודשים, מה אני אעשה לא ידעתי, ואפילו פגשתי שם בן של רב גדול מאוד שרצה להתגייס, למרות שאביו לא רצה, והוא הצליח אף לשחררו בזמן היותי שם, ובקשתי הימנו שיעזור גם לי והוא ניסה ולא הצליח.

וכשהגיעו מים עד נפש, אז באחד השיעורים בערב פניתי למורי ורבי קרוב משפחתי, ושאלתי אותו בשברון לב, מה אני אעשה כבוד הרב?, עשיתי כך וכך וגם כך ושום דבר לא עזר, ידעתי שהוא רב צדיק ואין לו שום קשרים לצבא, ואולי הוא יחזק אותי ויעודד אותי, אך תראו זה פלא, מה היתה תשובתו, הוא אמר לי, "כתוב בתורה שבעל פה כל

המקבל עליו עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועל דרך ארץ, תשמע אתה חייב ללמוד כל יום דף גמרא", אמרתי לו, "אני ודאי לומד" והוא אמר לי, "לא, אתה צריך לקחת איתך את הגמרא לשם וללמוד שם, ובכך תצליח" אמרתי לו, טוב אני אנסה, לא ידעתי מה ההבדל היכן אני לומד, ואמרתי בליבי, ניתן לרב ניסיון שבוע, ואני אחזור אליו עם תשובה שלילית, ונראה מה הוא יגיד, כי הייתי כמעט בטוח שכבר שום דבר לא יעזור, לקחתי איתי את מסכת תענית, והתחלתי לרשום בתמימות את הימים על דפי הגמרא, הייתי לומד את פרק ג', רשמתי אחד והקפתי אותו בעיגול, ואח"כ שתים והקפתי אותו בעיגול, כך עבר עוד יום, ועוד יום, ושוב הקפתי בעיגול, כך עשיתי עד יום השביעי, בדיוק באותו היום שהתכוונתי לחזור לרב.

ואז הייתי צריך מפני סיבה מסויימת להיכנס למשרד של מפקד הבסיס, לסדר שם משהו, וכשנכנסתי הוא קרא לי ואמר, "רציתי להגיד לך משהו, אתה יודע שאתה משוחרר מהשירות", שמעתי את דברים, אבל הם לא היו ברורים, ולא האמנתי לו, כמובן ברגע הראשון, ואז שוב הוא אמר "כן כן אתה משוחרר מה אתה לא שמח?!", ושאלתי אותו בחזרה, "אבל אני לא עשיתי בשביל כך כלום?", והוא אמר לי כן אבל אני טפלתי לך בזה אתה משוחרר! ועוד כמה ימים אתה תקבל מכתב להחזיר את המדים, נו מה אתה אומר? אמרתי לו, "אני שמח בלי סוף", וכשיצאתי פגשתי את סגן המפקד, אדם שלא היה שמח בדרכי, למרות היותו חובש כיפה, וכשבשרתי לו את הבשורה, הוא אמר לי, "לא שמעתי על כך כלום, כנראה שזה לא נכון", ואמרתי לו "בסדר", ובאמת שלאחר כמה ימים קראו לי למשרד, והגישו לי טפסים למלאות המבשרות את שחרורי, והדברים התחילו להרקם לנגד עיני, שאכן דברי הרב צדקו כל המקבל עליו עול תורה במקום שיש לו את העול, מעבירים ממנו עול מלכות, לא ידעתי היאך להאמין למציאות שמתממשת לנגד עיני, וחזרתי לרב ואמרתי לו, "הרב תקשיב לי מה קרה כל מה שאמרת היה נכון" וחשבתי שהוא יתרגש וישמח, אך הוא צחק ואמר לי, "ברוך ה' איזה יופי", ולא יותר, כדרכם של הענווים.

ובאמת שהגיע היום, והשתחררתי בלי להאמין, וחזרתי להיות אזרח, והפעם הלכתי לישיבת אור החיים בירושלים, שמחתי ושמחתי, ועד היום אני שמח, ובאחד הימים אחר הוציאי את ספר אור דוד חלק א לאור העולם, החלטתי לשלוח למפקד הבסיס את סיפרי, ושלחתי לו אותו עם מכתב ברכה, והוא היה המום, וחזר אלי בטלפון, ודברנו ואמרתי לו תודה, והוא אמר לי, שהוא סיים את שירותו, וכיום הוא אברך יושב ושוקד

על התורה, ואמרתי לו שאני חייב לו את חיי, ותודה רבה מכל הלב, אבינו שבשמים שלח לי אותו כמלאך ממרומים לסייע בידי.
אך כל היופי שבסיפור, הוא שדוקא הפעולות הרוחניות, הם שעבדו בעולם העשיה הזה, זה ממש מדהים ב' ועדות, מכתבים מרופאים צרות ובעיות, כלום לא עזר, ואילו שבעה דפי גמרא אשר נאבדה לי באחד הימים בצער ויגון שעליה היה מסומן המספרים עד שבעה, אלו הדפים שגרמו שאני אקבל את ישועתי, הרי אם אדם מאט יתבונן, הוא מיד ישאל היאך בדיוק אבל בדיוק ביום השביעי, שהוא היום שהחלטתי שאני מפסיק ללמוד, ואני הולך לרב, בדיוק אז באה הישועה, לא יום לפני ולא יום אחרי, והיאך בדיוק בזמן שאני התייאשתי מלפעול, דוקא אז באה הישועה, אדם מתאמץ ומתאמץ וכלום, אלא הפוך הוא מקבל נזיפות, ואילו הפסקת ההשתדלות וריבוי תפילה ופעולות רוחניות הם אלו שגורמות לי ישועה, אבא אני שוב מודה לך ומבקש שתמשיך לסייעני בעבודתך, וגם אתם אחים יקרים הגבירו את הפעולות הרוחניות למען הרצונות הגשמיים ותראו ישועות גדולות.

אברך שואל שאלות

ה' יתברך הוא שליט הבריאה, הוא הרוקם ותווה את כל המקרים אחד לשני, מקשר בין אדם לאדם בדיוק לזמנים מתוזמנים, בלי לפספס אפילו מאית שניה, ומזה אנו לומדים להיות ערנים, ולעשות חושבים, על המשך החיים, סיפור הבא ילמדנו זאת היטב, זה סיפור לא רגיל הוא לא קורה כל יום ואולי פעם בחיים
הנני רואה לנכון לספר לפניכם סיפור מדהים, רק תקשיבו טוב ותקראו לאט, סיפור זה מתחיל כך, ביום מן הימים התקשר אלי אברך אחד לשאול שאלה הלכתית בהלכות ברכות, ואחר שהוא סיים לשאול הוא הוסיף עוד לשאול, אם הוא יכול להוסיף להתקשר, ולהיות עימי בקשר, לשאול עוד שאלות אחרות, והשבתיו בחיוב גמור, באומרי לו "בודאי מתי שתרצה ובשמחה רבה", ואחר סיום השיחה, אמרתי לעצמי, כיון שהוא רוצה לשאול שאלות הלכתיות, אכניס את שמו בפלאפון, שאענה לו מתי שיתקשר, אפילו אם אני עסוק, אך כיון שהוא לא אמר לי את שמו, כינתי אותו בשם "אברך שואל שאלות", אכן מרצונו יתברך למעלה משנה לא ראיתיו ולא שמעתיו, ונעלם כאילו מעולם לא התקשר.
ואחר כשנה בזמן שהנני ממתין בתחנת אוטובוס, לנסוע לירושלים עיר הקודש, עברתי רגע על מספרי הטלפונים, לראות איזה טלפונים לא שימושיים כדי שאמחק אותם,

ובזמן שהנני מדפדף במספרים, הגעתי למספר של אברך שואל שאלות, ממש בהתחלה, ואמרתי לעצמי שהמספר שלו ראוי שימחק מספר מספרי הטלפונים, שהרי כבר עברה שנה והוא לא התקשר, וברגע שאני מתכוון למחוק את המספר, ואני מרים את אצבעי ללחוץ, הנה קרה משהו מדהים, לפתע הפלאפון מצלצל, ומי הוא המתקשר, תנחשו אתם, הרי הוא אברך שואל השאלות, ידי רעדו, זה נס, אמרתי, אבל מיד עלה ברעיוני וכפי שעולה ברעיונכם כרגע, לפרוך את ניסי, שיש אפשרות כזו, שאולי חייגתי אליו בטעות, כשניסתי למחוק את המספר, ולכן הוא חזר אלי, אבל אם כן הוא היה צריך לשאול בזה הלשון, סליחה התקשרתם אלי, ואילו הוא אמר, "סליחה אפשר לשאול שאלה", אך עדיין אמרתי, שאולי הוא ראה למספר, ופתאום בדיוק מצא לעצמו איזה שאלה, ואני עניתי לו "כן מה השאלה" בזמן שכמעט ואיני מתרכז לדבריו, ורק מחכה לסיים את השיחה לראות ברשימת השיחות היוצאות אולי חייגתי אליו בטעות.

וכשסיימתי את השיחה, בדקתי וראיתי שלא היתה שום שיחה יוצאת, כן! לא היתה שיחה, אבל היתה לי שיחה מבורא עולם, מציאות כזו שלא תתכן בשום אפשרות שבעולם, כדי להבין את הסתברות העניין נאמר שזכיית הגרלה במפעל הפיס היא אפסית לעומת מקרה זה, אדם הזוכה לצירוף מקרים כזה הוא מליונר אמיתי, דרישת שלום מן השמים שאין כמותה, דבר המסמל את השגחתו יתברך לאין ערוך, רק צריך להתבונן בבריאה, ולהרגיש את השליטה שלו יתברך המלאה לאין תכלית, שולט בכל מכל כל, אפילו בתזוזת החוט שערה, לאן יזוז גרגיר חול ומה יהיה עמו, לאן הוא יתעופף, מלך העולם כולו כפשוטו, אפילו על מחשבותינו והחלטותינו הוא מחליט, ומקשר דעות בין בני אדם, והכל במאית ואלפית השנייה, בלי לפספס.

ואם כן היאך יאמר האדם, אם הייתי עושה כך, או עושה כך, הייתי מצליח יותר, חבל שלא עשיתי ככה, כי אז הייתי מספיק לעשות כך, והרי אם האדם יתאמץ בכל כוחו, לא יוכל לשנות דבר מגזרתו יתברך, אשר פעולותיו מתוכננות בדקדוק עילאי, צריך האדם להרפות מהפעולות החיצוניות, ולהתמקד יותר בתפילה ובתחנונים, ולעבוד אצל המקור המשפיע על הכל, עם האפשרויות הגדולות ביותר להושיע את היהודי, וזו הכוונה במה שאמרו, ידע שור קונהו, שהשור יודע למי לפנות לבקש ואינו מבזבז זמנו בהבל וריק אל אל לא יושיע, או לעבד ואפילו לא לשר, אלא למקור מים חיים, האין סוף ברוך הוא, אשר נמצאים בידו המפתחות לכל ישועה קטנה או גדולה, ואין קצרה ידו להושיע ברב או במעט, יזכנו ה' יתברך להיות מן המתבוננים הנבונים. אמן.

גלגולי החיים

סיפור זה הוא סיפור שעדין לא נגמר והוא אף די ארוך ומלא בניסים ונפלאות בלי סוף, ואני מרגיש חובה לספר אותו, כי ממנו למדתי את דרכי ה' היאך ידו יתברך מנתבת את האדם דרך מקומות שנראים חשוכים ואפלים נגד רצון האדם, בחושבו שאין זו הדרך להצלחה, בזמן שלאחר זמן לא ארוך ואפילו קצר, אנו מודים ומשבחים לבורא עולם, ואומרים למה זה לא קרה לפני כן

זה התחיל, אחר שקרה שבאחד מן הימים, אחרי שנים רבות של לימודים רבים, עם מבחנים ברבנות, וכתיבת ספרים למעלה מעשרה, נקלעתי למצב פרנסה די קשה, יותר מהמצב הרגיל שהייתי שרוי בו במשך כל אותם שנים, הילדים גדלו והתרבו ואיתם ההוצאות, ואחר מחשבות רבות, החלטתי בלית ברירה לכתוב סת"ם בחלק מהיום, אחר שגם את זה הנושא למדתי מעשי ועיוני, ואף כתבתי עליו חיבור קטן הנקרא "יד דוד", והלכך בהכרח לא יכולתי להמשיך ללמוד במסגרת הכולל, דבר שמעולם לא העלתי על דעתי אפילו אם הדבר יצריך ח"ו את מותי.

אכן באותם ימים הרגשתי שהדברים מעל שליטתי, ולהשאיר משפחה של חמישה ילדים בלי פרנסה אי אפשר, ואם אני יכול לחיות בצמצום, איני יכול לעשות כן למשפחתי, הדברים הגיעו ממש למצב של פת לחם, ולפנות לאנשים אין זה מדרכי, וגם למי שפניתי השיב את פני ריקם, למרות שהסברתי להם כמסיח לפי תומי, שבשל כך אצטרך לעזוב, וכנראה שזכות לא היתה להם, או שבורא עולם אטם אוזניהם לצורך ההמשך, ולכן דרך אחרת לא נמצאה לי, ואת כל הניסיונות שעשינו שרעייתי שתחיה תמצא עבודה, לא עלה בידינו, כי מלאכתה היא עבודת קודש למבינים, ומשרה לא היתה פנויה, ושנים רבות חיכנו לישועה, ומאת ריבון העולמים עדיין לא הגיעה השעה.

ואחר תקופה די קצרה, של פחות מחודש, פגשתי ידיד נפש, אשר גם באותה שיחה שלי איתו, היתה לי השגחה פרטית, אך נקדים שלשיחה זו, היתה עוד שיחה מקדימה, והיא שאותו ידיד ביקש ממני להיות ראש כולל באיזה מקום, ואני הייתי כמסתפק, וזה אחר שדרכי בקודש בלימוד התורה, היא לא רק להעביר את מה שכתוב, אלא להדריך את דרך הלימוד הנכונה לדעתי, וכן ללמד את דרך הכתיבה והפסיקה, ודורש אני רצינות רבה מהלומדים, ודבר זה הוא אחד מהסיבות אשר עזבתי את תפקידי מלהיות ראש כולל במקום אחר בעיר אשקלון, כי אברכים הם הרבה פחות מקבלים, וההפסד כולו שלהם, ולכן תשובתי אליו היתה "לא", ושוב "לא", עד שנתמנה אברך אחר, אכן בשיחתנו השניה הוא סיפר לי בדרך אגב שבימים אלו הם פותחים ישיבה גדולה לבעלי תשובה,

ומיד עלה ברעיוני מחשבה שתמיד רציתי ללמד בחורים ולא אברכים כפי שבארתי את הסיבה, וחלומי היה שאזכה לפחות להעמיד תלמיד אחד, שילך בדרכי דרך הלימוד, שלמדתי אותה מתוך דברי רבותינו, ובקצרה דרך של חיפוש האמת המלווה בעמל ויגיעה להבין את דברי התלמוד ורבותינו הראשונים.

וידעתי שרק בישיבה, ובפרט של בעלי תשובה, אני אוכל למצוא את מה שאני מחפש, ובכך אני אוכל להעביר את ידיעותי, וכן את הרצינות שצריך להשקיע בלימוד לבאים אחרי, כל שכן שידעתי שאני אקבל פרנסה בזה המקום יותר ממה שקבלתי בכולל, ולכן אמרתי לו אם תחפשו איזה מלמד בישיבה אני פנוי, והוא השיב לי, לא אין סיכוי זה כבר סגור לאנשים מבפנים, לאנשים שהקימו את המקום, וכך סיים דבריו, ואני שתקתי ואמרתי טוב תבורך, ובאמת שלא היה נראה שיש סיכוי או כיוון, ולכן אפילו לא חשבתי על זה יותר.

וראו כעת מפעלות ה', כי אחרי שכבר הוחלט מי שיהיה מלמד באותה ישיבה, אשר עתידה להיפתח בעוד יום, הלכו ראש הישיבה ואותו ידיד אשר הוא מנהל הישיבה, להתייעץ עם רב גדול נשיא הישיבה אודות התנהלות הישיבה, וראו זה פלא, כי כמה זמן לפני כן הגיע לאותו רב חשוב, ידיעה אודות עזיבתי את הכולל מעול הפרנסה, שלא ברצוני כלל, ולכן הוא ידע זאת, ועוד ידע שהנני גם ראוי ללמד בישיבה, ולכן בזמן שהגיעו אליו אותם אישים, פנה אליהם שהם צריכים למנות אותי להיות ר"ם בישיבה, ולמרות שהם אמרו שיש כבר ר"ם אמר להם בכל זאת תיקחו אותו, ניסי ניסים, והם כמובן שמעו בקולו.

ואז באותו יום שהם חזרו, התקשר אלי אותו ידיד נפש ונפגש עימי ברחובה של עיר, וישבנו בספסל, והוא החל לספר לי שהרב החשוב המליץ טוב עלי, והם החליטו שאני אהיה הר"ם, ושמחתי על כך, לראות בעינים שבאמת ה' יתברך הוא זה שמחליט, ושאני מהאנשים שמבפנים, בלי שהייתי בפנים, וגם אם נראה שאין שום סיכוי וכבר הוחלטו החלטות אין לאדם להתייאש מן הרחמים, וה' יתברך החליט שהם ילכו דוקא לאותו רב שהכיר אותי מזה שנים, ויותר נכון ה' יתברך החליט שהוא יהיה נשיא הישיבה, ולכן הם דוקא יבואו אליו, וכן ה' דאג שדוקא אותו רב יתבשר במצב פרנסתי, ודוקא לאותו רב שהכיר מה שזכיתי מאת בוראי להיות נזכר בספרו של מרן פאר הדור, ולכן העריך אותי והמליץ טוב בעדי.

ובאותה שיחה, אמר לי אותו ידיד שמחר נערוך פגישת צוות, ולמחרת ערכנו את הפגישה עם שאר הצוות, שבתחילה היה זה ראש הישיבה, ועוד רב צדיק שלימד את

הבחורים לפני כן בשיעור ערב את מסכת שבת, ותפקידו בישיבה היה להיות ר"מ ההלכה, ובאותם רגעים הם אמרו לי שהם גם שמעו על זה שאני הועלתי על הכתב בספר חזון עובדיה והלכו להביא את הספר, והתפלאו ושמחו על כך שמצאו ר"ם מציאה, ועל דרכי היאך שהתגלגלו הדברים כמובן שהם לא ידעו, רק הם הודיעו לי שתפקידי הוא ללמד את התלמוד בלבד, ובכל פניות של התייעצות אפנה אותם לראש הישיבה, כי הוא מכיר אותם מקרוב, ועוד שכל דברי יהיו אך ורק על פי פסקו של פאר הדור והדרו, ואת דעותי בהלכה לא אשמיע כלל, ואמרתי שאני אשתדל.

והוחלט שכבר היום בשעה 5:00 יש שיחה ראשונה לפתיחת הישיבה, ומחר הישיבה נפתחת, הדברים רצו ממש, מחר הייתי צריך ללמד שיעור עיון לבחורים, שכבר ברוך ה' למדו גמרא והיו מוכנים, והייתי צריך להעמיק עמהם, ואני באותם ימים התחלתי ללמוד את נושא חושן משפט, אחר שסיימתי את לימודי אורח חיים ויורה דעה, ולכן לא הייתי קרוב אפילו לנושא הנלמד שהוא פרק כירה במסכת שבת, שבתחילה היה נראה לי שהוא לא בשבילי.

יצאנו לדרך, וכמובן שאני לא אספר לכם מה עברנו כמעט במשך כשנתיים בישיבה, אבל עשינו שיחת פתיחה היה נחמד, ולמחרת הישיבה הוקמה, אני התחלתי את עבודתי עם ששה בחורים, וכרגיל במרץ רב ובהשקעה עצומה של כל כוחי כפשוטו, הכנת השיעורים המלווים בסיכומים לימודי הכללים, והעברת דרך הלימוד בעומק העיון עד כמה שיכולתי.

וכבר עוד בשיעור אולי הראשון או השני, הבחנתי בבחור יקר מפנינים שהחל להבריק בתשובותיו, למרות שכמובן כולם היו מדהימים, ובפעם הראשונה זכה אותו בחור לכוון לפירושו של ר"ת בתוספות, איני יכול לשכוח זאת, ושאלתי אותו, האם ראית את מה שכתבו שם התוספות? והוא השיב לא, והתפלאתי.

אותו בחור התחבר אלי בלב ונפש, וכפי שהיו גם שאר הבחורים, אחד פחות ולא אחד יותר, ומלבד מה שהתחברנו בדרכי הלימוד התחברנו גם בשאר דברים הגשמיים, שראיתי לנכון לסייע להם בשאר צרכיהם, אשר היו מרובים בהיותם בחורים רכים שלא מבינים הרבה מהחיים, והייתי משתדל להעניק להם יחס חם ואוהב, מלבד העזרה הגשמית, כמה שהיה סיפק בידי.

וכאן המקום להזכיר שבאחד הימים, עוד בתחילת הקמת הישיבה היו דיבורים שאותו בחור צריך לעזוב את הישיבה, כי הוא היה עריק מהצבא, ולכן המליצו לו שיסגיר עצמו, וכשהוא סיפר לי זאת היה קשה לי לשמוע, וממש תוכנן יום עזיבתו, אחר חג שבועות,

ואני לא ידעתי מה אעשה שם בלעדיו, שהרגשתי שהנני נמצא שם בעיקר בשבילו, כי הוא רכש את כל הידיעות שרק אפשר, ואפילו הוא חזר על דברים אלו כמה וכמה פעמים באומרו, "כבוד הרב איני יודע מה הרב עושה כאן אבל אני יודע שהרב כאן הרבה בשבילי".

אכן באחד הימים שהיינו נמצאים בטיול דרך הישיבה, לפתע קיבל טלפון והוא התבשר שהצבא פלט אותו בלי שיעשה דבר, מלבד מה שישב כבר בכלא כחודש לפני כשנה, ושם הוא הכיר וחיזק בחור מדהים אחר מהישיבה שכאן לא המקום להאריך בשבחו, ואני שמחתי יותר ממנו על הבשורה הטובה, וכמה שמחתי, הוא אפילו לא ידע, המשכנו ללמוד וללמד, וזכיתי אף בימים אלו לחבר חיבור הלכתי על הלכות השבת הנקרא "מנוחת אמת", והוא מכל הנלמד בדיבוק החברים.

ומפני שאני הייתי שוהה עם הבחורים עד השעה 4:00, הדברים מאליהם עשו רושם של התחברות גדולה, ואהבה מיוחדת ממש משפחה, ותוך תקופה קצרה אותם בחורים עלו והתעלו בלי יכולת להכירם ממה שהיו בפתיחת הישיבה, וזאת אחר שהם למדו את דרכי העיון ודרכי הלימוד והכתיבה, וכל מבחן שלהם היה כתיבה של תשובה הלכתית מסודרת להפליא, עם תיקונים רבים על הדף, עד אשר יצא דבר נאה ומתוקן, גם ערכנו חידונים נפלאים על כל הנלמד, וכן כתבנו קונטרס תלמודי והלכתי, ושניים או שלושה מהבחורים אף כתבו חיבור על כל הנלמד, כמעט למעלה מעשרה נושאים ערוכים במסכת שבת, מלבד מה שלימדתי אותם בשעות הפנאי כתיבת סת"ם, ויצא משם אפילו תלמיד חכם סופר, שהיום הוא מלמד את הבחורים סת"ם, ועוד רבות נפלאות שזכינו לעשות ולפעול, הן בהדרכת החתנים ובעריכת חופות וקידושין של הבחורים.

ומרצונו יתברך ובלי משיכה מעצמי נגרם שהבחורים הרגישו אותי עליהם כאב וכחבר מלבד כרב, ולכן היו פונים אלי בשאלות שונות להתייעץ ובלי שימת לב וכמסיח לפי תומי הייתי עונה להם, מרצון טוב לעזור, אך נגרם מכך כמה בעיות, ולכן החלטתי שאני עוזב ושאת תפקידי שם סיימתי, ולכל דבר טוב יש מה שנראה כסוף, והמאמין אומר שה' יתברך רוצה להחליף טוב זה ביותר טוב, וכך רצה ה' יתברך, והחלטתי שאני עוזב סופית, ולמרות שלאחר כשבוע חזרתי לעוד שבוע, אך ידעתי שזה זמני, כי כבר הכל היה רעוע, והרגשתי שאין מקומי יותר בזה המקום, ואת פעולתי במקום בהקמת הישיבה עשיתי, והגיע הזמן שאפנה כיסאי לאדם אחר, ההתנתקות היתה קשה לי מאוד, וכן לבחורים נפרדנו בצער גדול, ואף אחד לא האמין שיום אחד אני אעזוב, היו הרבה דמעות, אך הדבר לא היה תלוי בי, כל הנתונים אמרו שהייתי צריך להישאר כמו

שהמליצו לי כמה רבנים, שאני צריך גם לחשוב על צערם של הבחורים, אך דעתי בעניין היתה נחושה בלי ספק.

ורק אזכיר, שבדיוק בזה הזמן אותו בחור מצטיין, היה נמצא בשידוכים ומשמים אף זכיתי לברר לו על שידוכו, אצל הרבניות שלה, והיום היא אשתו תודה לה', ונתתי לו את המלצתי עליה, מה שלא עשיתי עם שום אדם מעולם, ואעשה זאת אחריו רק לבני, לדבר עם רבניות וכדומה, אין זה מדרכי כלל, ואני מזכיר זאת, כי בזה נעשה עימו עוד נס, שאי אפשר להבינו כלל, שהנה יש רב אחד מגדולי ישראל, ולדעתי היום הוא גדול הדור, למרות צעירותו בן ארבעים וקצת, ובהיותי מלמד בישיבה לא פעם ולא פעמים הייתי מזכיר אותו לשבח אחר היותי מכירו מקרוב, וכן מספריו המדהימים, ובאמת התלמידים הרגישו כלפיו הערצה עזה ובמיוחד אותו בחור מצטיין, ופעם אף רצינו לילך לבקרו אך זה לא היה מאושר מטעם הישיבה, ואף רציתי להביאו לישיבה וכנ"ל, ורצוני היה שתלמידיי יכירו אותו, ורק פעם אחת ישמעו את דבריו ויותר לעולם לא יפרדו ממנו.

וראו זה פלא שאין כדוגמתו אותו בחור מצטיין, כלתו הנזכרת היא ממש במקרה רק מה', לא פחות ולא יותר בת דודתו של אותו גדול הדור, מכל בנות ישראל שיש, ובשידוך ראשון, נבחרה היא, ולי היה קשה להאמין בכך, עד אשר הוא שלח לי דרכו ספר שלו בזמן שהלכו הזוג לבקרו בימי שבעת הברכות, וא"כ ההכרות נעשתה כי כך היה רצונו יתברך, וצריכים אנו ליתן לה' יתברך לעשות את פעולותיו.

ונחזור לעניין, שאני בעקשנותי אשר העניק לי הבורא להיות חזק בדרכי ובחיפוש אחר האמת שלי לא הייתי מוכן להתפשר עליה, והחלטתי לעזוב, למרות שלא ידעתי לאן אלך, ומה אעשה, והיכן אלמד, אך שמתי מבטחי על בוראי, וידעתי שכל הרודף אחר האמת, לא מפסיד, וגם אם נראה שמפסיד, זה טעות אופטית, כי בעין היה נראה שאני הולך להפסיד, שהרי משכורתי בזה המקום היתה כמעט כפולה ממשכורת של אברך, והכל רק על חצי יום שהייתי מלמד, ואת זה הייתי מוכן להפסיד, בפרט שכל רצונם היה שאמעט מלימוד ואפחית לחץ, בלי מבחנים, יותר לימוד רגוע, בלי הדרכת כתיבה, ולעזוב את הישיבה בשעה רבע לאחת, ממש מציאה, יש תשלום מזומן ומיד, אבל בחסדי ה' דחיתי בעדינות כמה שיכולתי הצעה זאת, למרות הקושי מבקשת הבחורים, והנמצאים בביתי, הן אשתי והן ילדי, שלהם הישיבה היתה כל חייהם, ובודאי שלי היה קשה מכולם, כי טבעי להתחבר לבני אדם, בפרט לאלו שמסרתי להם נפש, ובפרט לאלו שמראים לך אהבה בחזרה, אך את כל זה הצלחתי בכוחות מן השמים לעבור.

ועם כל בחור היתה לי פרידה אחרת, אחת יותר קשה מהשניה, כי כל אחד מהם יש הרבה מה לאהוב מה שאין בשני, כל אחד הצטיין בדבר אחר, הם ממש השלימו אחד את השני, ועם הבחור המסופר שהוא המצטיין "נפרדנו" במוצ"ש כשהוא בא לביתי, וכתבתי לו מכתב מהלב עם הדרכה להמשך, ודברנו בערך כשעתים עד כאחד בלילה, דיברנו על הכל, ובעיקר על המשך לימודו, והוא לימוד בכולל אברכים, אותי זה מה שעניין מה יהיה איתו בהמשך חייו, הסברתי לו את המצב בכוללים ואת דרכי הלימוד השונות, ואמרתי לו שהרבה כוללים שלומדים שם כדרכנו להעמיק ולהעמיק ולחפש את האמת, אין בנמצא, ושהוא חייב לחפש מקום טוב שתהיה לו התחלה טובה, כי הכל הולך אחר ההתחלה, ולפחות שיהיה מקום שלא יפריעו לו ללמוד, ואמרתי לו שכשיגיע הזמן אני אנסה לעזור לו אם הוא ירצה, סיימנו את שיחתנו חיבקנו אחד את השני, עשיתי את חובתי, ונפרדנו, ובהמשך השיחות שלי איתו אחר כשבוע ושבועים שמעתי בקולו ירידה בדרך הלימוד העיוני, ומיעוט כתיבה, גם מפני עומס הכנותיו לחתונה, אך בכל זאת הצטערתי, ולעשות הרבה מלבד לעודדו להמשיך לא יכולתי לעשות, ועשיתי כן, וזה קצת עזר.

ואני באותה תקופה, הייתי כמעט כחודש שלם נמצא בלי מסגרת, ובלי תשלום, תחילה למדתי בביתי, ואחר שראיתי שהזמן מתארך הוחלט שאלמד בבית מדרש, אך כיון שאני לומד עם מחשב לא מצאתי מקום מתאים ללמוד, בפרט שאני צריך ריכוז רב, ומשמים מצאתי בית כנסת אחד שהיום לאחר כחודשים, שאני כותב את הדברים הוא כבר לא קיים, שהיא בעצם קרוואן רקוב, עם עכברים, שנתנו לי הגבאים את המפתח, ולמדתי שם כשבועיים או שלוש, ואת האמת שיותר בכיתי שם מללמוד, ואפילו פעם אחת, בשעה שהייתי יושב ובוכה עם קריאת תהילים, לפתע שמעתי רעש גדול על הקרוואן, כאילו הוא הולך להחרב, רעש שדומה למי שזורק על הקרוואן אבנים גדולות, הלכתי מייד לחלון וראיתי שיורד מהשמים ברד, כל אחד בגודל כמו אגוז, כולם זוכרים את זה, מימיי לא ראיתי דבר כזה, והרגשתי שה' אומר לי, "תפסיק לבכות", זה לא היה קל, כי לעבור מכיסא מרופד של ר"מ, למרות שלא ישבתי עליו, וכן כבוד שלא רציתי, שכולם עומדים לך שאתה נכנס ומנשקים לך את הידים, וכן ביציאתך, ועוד הרבה מעשי כבוד מדומים, בלי שאתה רוצה אתה מתרגל אפילו אם אתה מנסה לברוח מזה, והנה לפתע ביום אחד בהיר אתה נמצא לבדך יושב על כיסא פלסטיק כואב, ובזמן הכניסה לבית כנסת עומדים לך העכברים במקום תלמידים, יושב בחושך בשביל שלא לגזול את אור החשמל, מגיף חלונות שלא התעניינו יותר מידי, בקור הגדול, הייתי יוצא משם עם

ידים סגולות. ניסיתי ללמוד בבית מדרש אחר קצת יותר מכובד, אך שוב רבו ההפרעות אשר היו לי שם, ולכן חזרתי למעון העכברים והם חיכו לי בשמחה, וכמובן שהשתדלתי לראות בזה את הטוב, כי אז בדיוק רעייתי החלה לעבוד סוף סוף, והשעון התחלף לשעון חורף, והיא היתה יוצאת לעבודה כבר בארבע וחצי, וילדי הקטנים היו נשארים לבד, ולכן הייתי חוזר לבית בשעה 5:00 במקום 6:00.

דוקא באותם ימים קשים, כתבתי לעצמי שיותי ה' לנגדי תמיד, גדול כזה, שעד היום אני נושא אותו עלי לכל מקום, גם כתבתי לעצמי על דף את כל הטוב שה' יתברך נותן לי, לעומת מה שנראה בעיני כרע, וזה עודד אותי לראות שאני עשיר גדול, וצרותי כמעט שאינם, גם כתבתי קונטרס הנקרא האמונה היה זה בימי החנוכה, קונטרס שחיזק אותי קודם כל לפני קוראיו.

התפללתי שם והמשכתי להתפלל, לא ידעתי למי לפנות, לראות היאך אני ממשיך את חיי, ממש לא ראיתי פתח לישועה, הייתי יושב וקורא תהילים עם דמעות שליש, על עצם הפרידה, ועל עצם בקשת הישועה ההמשכית, כל יום וכמה פעמים ביום היו מתקשרים הבחורים ואומרים לי שקשה להם, לא יכולתי לסבול את זה, ניסתי כמה דרכים לפנות לבני אדם שאולי אפתח מקום אחר, אך נענתי בשלילה, שלילה כזאת מוזרה, שאתה רואה את מעשיו יתברך נמצאים שם, ואפילו את בקשתי לחזור לאיזה כולל שלמדתי בו לפני שנים רבות בתחילת היותי אברך, נדחתה לאחר שכבר הם אמרו שהם מקבלים אותי, ואף אברך שהיה צריך להיכנס לפני הם ידחו אותו, ולפתע חזרו בהם בלי שאני יודע את הסיבה, מלבד רצונו יתברך לטובתי בלבד.

ואז בימי החנוכה כהרגלי, נסעתי לאומן, ובקברות הצדיקים, קרה לי מה שלא קרה לי מעולם, בהיותי שם, כל ציון שהייתי מגיע אליו הייתי בוכה בכי של ילד קטן, הרגשתי השתפכות הנפש שלא הרגשתי מעולם, ממש לא עניינו אותי כל הסובבים, מה שלא מאפיין אותי בדרך כלל, והייתי בוכה ובוכה על קבריהם של כל הצדיקים, של בעל התניא, ר' לוי יצחק מברדיטשב, הבעל שם טוב, ר' נתן מברסלב ור' נחמן מברסלב, והרגשתי בהרגשה מיוחדת כזו שתהיה לי ישועה, ואמרתי לצדיקים ששנה הבאה, אני אבוא לבשר להם זאת.

גם בזמן הנסיעה חזור, בהסעה לשדה התעופה, אחזתי בידי ספר תורה אמיתי קטן כזה, למשך נסיעה של כשעתים, וכמעט בכול הנסיעה בכיתי בכי שקט, בלי שישמע אותי אדם, רק שפתי נעו וקולי לא ישמע, בכי קורע לבבות, הרגשתי שבכיות אלו לא ישובו ריקם, אפילו אני הייתי בהלם מעוצם בכיותי.

וכשחזרתי לארץ, ידעתי שכך איני יכול להמשיך, וחשבתי אולי ללכת ללמוד בכולל חצות כל הלילה, ואחר כך בבוקר אני ישן ואחר הצהרים שוב ילמד, ואפילו כבר התקשרתי לראש הכולל בראשון לציון, והוא שמח על בואי, וכמעט שהלכתי לשם, אך פגשתי בדרך לבית הכנסת חבר שאמר לי, "אצלנו בכולל של הרב פלוני שאתה מכירו, לומדים אחר הצהרים כמה אברכים לימודי חושן משפט, זה נראה לי מתאים לך, אולי תבוא ותלמד שם? ואמרתי לו, אבל יש לי עוד כמה ענינים לסיים, אולי אחר כך, לא נראה לי שאני מוכן כעת לחושן משפט, ושוב הוא אמר, כן, אבל אולי רק לאחר הצהורים, ואח"כ שוב בדרך נס פגשתי עוד חבר, שעבר להתגורר לא מזמן ברחובינו, וגם הוא אמר לי אולי תלמד שם בכולל פלוני חושן משפט, הרגשתי ממש שה' יתברך מבקש זאת ממני, ואפילו אותו ראש כולל ראה אותי בערב שבת, וכשהוא שמע שעזבתי, הוא אמר לי לבא ללמוד אצלו אחר צהרים, והחלטתי ללכת, כי החוט המשולש לא במהרה ינתק, ולמדתי שם בזו המתכונת יום אחד, וביום השני כבר הציע לי ראש הכולל, להיות חברותא שלו בבוקר, וללמוד גם אז חושן משפט הלכות עדות, ואמרתי לו שאני אחשוב, ואחר ההתייעצות עם רעייתי שתחיה, ביום ראשון הודעתי לו שאני אבוא, למדנו כך כשבועיים, ובתוך זמן זה יום אחד היה צום, ויום אחד נסענו יחד לאזכרה של תומך הכולל, וגם עשיתי שם מבחן של חודש קודם, ואפילו עברתי שם ביקורת של משרד הדתות, הכל בשבועיים, ועוד כל מיני תיקונים שונים שגרמו לי להבין ששם לא מקומי, וחשבתי ועוד חשבתי, מה אני עושה? לאן אלך?, היכן אמצא מקום יותר טוב מתאים לי?, אני לא צריך יותר ממקום שמשתדלים ללמוד שם, ושיתנו לי ללמוד לבד את העולה על רוחי, עם מחשב, ובלי הפרעות, קצת מופרך אבל זו המציאות.

המשכתי לחשוב, וניסתי אולי בכל זאת להישאר, אך ראיתי שהיכן שאני נמצא, אי אפשר להישאר, וה' יתברך נתן לי עצה לחזור לכולל שלמדתי בו לפני כן, למרות שזה היה נראה לי מאוד דמיוני מצד ההרגשה, ועוד שלא האמנתי שראש הכולל יקבל אותי חזרה, שאיזה תועלת יש לו בי, בפרט שאז כשעזבתי בגלל קושי הפרנסה, ראש הכולל לא שש ושמח מזה, וקצת היה בינינו מתח, ואף כשניסתי לחזור לשם עוד לפני שהגעתי לישיבה, ראש הכולל השיב פני ריקם, והבנתי שלא היה לו כל כך נוח בזה, היום אני מבין שה' יתברך רצה שבאותו זמן אני אלך לישיבה, ולכן סגר לי את האפשרות לחזור לשם, אך שמתי מבטחי על בוראי, רק לא ידעתי עדיין, איך אני אעשה זאת, ומתי.

והנה בסימן טוב ובמזל טוב, נולד בן זכר לחברי, אברך הלומד באותו כולל, ואמרתי לעצמי שזו הזדמנות טובה ללכת לאירוע, וגם לפגוש את הרב שם, ולשאול ממנו מה

הוא אומר, כי בטלפון לא הייתי מסוגל, ואמרתי לראשו הכולל הנוכחי, שאני הולך לברית, מה שלא היה נהוג אצלי כלל לצאת באמצע היום לברית, הגעתי לשם ופגשתי את חברי, וכן את ראש הכולל, ישבנו ואכלנו, ואני כל הזמן מחריש וממתין לבדוק את שעת הכושר, הכי מתאימה לדבר עמו. והיה שם אתנו יושב בשולחן חבר אהוב, שידע שאני לא נמצא הרבה זמן בשמחות, והוא מיהר לתפילת מנחה, ולכן הוא אמר לי "אני הולך תיכף בא אני אקח אותך, והרי דוקא באירוע זה, לא רציתי ללכת מוקדם, ומשום מה, היה קשה לי לסרב לו, למרות שבאתי לדבר עם ראש הכולל, כי איך אני פתאום אסביר לו שאני כן מעוניין להאריך בסעודה, מה שנוגד את דרכי, ואמרתי לו "בסדר", וחשבתי שאני אספיק לדבר אתו, או שאולי זה רצון ה' שאני לא אדבר אתו, כי באמת לא ידעתי אם זה טוב בשבילי, וכשראיתי שהוא הולך, לא ידעתי מה לעשות, החלטתי לשבת ומה שיהיה יהיה, ואז לפתע הוא אמר לי מעצמו, "עזוב תישאר פה אני אלך לבד", ונשארתי לשבת, אך לפתע ראש הכולל נעלם, וחשבתי שהוא גם הלך, ואמרתי "טוב כנראה זה רצון ה'", אך שוב הבנתי אחר הבירור שהוא הלך רק ליטול ידיו, הלכתי לשם וחכתי לו, וכשהוא הגיע דיברנו קצת, ואמרתי לו שאני לומד חושן משפט חברותא של ראש כולל פלוני, ואז שאלתי אותו, יש לרב מקום בכולל לאברך"? והוא השיב לי בשאלה "למי?" אמרתי לו "לי" והוא היה מופתע, כי אני לומד במקום מסוים, וכמו שרגע לפני אמרתי לו, אך הסברתי לו את הסיבות שאני לא רוצה להמשיך שם, והוא אמר לי בדרך נס "טוב תהיה איתי בקשר בהמשך השבוע", ונפרדנו, ובהגיע סוף היכולת שלי להישאר במקומי התקשרתי אליו, אך לא ידעתי איך אני אגיד לו שאני רוצה ללמוד משהו אחר, ועוד לבד, ולהמשיך בלימודי חושן משפט, ועם המחשב, אך שמתי מבטחי בבוראי כי ידעתי שזו הדרך הנכונה והכי טובה בשבילי לעבוד את ה', וה' יתברך לא ישיבני ריקם, ולא ימנע טוב להולכים בתמים.

ואז לאחר כמה צלצולים הוא ענה, "כן שלום", והשבתי לו שלום, ואז אמרתי לו "מה הרב אומר בקשר למה שדיברנו", והוא אמר "ההה.. זה בסדר", ובשבילי זה עדיין כלום, כי יש לי רשימה של בקשות, והוא המשיך לשאול "מה אתה תלמד? מה לא כמו כולם?, אמרתי לו "כן, אני רוצה ללמוד חושן משפט ועם המחשב, והוא חשב מעט, ואמר בדרך נס "טוב" ואז שאלני, כמה קבלתי במקום הקודם? והוא הסביר שהוא לא יכול לשלם לי כמו שם, מרוב הענווה שלו הוא ממש התנצל, והוא אמר שאם אני רוצה, הוא גם יתן לי איזה תפקיד לעזור לו בכולל, והוא יוסיף לי במשכורת, ולא האמנתי, כי אני חששתי בכלל אם יסכים לקבלני, ולבסוף הוא הסכים לי ללמוד לבד, נושא אחר, עם המחשב,

ואף לסייע לו בכולל, ויותר מזה איני צריך דבר, והרוצה להבין את גודל צדקותו של אותו ראש כולל, שאני חייב לו את חיי, ואת גודל הנס שנעשה עמי בזה, יברר קצת את הקורה בכוללים, שהם בכלל לא מקבלים אברכים מעל גיל שלושים וחמש, כל שכן לא מי שיכול להיות ראש כולל, כל שכן מי שהוא דעתן, וכל שכן מי שלומד לבד, וכל שכן מי שלומד חומר אחר, ועוד עם מחשב, וכמובן שכך היא הדרך הנכונה, להעמיד תלמידי חכמים, ולא לרכוש כבוד מאברכים צעירים, ואשרי מי שיפתח כולל כזה רק למי שלומד לבד, עלינו לדאוג לכבוד ה' יתברך ולא לכבודנו, ואין כאן המקום להאריך בזה.

עדיין הסיפור לא נגמר, וידוע שהעיקר הוא מה האדם מרגיש, ולכן חייב אני לספר את זה, כי תדעו לכם שלמרות שגם שם בכולל הייתה לי התחלה קצת קשה להתרגל למקום, הנה לאחר חודש וכל שכן היום שהנני נמצא ממש כחודש וחצי לפני מבחני הראשון במסלול דיינות חושן משפט חלק א' (סימנים א- עד), מבחן קצת קשה, אני האדם המאושר עלי אדמות, עד כדי כך בלי גוזמא, ואתם יכולים לנסות, שאם יציע לי אדם ויאמר, בא תחזור למקום לימודך בישיבה, ותעשה כל העולה על רוחך, אפילו תהיה ראש הישיבה, איני מסכים, ולא רק לאותו מקום אלא לכל מקום אחר, מלבד מה שאני כרגע עושה, אפילו ישלמו לי 10,000 ₪ בחודש, איני יסכים בתאריך י' אלול ביקשו ממני להיות ראש כולל באחד הכוללים, וסירבתי וזכיתי לעמוד בדברי. , כי ה' יתברך נתן בליבי כעת רצון עז לזכות להיות דיין בישראל, ולסיים את לימודי החושן משפט ואבן העזר, ובכך להשלים את כל ארבעת חלקי הטורים, ונפגוש את הציבור עוד כמה שנים, היום אני עומד כבר בעמוד 250 בספרי החדש הנקרא "משפט עבדו", ואיני מסוגל להשקיע מזמני בשביל זיכוי בחורים או כל ציבור אחר, הדבר גוזל זמן רב וכוחות נפש עצומים שאי אפשר לתאר, ואיני יכול לעמוד בזה, והייתי צריך לעזוב את מקומי בשביל להבין זאת, ואיני מתחרט על העבר אפילו על שניה אחת.

זאת אומרת רבותי, שלמדים אנו שאין שום רע, ואפילו לא מתקרב לרע, אלא הכול טוב גמור, רק צריך לשנות את קו המחשבה, ואני מאמין שזכיתי לכך, בזכות תפילתי ותחינתי לבורא עולמים באותו קרוואן, בימי החנוכה, אם הייתם שואלים אותי לפני כמה חודשים, מה אני אומר, הייתי לא מפסיק לבכות מצער, והייתי מספר לכם שאני בצרה גדולה. ומעורר אני נקודה זאת, לנמצאים בשעות אלו בהרגשות מעין אלו, שתדעו לכם שאין רע יורד מן השמים, והכל עניין של זמן, חכה מעט עוד כמה רגעים עד יעבור זעם, והערפל יתפזר, ואתה תראה הכל, לפעמים כשהמחשבות מתפרעות ולא רגועות הם גורמות לעלות אבק הגורם ערפול גדול יותר, וכדוגמת המעשה, על אותה חיה

שרצתה לחצות את הנהר, ובדיוק אז נפלה לה העין, והיא החלה להתפרע בשביל למצוא אותה, ואמרו לה חברותיה, "תרגעי תראי מה אתה עושה, כל המים נהיו עכורים", היא הקשיבה והמתינה, והמים נהיו צלולים, והיא מצאה את העין וחזרה לראות, כך צריך האדם להיות רגוע ושלו בשעת צרותיו להיות מתון וחושב לא לאבד את הדעת, ובכך הוא יראה את השגחתו יתברך.

ועדיין לא הסתיים הסיפור, ה' יתברך עושה כל דבר מושלם, רק צריך להמתין, כי אותו תלמיד יקר, היה עימי בקשר, והוא טען לי שלמרות שרצונו לעזוב את הישיבה אחר החתונה ולשנות אוירה, אך לדעת ראש הישיבה הוא עדיין צריך להתבשל, ואני הסברתי לו כבר כמה פעמים מה דעתי בדבר, ולכן לא התערבתי ולא חזרתי לומר קבלו דעתי, ואפילו לאחר שהוא אמר לי שהרב לבסוף כן הסכים, והוא התחיל לחפש כוללים, ושמחתי, ואמרתי לו תנסה אולי בכולל פלוני ואולי באלמוני, הנה לפתע אחר זמן הוא התקשר, ואמר לי שבסוף הוא לא עוזב, כי אין דעת רבו נוחה בכך, ורק מחמת לחץ שהפעיל עליו הוא הסכים, ומאוד הצטערתי, למרות שלא הראתי לו את גודל צערי, וידעתי שאם הוא יתחיל דרך אחרת בלימוד הכולל, בהיותו אברך, הוא עלול להמשיך כך בכל דרכו, וחבל על מי שמסוגל להיות מגדולי ישראל.

ואני המשכתי בשלי, והנה אחר כחודש, שזה כשבוע אחר החתונה, שוב התקשר אלי אותו תלמיד, ואמר לי שהוא מחפש כולל ואינו מוצא, ושאלתי ממנו את פשר העניין, והוא השיב לי שבסוף הסכימו לו לעזוב את הישיבה, ובלב שלם, והוא כל היום עבר מכולל לכולל ואומרים לו שאין מקום, או שהלימוד אינו מתאים, כי הם בחזרות או בסוף עניין, ואחר התלבטות בלי פשר והבנה למה שאני אומר, אמרתי לו אולי תבוא לכולל שאני לומד בו, כי הם משמים ממש השבוע ביום חמישי מתחילים נושא חדש, הם התעכבו רק בשבילך, בדיוק בכולל אצלנו מכל הכוללים מתחילים בדיוק השבוע נושא חדש, ובדיוק עזב אברך וצריכים להכניס אברך חדש, וכך אתה תהיה לידי, הכל בדיוק, ובכך אני אוכל להמשיך להדריך אותך בדרכי הלימוד, הדרכה סופית, ואני אף ינסה למצוא לך חברותא טוב, ואני אדבר עם ראש הכולל שיקבל אותך. ותאמינו או לא, למחרת כמדומה לי הוא היה כבר בכולל בשיחה עם הרב, והוחלט שהוא נכנס, ואפילו ראש הישיבה שלו אמר לו שיכנס ללמוד אצלנו.

היום, הוא לומד איתי בכולל כבר כחמשה חודשים, ואנו מדברים ומתפלפלים בתורה הקדושה, והוא אומר שיש לו שמחה להיות לידי, וכן שאיפה, השתדלתי אף לסדר לו את החברותא הכי טוב בכולל תלמיד חכם גדול, שרק בעניין זה לבד היה לו נס

גדול, שהאברך הצדיק שהיה לומד עם האברך התלמיד חכם, החליט מדעתו להחליף חברותא, בדיוק באותו זמן שלתלמידי לא היה חברותא, כי משום מה החברותא שלו מאונס ולא מרצון לא היה יכול להגיע לכולל זמן מה, ולכן משמים התחברו שני התלמידי חכמים יחד, ותלמידי כל יום רוכש ידיעות בדרך חיפוש האמת, אני מסתכל עליהם לומדים מהצד, ואיני מאמין למראה עיני.

וכמובן שכל קורא סיפור זה לא מאמין, כמה ניסים וכמה השגחות פרטיות עובר האדם בלי סוף, ולפעמים רק לבסוף מבין האדם מדוע קרה לו כל מיני דברים, שהיו למעלה מהבנתו, כמו הקושי העצום בפרנסה שלפתע נקלעתי אליו, עזיבת הכולל, להיות ר"מ בישיבה, למשוך את זה כשנתיים, למרות כל הקושי, החזרה לכולל אשר רק בו יכולתי להכניסו להיות לידי, למצוא לו חברותא הכי טוב שרק אפשר בשבילו, וכן להמשיך להדריכו, ולתת לו משען וסמך להתחיל את חייו בתור אברך, מה שלפני כן היה נראה אבוד וכמעט אבדה התקווה שימשיך לילך בדרך הלימוד הנכונה, וכעת הוא נמצא במקום אשר יש לו זמן רב לשבת ולעסוק בתורה, בלי לחץ, הוא כותב וכותב ומתעלה בס"ד, ולא לחינם הוא אמר לי כמה פעמים שהגעתי לישיבה בשבילו, והוא לא ידע כמה זה נכון, ואת האמת גם אני.

ולמרות שלדעתי יגיע היום שנפרד, אולי הוא יעזוב ואולי אני, אבל אחר שהוא התחיל זמן מסוים סמוך אלי, כעת הנני רגוע בשבילו שימשיך בדרכו דרך צלחה, ואני עשיתי את שלי במושלם, וכשבודקים את הדברים רואים היאך כל חיינו תפורים ורקומים להפליא, מסודרים יום על יום שעה על שעה ודקה על דקה שניה על שניה ומאית שניה על מאית שניה.

אם כן רבותי היקרים, לבסוף רואים שהכל לטובה למרות כל הקשיים, ואנו מבינים מה היה רצונו יתברך, ואם אדם מתחילה יתן לה' יתברך לנהל את הענינים ולהנהיג את עולמו שלו, הרי שיהיה לו הרבה יותר קל לקבל את הדברים, ועלינו רק להביט מהצד ולהבחין בהנהגת הבורא יתברך, היאך הוא מנהיג את עולמו, בדרכי פלא מדהימים, וכשמקבלים את הדברים באהבה, זוכים לראות את התוצאות הטובות, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

דמי חנוכה

בימי החנוכה ידוע הדבר שמתנוססת הארת הניסים, מאותה הארה קדומה שהייתה אצל אבותינו, וה' יתברך מגביר את תדירות ועוצמת ניסיו, בזכות שעם ישראל מתחבר אליו יתברך, במה שמרבים לספר את נפלאותיו

סיפור זה ראשית הוויתו, היה ביום השישי של הדלקת נרות חנוכה שנת התשע"א, אחר שחזרתי מטיסתי לאוקראינה מטיול בקברי הצדיקים, הייתי צריך לחזור מהכולל במונית, וזה כדי להספיק להדליק את נרות החנוכה בשעת השקיעה, וכפי שהעליתי בקונטרס שלי "ויהי אור" (סימן ג), אך מפני שלא היו בידי מעות, בקשתי מידידי, אחד אברכי הכולל שלושים שקלים, ונסעתי.

ולמחרת בבוקר, ביקשתי מאשתי שבעים שקלים, כדי להחזיר את החוב, וכן כדי לשוב גם היום במונית, אך היא אמרה שאין לה אפילו שקל, כך בדיוק היו דבריה, אבל בתי הקטנה והיקרה, שהיתה בת עשר, הסכימה ליתן לי מדמי החנוכה שלה, אשר קיבלה מסבתא שלה, והלכה בשמחה והביאה לי שבעים ₪, זה כל מה שהיה לה.

וכשהגעתי לכולל, השבתי את החוב לידידי, ונשארו לי ארבעים ₪ בדיוק כסף לשוב הבית, והנה בשעה 4:20 בשעת חזרת השליח ציבור בעומדי בפתח בית המדרש לפני היציאה, רגע קט לפני שרציתי להזמין את המונית, התחילו לעלות לי מחשבות חרטה על מה שאני מכלה את הכסף של הבת שלי, בשביל מה שאני חושב שהוא נכון על פי ההלכה, ואמרתי לעצמי, שאולי כדאי להמתין עוד רבע שעה, ואז אדליק כמו רוב העם בצאת הכוכבים, בפרט שיש כמה צדדים להקל בזה, וכאב לי על בזבוז הכסף, שהלא בעוד כמה רגעים יקחו אותי בהסעה, חינם אין כסף.

ובעוד שאני כך מתלבט עם עצמי, ומרים עיני לשמים שיסייע לי בוראי להחליט, ואומר אני בליבי, מה עושים אבא?, סוגר אני את עיני סופק כפות ידי, ולפתע מרגיש יד אנוש מניחה לי על כפות ידי כסף, פותח אני את עיני, ורואה לידיד אחד, שנתן בידי סכום כסף, ובדרך כלל אם היה אותו ידיד מחליט לסייע בידי, היה נותן סכום הגון, ובלב רחב, והנה הפעם, שהייתי צריך בדיוק סכום כסף, הדברים היו אחרת, נו.. תגידו אתם כמה כסף הוא נתן לי, כן! בדיוק שבעים ₪ אשר הספיקו לי להחזיר לבתי את כספה במושלם, ואף לנסוע במונית, הנס היה ממש מושלם ומדוייק, בדיוק באותם רגעים של תפילה, בדיוק באותם רגעים שהרגשתי שאולי אני טועה, הנה בדיוק בכמות הנצרכת לא פחות ולא יותר, ללמדני שיש כאן יד המשגיחה, כי אם הייתי מקבל יותר הנס היה פחות נרגש.

נסעתי לביתי, ובאותם רגעים הרגשתי דרישת שלום מן השמים, והרגשתי היאך בורא עולם שמח במעשי, ורוצה שאמסור נפשי על קיום מצוותיו, אני מאמין בן מאמין שיד ה' היתה בדבר, ללמדני היאך היא הדרך בעבודת ה', שהיא למסור נפש למען התורה והמצוות, זאת ועוד להראות את גודל מציאותו יתברך והשגחתו עלינו, שהוא דואג לנו ושומע תפילתנו, רואה את מעשינו, והולך לצידנו, הוא תמיד כאן לידינו, מבקש לעזור ולסייע, הוא חומל ומרחם, ומצפה מאיתנו שנפנה אליו, שזה אומר להפנות רק אליו את בקשתנו ורצונותינו, בלי גבולות, אפילו רק לפני שאתה צריך לעלות למונית ואין לך כסף לשלם, אפילו באותם שניות תתחזק בתפילה, ומייד תיוושע, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

ביצים שוות זהב

גם את הניסים הקטנים יחסית אדם צריך לראות ולהתבונן, זה לא חשוב מה נתנו לך, זה חשוב מי נתן לך, ואם זה בורא עולם, אז אפילו ביצים שווים מיליונים

רעייתי שתחיה דרכה להזמין ביצים דרך הטלפון אצל אדם שמוכר ביצים בזול, והוא מגיע עד לביתנו, אנו יורדים וקונים ממנו. והנה בערב פסח, רעייתי שתחיה היתה צריכה דחוף ביצים כמו כולם, והיא התקשרה למוכר הביצים פעמים רבות מתחילת הבוקר עד הצהרים, אך בלא מענה, והדבר היה קצת מוזר, כי בדרך כלל הוא היה עונה מייד, ואולי מפני הלחץ של אותם ימים.

ואני את כל זאת לא ידעתי, אלא רק נתברר לי לאחר מכן, וכפי שנספר לכם עכשיו, שהנה לפתע ביושבי בביתי לומד, נקש אדם אחד, ואמרו לי שרוצים אותי, אותו אדם נכנס לבית, וראיתי שזה אהוב ליבי אחד מגבאי בית הכנסת בעירנו, אדם שלא אמור להגיע אלי כלל, ומעולם לא היה בביתי בערב פסח, ואין שום סיבה שיבוא אלי מלבד צדקותו שכמעט כבר לא נמצאת בדורנו אצל בני אדם, ובידו היו... לא תאמינו לא פחות ולא יותר משתי תבניות ביצים.

והנני כמובן קבלתי אותם בזרועות פתוחות ובשמחה, ישבנו ודברנו דברי תורה, ואז לאחר שהוא הלך, מיד רעייתי אמרה לי את כל מה שהקדמתי לספר לכם, שהיא כל היום מנסה להתקשר שיביאו לנו ביצים והם לא עונים, והנה הגיעו הביצים, אבל שתי תבניות ובחינם, ועכשיו הבנתי מדוע הם לא ענו לרעייתי לטלפון.

וזה עוד לא נגמר, כי הנה אחר כמה דקות שהלך אותו ידיד נפש, הטלפון של רעייתי מצלצל ושואלים, "שלום התקשרתם להזמין ביצים", ורעייתי שתחיה אמרה "תודה כבר

הסתדרנו" ויותר נכון סידרו אותנו משמים, על ידי שליחים נאמנים, ישתבח שמו לבורא עולמים, המשגיח עלינו, אשר לפעמים נותן לנו להמתין לכל מיני דברים נחוצים, בשביל להועיל לנו יותר ממה שאנו יכולים להועיל לעצמנו, אם אנו רואים בחיינו עיכובים מסויימים ננסה להרפות ולהמתין, ולעזרתו יתברך נצפה וניווושע, הכל מתוזמן להפליא. הרי רעייתי שתחיה יכלה להזמין ביצים במשך כל השבוע, או אפילו יום לפני או אחרי, והיאך בדיוק באותו יום שהיא החליטה להזמין את הביצים, החליט אותו אחד להגיע, והיאך בדיוק לפני שהם התקשרו הוא הגיע, והיאך בכלל הם לא ענו לנו לטלפון, והיותר מפליא שזיכנו הבורא שאפילו לרדת למטה לקחת את הביצים, לא היינו צריכים, ועוד שאנחנו הזמנו תבנית אחת וה' שלח לנו שתים, על ניסך ונפלאותיך שבכל יום עמנו, לפעמים אפילו ביצים שעלותם לא גדולה, שווים הם הרבה, כי אין לנו להסתכל על עצם הדבר שקבלנו, אלא על מי שהביא לנו אותו, וכשאנו רואים במתנות הקטנות האלו את השגחת הבורא יתברך הם שווים מיליונים, ממש ביצים שוים זהב, תודה לך אבא.

בשר עם השגחה

אין אדם נוגע במוכן לחבירו אפילו כמלא נימה, כך לימדונו רבותינו, וגם אם נראה אחרת עלינו להאמין בזה בכל ליבנו, בפרט בזמן שהאדם נמצא בעת הקביעות של לימודו, וגם אם הוא צריך מאוד כרגע לאיזה פרנסה מזדמנת ויאמין שהיא כבר מיועדת באחד מן הימים, בבית המדרש שלמדתי בו, הגיע על ידי אחד מאנשי חסד ארגזים עם חתיכות בשר, אשר כל אחד מן הלומדים אמור לקבל אחד, והנה רק הגיעו הארגזים וכל הלומדים קמו לקחת להם אחד, רק כפי המגיע להם כמובן, אך אני כפי שקבלתי על עצמי, לא קמתי, גם אם זה יהיה כרוך בהפסד, וגם אם אני צריך לזה מאוד, ונשארתי ללמוד, בפרט, כי באותו זמן ישב לידי אחד מן הבעלי בתים, ולימדתי אותו, ולא מצדקתי נהגתי כן, אלא אמרתי בליבי, מה שמגיע לי אני אקבל, וכפי שלימדונו רבותינו, ומקובל בידינו ונפסק כן בש"ע, שבזמן הלימוד אין לאדם לטרוח על פרנסתו, ואפילו אם יפסיד סכום גדול ועצום, ואפילו הוא נצרך גדול, ואכן ראיתי שנגמרו כל החתיכות בשר, ואמרתי לעצמי ה' יעזור.

אכן בעזרתו יתברך בלבד, זה לא הסיח את דעתי מהלימוד, ולא עניין אותי, כי ידעתי שהלימוד שווה הרבה יותר מחתיכת בשר, וכך מן הראוי שכל בן תורה יתנהג, למרות שלא באתי כאן לדון שום אדם, כי לפעמים מצוי האדם בקושי גדול, או שהוא לא יודע את מעלת הלימוד, וה' הטוב יכפר בעד.

והנה בשעה שסיימנו ללמוד, בדיוק רגע לפני אמירת הקדיש, הגיע אחד מן האברכים, והניח על שולחני בשר, ומיד שאלתי אותו מה זה, והוא אמר לי, שמרתי לך, הוא ראה שאני לא קם, וה' יתברך נתן בליבו לקחת גם לי, והוא שם לי את הבשר במקפיא ולכן לא ראיתיו, וחשבתי שנגמר, ויוצא שקבלתי בשר בהשגחה פרטית.
הרי שפרנסתי ופרנסת כל יהודי, שמורה וקצובה בלי שום יכולת שתילקח, ואם נאמין היא תגיע עד אלינו, וזה נראה לי הנס היותר גדול שיש ללמוד מזה המעשה, שהנה אני המשכתי ללמוד, ובמקום לטרוח ולקום, אדם אחר טרח בשבילי שלא בבקשתי, ודבר זה יתקיים בפרט אם נדקדק במעשינו ונקפיד שלא לבטל מתורתנו תורת אמת לעד. אמן.

סכנת התחשמלות

סיפור זה הוא אחד מיני אלף ואלפי אלפים השגחות שה' יתברך משגיח עלינו ועל ילדינו במשך כל יום ויום, ואנו חייבים להודות לו עליהם, ולחשוב מה היה קורה חס ושלום אם לא היתה השגחתו באותו זמן

באחד מהימים, בני יקירי בהיותו ילד בן 6-7 הלך לישון במיטתו עם שאר אחיו, ואני השמעתי להם סיפור במכשיר ההשמעה (טיפ) והייתי נמצא בסלון הבית, ולפתע שמעתי כעין פיצוץ חשמלי וירידה של המפסק הראשי בבית, הבית היה חשוך, ושמעתי את בני צועק ובוכה בחדר, וכל שאר אחיותיו צועקות "אבא בא מהר".
רצתי לחדר, וראיתי שהוא תופס את השקע של החשמל ביד, מהצד המחובר לטיפ, כאשר צידו השני מחובר לחשמל, ושאלתי אותו מייד מה עשית?, והוא אמר בבכי, וכן אחיותיו היו צועקות, שבלי כוונה הוא שם את זה בפה, תקע המחובר לחשמל הבית, לא להאמין, ביקשת ממנו להוציא את הלשון, וראיתי עליה שתי עיגולים של כוויות אשר שרפו את לשונו, ממש הסימן של צורת התקע, ומייד בדקתי את בריאותו לראות שלא קרה לו דבר, והודו לה' לא היה ניכר עליו איזה חשש סכנה, סכנת התחשמלות יכולה להביא לפגיעה בלב או במח.
את רמת וגודל הנס בהתחלה, לא בדיוק הבנתי, למרות שידעתי שקבלתי את בני במתנה באותם רגעים, עד אשר שאלתי ידיד חשמלאי שאמר לי שקרה לי נס גדול יותר ממה שאני חושב, ושהיה בדבר זה סכנת מוות, ולפי ההסבר שלו, כיון שבני היה על המטה ולא על הרצפה, היתה סכנה כפולה ומכופלת, איני מבין בזה, אך מי אני שאחלוק על חשמלאי מוסמך, לא ידעתי מדוע עשה כן בני, ולא האמנתי היאך לא קרה לו דבר, רק רחמי ה' המרובים שכנראה רצה שאני יותר אעריך את ילדי, וכן את טובותיו.

כי לפעמים גידול הילדים, מגיע מעל ומעבר, וקשה, וכועסים או מתמרמרים, אך כשקורה מקרה כזה, אז האדם לא מפסיק לחבק את ילדיו, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, חסדי ה' ורחמיו אינם פוסקים, בין לראויים ולבין לשאינם ראויים, רק יחשוב האדם, איך חייו היו משתנים מהקצה לקצה, אם אכן היה קורה דבר כיוצא בזה, וממילא ידע להעריך את מתנות ה' יתברך שאינם פוסקות, והם בלי סוף.

פייטן בהזמנה

הכל מתוכנן ומסודר להפליא, אפילו מי יהיה בתפילה השבת החזן שלך, ולפעמים אתת יכול להזמין תוכנית כבקשתך, ואפילו לקבל את הטוב ביותר, דברים אלו כמובן קורים רק בלי תכנון, לפתע חשבת על משהו והנה הוא בא, ללמד שהוא המחליט, כמה שפחות תתכנן כך יותר יצאו לאור רצונותיך

באחד השבתות, הלכתי להתפלל בבית כנסת הסמוכה לביתי, והנה אחר זמן מה מהתחלת התפילה, הבחנתי באדם שהיה נדמה לי כאחד הפייטנים והחזנים הגדולים שיש לנו באזורינו, ומייד שמחתי שה' יתברך זימן אותו לבית הכנסת, למרות שאינו מתפלל בבית הכנסת הזה כלל וכלל, וידעתי שבודאי רב בית כנסת יתן לו לעלות להיות שליח ציבור, ולפי מיטב ידיעתי פייטן זה הוא ברמה מיקצועית, ודבר זה חשוב הוא לדבקות בתפילה, בפרט שהוא היה ירא ה', אכן אחר דקות ספורות הסתכלתי שוב והבחנתי שטעיתי, והוא היה רק אדם שדומה לו, ואמרתי בליבי כמה חבל, ומאוד הייתי רוצה לזכות לשמוע אותו, והמשכתי את תפילתי.

והנה אחר חושבי זאת, אולי אחר דקה לא יותר, לפתע נכנס אדם לבית הכנסת, ואתם יודעים מי זה היה? אתם לא תאמינו, היה זה הפייטן הדגול שהגיע עם חמיו, הוא נכנס ולא האמנתי, הסתכלתי עליו היטב, אולי עוד פעם אני טועה, אבל הפעם היה זה האמת, ועדיין לא היה ברור לי שהוא יעלה, וחיכתי לראות האם תפילתי ומשאלתי תתגשם במלואה, ואכן כך היה, הרב הורה לו לקום להיות חזן, ואיזה תפילה זו היתה, תפילה כזאת מיוחדת, חזן ממרום, שהגיע לשמח יהודי, והדברים מופלאים, שבדיוק בזמן שהיה אדם דומה לו בבית הכנסת, הגיע האדם האמיתי, ישבתי וחשבתי היאך יתכן על פי הטבע לפנוש במקרה רק מאת ה', אדם שדומה למישהו, ולחשוב שזה הוא ואחר התבוננות, אתה מבין שזה לא הוא, ולבסוף אותו אדם כן מגיע, בזמן שאין זה הבית כנסת מקום תפילתו כלל, וממש במקרה מאת ה' הוא הגיע, ממש מדהים ומפליא לעשות, רק מי שברא את העולם, ובכל רגע מחייה אותו, יכול לעשות דברים, כאלו,

העולם הזה הוא מלא ניסים בלי הפסקה, רק אנו לא שמים לב, ולפעמים אפילו לא יודעים שזה נקרא נס, אבל כך ציוו אותו רבותינו, להאמין שכל מקרה שעובר עלינו הוא נס, והם התכוונו שעלינו לחפש את הנס שבכל מקרה, לפעמים זה קצת קשה, ולפעמים זה יותר קל, כמו במקרה המסופר כעת, שלא יתכן בעולם מקרה טבעי מעין זה, זה לא טבעי זה פלאי, הכל נוגד את הטבע לחלוטין, זה כל כך משמח ומעודד לראות דברים כאלו, מה צריך יותר מלדעת שבורא עולם נמצא לידינו והוא הגורם לכל העובר עלינו, ישתבח שמו לעד ולעולמי עולמים.

חניה שמורה

כל מה שאדם צריך מעם ה' יתברך, הוא חייב לבקש, אבל הכל, למרות שכל הנתונים מראים הפוך, כי למי שברא את העולם ומנהיגו בכל רגע, יש אפשרות לעשות הכל, והוא מחכה ומצפה לשמוע בקשותינו, ולא לחינם הוא נקרא שומע תפילה, הוא שומע וגם מבצע, תנו עוז לאלוקים על ידי האמונה והביטחון בו

סיפור זה הוא מוכיח את גודל האמונה התמימה שיש אצל כל יהודי ויהודי, שמתוך שמדבר אמונה גורם הוא שיתקיימו הדברים, היה זה באחד מימי הסליחות בעשרת ימי תשובה, החלטנו לנסוע עם כמה מבחורי הישיבה ברכב, לסליחות בישיבת אור החיים, היה עיכוב קטן בזמן, וחיכינו לבעל הרכב עוד כעשר דקות, מהזמן שנקבע, ואז הוא הגיע ויצאנו, בדרך, ממש קצת לפני ההגעה, בעליה לכיוון הישיבה, כבר התחלנו להבחין שהתנועה פקוקה, וחששנו אולי לא נמצא כאן חניה, ויותר נכון בטוח, כי מלבד מה שהגענו באיחור, עוד היה זה ביום חמישי, אשר מגיעים לסליחות במקום זה מאות אם לא אלפי אנשים, ומי שמכיר את המקום, אז יודע שגם בימים כסידרם, שהכל רגיל ורגוע אין מקום חניה שם, כי כל הרחובות צרים וצפופים, ומי שנהג ברכב היה זה בחור צדיק תמים, ואני ישבתי לידו, ואז הוא פנה אלי ואמר, "אני תמיד מאמין שה' יתברך ימצא לי חניה, ותמיד הוא מסדר לי חניה כמו שצריך, אין מה לדאוג", שמענו את דבריו ואיחלנו לו הצלחה.

והנה מיד לאחר מכן, הגענו לצומת שאנו צריכים לעצור, עצרנו ברמזור, בפניה שמאלה נמצאת הישיבה במרחק 200 מטר, והיה שם מחסום, מה שנותר זה או להמשיך ישר או לפנות ימינה, הנהג אמר ברגע האחרון שהוא פונה ימינה.

והנה לפתע, מיד אחר הפנייה, כשתי מטר או שלושה, אנו רואים לנגד עינינו, אדם העומד על הכביש, לא ממש אלא בשורת חניית המכוניות בצד ימין, כשהוא מניח ארגז

של מכולות על הכביש, כדי למנוע מרכבים שיחנו שם, היה שם מקום חניה אחד בלבד, ומלבד מקום זה לא היה שם שום חניה, אני הייתי בטוח שהוא שומר את חניה זאת לאיזה מכר שלו, או לאיזה רב חשוב שצריך להגיע, אך הנה, הנהג שלנו סימן לו בידיו שהוא צריך לחנות, והוא הרים את הארגז, וסימן לנו להיכנס, ואף כיוון אותנו, יצאנו כולנו מבוהלים, כי נראה היה הדבר כאילו הוא שומר לנו את החניה, ממש בהזמנה, ואז אמרנו לו תזכה למצוות, והסתכלנו עליו בתמיהה, והוא הבין את העניין ואמר, "אני פה בעל המכולת, ואני לא רוצה שרכבים גדולים יחנו לי מול החנות, ולכן אני שומר חניה לרכב פרטי ואתם הגעתם ראשונים", שוב אמרנו לו תודה והלכנו לבקש רחמים מאב הרחמים, מחוזקים יותר באמונה על השגחתו הנוראה והנפלאה שומע תפילה עדיך כל בשר יבואו, ישועת ה' כהרף עין.

מיד אחר דיבורי האמונה הגיעה הישועה, מרחק ההליכה היה הכי קרוב שרק אפשר לחנות, למרות שהגענו מעט באיחור, וכבר אולם בית המדרש היה מלא במאות אנשים, היכן הם החנו את מכוניתם איני יודע, ולמה הם לא חנו באותה חניה גם איני יודע, אבל אני יודע שאנו חנינו בחניה עם שמירה, מאת הבורא יתברך. הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

דמעות של אמא

כל מה שאנו שומעים ורואים, הכל הוא על פי החלטת הבורא יתברך, אדם לא ישמע ולא יבחין בשום דבר, לולי שהוחלט כן מהבורא יתברך, לפגוש אדם במקרה אינו קיים אצל היהודי המאמין. וכדאי להתבונן בסיבת הדבר, בפרט אם נפגשת עם אדם ברגע האחרון, מה שאומרים בני אדם "הכל רק מאת ה'", זה לא איזה מאמר נחמד, אלא מציאות הדורשת לפעמים התבוננות ושימת לב

באחד הימים הוזמנתי לשבע ברכות של אחד מתלמידי, תלמיד יקר וחביב, השבע ברכות נעשו על ידי תלמיד אחר, אשר כבר זכה זה זמן להיות נשוי, והנה אחר זמן ארוך שהיינו בשבע ברכות, רעייתי שתחיה התקשרה אלי ואמרה לי שהיא סיימה את העבודה, ואם אני רוצה שהיא תגיע? אמרתי לי בודאי למרות שכבר היה מאוחר ולקראת סיום, והיא אמרה, "טוב בא תיקח אותי" יצאתי להביא אותה, וכשהגענו ברכנו ברכת המזון, והתפללנו ערבית בערך בשעה 12:30, סיימנו להתפלל ויצאנו לבחוץ, ולפתע הגיעה אמא של אותו בחור שערך את השבע ברכות, ממש רגע לפני שנסענו, וכבר היינו בתוך הרכב, אך אותי תפסו שני בחורי חמד לצורך חיזוק, ולכן עדיין לא נכנסתי לרכב,

וכשאמא שלו הבחינה בי, היא אמרה לי "שלום", ואמרתי לה שיש לה הפתעה ברכב, והיא מייד הבינה שזו רעייתי שתחיה, והיא התקדמה לכיון שלנו, ובתוך דבריה היא סיפרה לנו כמה היא מתפללת בדמעות שליש על בנה היקר, שהיא תזכה לראות אותו תלמיד חכם, וכמה שהיא מודה לבורא עולם על פרח שכזה, והיא אמרה שאין הדברים מובנים מאליהם, צריך להודות לה' על זה ולהתפלל על זה, ואז ראיתי לנכון להוסיף ולומר לה, דבר אחד בלבד, שתדע שמספרים על אחד הצדיקים, שלא זכרתי באותו רגע את שמו, שכששאלו אותו איך הוא הגיע לרמות נשגבות בעבודת ה', הוא הראה להם את הסידור של אמא שלו, שכולו היה מקומט מפני רטיבות של הדמעות מהבכי של אימו בשעת תפילתה, ושהכל בזכותה, וכך חיזקתי גם אותה.

עברו כמה דקות ונסענו לבית, עליתי והתיישבתי בכיסא שלי, ולפתע הבחנתי בעלון שהיה מונח שם עוד מלפני כן, אך משום מה לא קראתי מה כתוב בו, היה זה עלון שבני הביא אותו מהגן, ובו כתובים דברי חיזוק לקראת ערב חג השבועות, אשר בו היינו נמצאים, והרב שם פותח במילים הבאות, מסופר על החפץ חיים זצ"ל ששאלו אותו היאך הגיע לרמות נשגבות, והוא הראה להם את הסידור של אימו וכו', וסיפור זה היה מוכר לי מלפני כמה דקות, שספרתי את הסיפור הזה לאותה אמא יקרה שחפצה גם היא לראות את בנה גדול בתורה, ואז מייד הבנתי על מי מספרים סיפור זה.

רק כמה רגעים היו מספיקים לגרום לכך שאנו לא נראה את אותה אמא, ואז אני לא הייתי מספר את הסיפור, ומשמים התעכבנו והתעכבנו, הן בגלל רעייתי שרצתה להגיע, והן בגלל הבחורים, מלבד מה שיכולתי לספר עוד עשרות סיפורים אחרים, ובחרתי משמים דוקא בזה, ומה גם שבדיוק היה זה ערב חג השבועות אשר נשלח מהגן מעשה הממחיש את החשיבות לתפילה של אמא להצלחה של בנה, והחליטו גם משמים דוקא לספר את הסיפור הזה, ומשמים היה מונח סיפור זה גלוי וידוע לפני על השולחן, מה שהיה יכול להיות מקומו בעשרות מקומות אחרים, הרגשתי בתוכי שצירוף מקרים זה בא ללמד אותנו, שאנו עוד נזכה לראות את תלמיד זה גדול בתורה כמו החפץ חיים, והכל בזכות תפילותיה של בת מלך, אמא שחשוב לה הצלחת בנה שיהיה גדול בתורה. אמן.

רזיאל המלאך

טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון גם על הוצאת ספר מתוך הספריה, לפעמים זוכים להבחין שהוצאת ספר מתוך הספריה הוא בהשגחה עליונה, והיכן תפתח את הספר

הוא גם השגחה עליונה, ולפעמים אף אם תפתח ספר אחר ספר, שניהם יהיו בהשגחה נוראה, נראה לנו שאנו פועלים בעולם זה ועושים, ולאט לאט מבינים שאנו נשלטים
בכז' תמוז, יום שלישי שנת תשעו' הייתי נמצא בחנוכת הבית של גיסי, הוא סיפר על שהוא היה אצל הגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א, והוא הוסיף לספר לי את כל מה שהוא עשה אצלו, ואז הוא הוסיף עוד לומר שהרב ר' חיים הוציא לאור הרבה ספרים, והוא הביא עמו כמה מהם, הלכנו לספריה, והוא הוציא לי אחד מהם, ואמר לי תראה, היה ספר רזיאל המלאך עם פירוש עליו, ממש נדהמתי שהרב זכה לכתוב פירוש על ספר מעין זה, ואחיין שלי סיפר לי באותם רגעים, שמפני שנשאר לו חודש פנוי בשנה אחרי שהוא מסיים את כל הש"ס, אז הוא התחיל ללמוד קבלה.
והנה בעודי אוחז בספר רזיאל המלאך בידי, גיסי שיחיה אומר לי, בא תראה עוד ספר מדהים שקניתי, קוראים לו אוצר הפלאות, כי יש בו ממש פלאות, כתובים בו ממש דברים נפלאים, הנחתי את הספר על ספר רזיאל המלאך שבידי, ופתחתי את הספר היכן שנפתח לעיין בו, ככה מלמעלה, לדעת על מה מדבר הספר, הספר שהיה בידי הוא אחד מתוך ג' כרכים, והוא היה עב כרס, אולי שבע מאות דפים, ואז הנני מביט ונבהל, כי הכותרת של הפרק שנפתח לי היה "ספר רזיאל המלאך" ושם הרב האריך לבאר מי כתב את הספר, ועוד כל מיני דברים נפלאים עליו, הראתי מייד לגיסי השני (אח של אשתי) שהיה נמצא ממש לידי, והוא נבהל, וקרא לגיסי ואמר לו, "בא מהר תראה היכן נפתח לו הספר", הוא הגיע וראה, ואף הוא שמח מאוד על ההשגחה העליונה.
לתאר ולבאר מקרה כזה על פי הטבע אי אפשר, כמה שיותר נעמיק בדבר זה, נראה יותר ויותר את רמת הדיוק, ואת הסיכויים הקלושים שיקרה כזה דבר, לאחוז ספר על ספר מכל עשרות הספרים שהיו בספריה, אשר שניהם נבחרו בדרך אקראית לחלוטין, לפתוח את אחד מהם, ושם הספר התחתון יהיה כתוב בספר העליון, ובו יסופר כל מעלותיו, אין זה אלא מעשה ניסים היוצאים מגדר הטבע, ממש שם הספר כשמו כן הוא אוצר הפלאות, זה השגחה עליונה המלמדת אותנו שוב, אני נמצא אתכם, תבינו ותקבלו את הדברים שאתם מושגחים ומונהגים, ובכך אתם ניצלים, הזזת את היד בטעות וקבלת מכה מאיזה חפץ, אל תאמר מי שם כאן את החפץ, כי לולי שהיה מגיע לך לקבל מכה, לא הייתי מזיז את ידך, הרי אתה נשלט על מעשיך, וכך הם כל פעולתינו, אסור לנו לחשוב שיש מקרה, חייבים להתאמץ להאמין בכך, ועל ידי שנתבונן בכל הניסים האלו שה' יתברך עושה לנו נבין שכל מה שעובר עלינו והוא לא תמיד לרוחנו ולא לרצוננו, הוא בודאי רצון ה', כך הוא החליט כך הוא גזר, נשב עם עצמנו ונקבל את הדברים

בשמחה ובאהבה, עם כל הקושי שיש בדבר, הדבר כשלעצמו כל כך מחזק, מפני שאם אני יודע שה' יתברך הוא זה שנותן לי לבחור איזה ספר להוציא מהספריה, אז זה אומר שהוא כאן לידי, ואני יכול לבקש ממנו מה שאני רוצה, הרי הוא אבא שלי.
בטחו בה' עדי עד, כי ביה ה' צור עולמים, אמרו על פסוק זה במסכת מנחות דף כט: שאל רבי יהודה הנשיא את ר' אמי, מה פירוש פסוק זה, והשיבו, שכל התולה בטחונו בהקב"ה, הרי לו מחסה בעולם הזה ולעולם הבא, הרי שהתנאי להשגחה העליונה הוא על ידי שהאדם תולה בטחנו בה' יתברך, לא משנה מי הוא כגדול כקטן, כי כך ה' יתברך הנהיג בעולמו אתה בוטח בי אני עוזר לך, יזכנו ה' יתברך להיות מן הבוטחים בו ובכך נזכה שהמחסה שלנו יהיה מלכו של עולם.

מאכלי חלב

הפרנסה היא מזומנת ביד הבורא יתברך, בדקדוק מופלא ומושגח, ויש בכח האמונה להוסיף שפע לאדם אף ליותר מהרגילות והקביעות, ולכן אין לנו להגביל את השפע שלנו, אפילו בדברים הקבועים, ותמיד צריך לתת את האפשרות לשינוי טוב יותר, אנו חייבים לצפות מה' יתברך לקבל בלי גבול, אין סוף לאפשרויות שלו
כל ערב חג שבועות, זוכים אנו לקבל מאיזה גמ"ח כל מיני דברי חלב, מינים ממינים שונים, ודבר זה עוזר לנו בהוצאות החג, ובכך אנו מכינים מאכלי חלב, לקיים מנהג אבותינו, והנה בזו השנה שנת תשע"ו משום מה לא קבלנו דבר, ואנחנו לא נזכרנו בזה, עד שלפתע אחד מידידי הישנים התקשר אלי, אדם צדיק שאני לא כל כך רואה אותו, פעם בשנה אולי יוצא לי לפגוש אותו, הוא אדם מאוד עסוק, והנה הוא מתקשר אלי ושואל אותי אם אני נמצא בבית, אמרתי לו "כן", ואז הוא אמר לאיזה אדם, "כן תלך אליו הוא נמצא בבית", והוא הוסיף לומר, "אני שולח לך כמה מוצרי חלב" ברכתי אותו וניתקתי את השיחה.
ואז אותו אדם שנשלח להביא לי את המוצרים, התקשר אלי, הוא חבר שלי שמתגורר בבניין לידי, וכשאמרתי לו שאני שולח את בני שיחיה להביא את השקית מלמטה, אז הוא אמר, "הוא לא יצליח היא מאוד כבדה אני בקושי סוחב אותה", וזה קצת מסביר מה גודלה של השקית, ולכן אני ירדתי אבל רק עד לפתח המעלית, כי אותו שכן צדיק החליט לעלות לי את השקית, והשקית אכן היתה כבדה, וכשפתחתי אותה היא היתה מלאה כל טוב ממאכלי החלב, המשובחים ביותר שיש, משלוח מאוד יוקרתי, דברי חלב מכל הסוגים, שמחת חג נפלאה, ואז רעייתי שתחיה אמרה לי, "בדרך כלל אנו

מקבלים מוצרי חלב מפלוני, ומעניין שדוקא השנה לא קבלנו", והשבתי לה, כמובן, השנה החליט ה' יתברך לשלוח משלוח יותר גדול פי כמה, וכן משלוח מגוון יותר ומשובח יותר, ועוד שבכל שנה צריך ללכת להביא את השקית, ואילו עכשיו היא הגיעה עד לפתח המעלית.

ומדוע לא הביאו לנו השנה איני מתכוון לבדוק, אולי שכחו אותנו או אולי לא עשו חלוקה, אך העיקר מה שכן אני יודע שה' יתברך לא שוכח שום אדם, ומבטיח לו פרנסתו ברווח ולא בצמצום, וצריכים אנו להודות לו על כך, להתבונן בהשגחותיו, כי הוא מצפה מאיתנו שנכיר לו טובה, ונבחין בטובותיו, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

אור גאון

לפעמים קורים לנו מקרים שהם לבסוף לא מתקיימים ולא נשארים, אבל הרושם שהם משאירים לנו הוא רושם גדול עד מאוד, ה' יתברך רוקם ותווה את חיינו רק בשביל ללמד אותנו, אני כאן, ולנו לא נותר אלא להתבונן ולהתחזק וכמובן להגיד תודה

סיפור זה הוא מאוד מיוחד, סיפור שמלמד את ההשגחה המדויקת והמפליאה של הבורא יתברך, היה זה לפני כמה חודשים, ערב חג השבועות תשע"ו היינו אצל גיסי בעיר ראשל"צ, ובמהלך היום שם התברר לנו שהבן שלו, אמור להתקבל לישיבה, ושאלתי אותו איזה ישיבה והוא אמר לי אור גאון, ישיבה טובה בעיר בני ברק.

ובמשך כל החג, למדנו יחד, להתכונן לקראת המבחן, שאמור להיות ביום רביעי בשבוע, ואני הצעתי לגיסי, שבנו יבוא לכולל אצלי בעיר אשדוד, ואני אמשיך להכין אותו, הוא הסכים ואמר שנהיה בקשר, ולמחרת ביום שני, כשהייתי בכולל, בררתי ובדקתי קצת אודות הישיבה, ומה שהצלחתי לדעת, זה את שמו של ראש הישיבה.

והנה באותו יום, הגיע לכולל אברך חדש חתן צעיר, ראיתי אותו מדבר עם ראש הכולל, הוא רצה להתקבל לכולל, ובהמשך יתבאר מדוע סיפרתי זאת.

עוד קרה באותו יום, לקראת ערב, שהתקשר אלי גיסי, ואמר לי שביום רביעי יש לבנו מבחן, והוא רוצה שאני אלמד עימו ביום שלישי, היינו למחרת, וכמו שסיכמנו, אמרתי לו טוב, והתקשרתי לראש הכולל לספר לו זאת, ולשאול אם זה לא יפריע שאני אלמד אתו, ובד בבד שאלתי אותו האם הוא מכיר את ישיבת אור גאון, והוא אמר לי שהוא יודע קצת, אחד מהדברים שהוא יודע, זה את שמו של ראש הישיבה, ואמרתי לו כן גם אני יודע, בדיוק מהיום אני יודע את זה, ועוד הוא הוסיף לומר דבר פלא, שתדע לך שאותו אברך שהגיע בדיוק היום להתקבל לכולל, לא אתמול ולא מחר, אלא היום, בדיוק הוא

לומד לא בשום ישיבה אחרת, מכל עשרות ומאות הישיבות שקיימות, מלבד ישיבת אור גאון בבני ברק, ולכן הכי טוב, שמחר תשאל אותו מחר בכולל, כל מה שאתה רוצה לדעת על הישיבה.
הייתי ממש נפעם ונדהם, והרי מעולם לא פגשתי אדם שלמד בזו הישיבה, ואפילו לא שמעתי על זו הישיבה, ובדיוק שאני רציתי לברר על זו הישיבה, הגיע לנו לכולל חתן מאותה ישיבה, בדיוק ביום שהגיע הבן של גיסי לכולל ללמוד איתי, ובשביל להסביר את גודל רמת הצירוף של מקרה זה יגמרו הדפים, ויצטרך להיכתב לכך ספר שלם רק על זה, כמה פעולות היו צריכות להעשות בשביל כך, ממש לא יאומן!!!, והרי רק אם לא הייתי נמצא שם בחג לא הייתי יודע על זה כלום, וממש במקרה מאת ה' הגענו לשם לחג, כך הוחלט ברגעים אחרונים, וגם אם לא הייתי חושב לשאול את ראש הכולל על כך, גם לא הייתי יודע כלום, ואם הוא היה מגיע יום אחד אחרי, רק יום אחד, הרי שלא היה כאן שום צירוף, ישתבח שמו של מלך מלכי המלכים, המשגיח הרוחני הגדול, והפלא הוא, שלמחרת אותו בחור לא הגיע, ואת האמת לא הגיע בכלל, הוא בא רק באותו יום משמים בשביל שנתבונן במעשיו יתברך כמה הם מדוקדקים ומופלאים.

איתן והתניא

השמות של ילדינו קשורים למעשינו ולפעולות שאנו עושים, ובעיקר לרוחניים שבהם, כי האמת היא שהמעשים הרוחניים שלנו הם הכלים לקבלת השפע הגשמי
הסיפור הזה הוא על אחי הצדיק, הנה בשעה טובה ומוצלחת אחר תקופה ממושכת, נולד לו ולרעייתו בן זכר בכור, והשמחה היתה רבה, ובערב הברית התארגנו ללכת לקראת הברית יצחק, ואני כדרכי ניגש לספריה, לקחת עימי איזה ספר לקריאה, בזמן הפנוי, ובדרך כלל הנני נושא עלי תהילים קטן, והפעם הסתכלתי על הספריה והחלטתי משם מה לשנות מהרגלי בלי סיבה לדעת למה, ולקחתי את ספר התניא אשר קבלתי מאת ידיד, הגענו לברית יצחק, ושאלנו בין לבין איך יקראו לו, וכמובן שאמרו שנמתין למחר, קראנו את הזוהר וכל מה שהיה צריך, וחזרנו לביתנו.
למחרת, הגענו לברית, ואני זכיתי לתפוס את התינוק מהצד בשעת הברית, ובכיסי היה את ספר התניא, הרב עשה את הקידוש ושאל את שם הילד, ואחי אמר "איתן", שם גדול חזק ומיוחד, על שם אברהם אבינו, ואיתן הזרחי נכדו של יהודה, ואמרתי זאת לאחי, והוא אמר לי שהרב צריך לספר לו עוד סיבה מדוע הוא קרא כך לבנו, ואמרתי איזו סיבה עוד כבר יכולה להיות, וכשהרב סיפר לו הייתי המום, כי אחי קיבל על עצמו

כל שבוע ללכת לשיעור קבוע, וברוך ה' מאז נפקדה רעייתו שתחיה, והספר שלומדים שם בשיעור, הוא ספר התניא המפורסם, ואותיות תניא הם בדיוק איתן, הרי שבזכות פעולתיו הרוחניות נפקדה אשתו, ודבר זה גם השפיע עליהם לקרוא לו איתן, ואתם זוכרים גם את הספר שהחלטתי לפתע פתאום לקחת איתי לברית יצחק, ושיהיה עימי בברית הלא היה זה התניא, וכבר מלמחרת חזרתי לישא עימי את ספר התהילים שלי, ובודאי משמים קרה לי כך, כי התינוק נקרא כך על שם הספר, וזכות הספר עמדה לו לבא לעולם, ובודאי שספר זה חייב להיות שם.

וכששאלתי את אחי מדוע קראת לו כך, הוא אומר לא יודע פשוט בדקנו המון שמות וזה השם שהוחלט לבסוף, בדיוק אותו שם של השיעור תורה שלו שבטוחני שזכותו עמדה לו, ולאות ולרמז לכך, ה' יתברך נתן בליבם לקרוא לו איתן, וכן נתן בליבי ליקח עימי את ספר התניא, שיהיה סמוך לתינוק, ישתבח שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

בעל המגלה עמוקות

יש סיפורים שהם כל כך מופלאים עד שהדברים נראים כמעט לא אמתיים, אך זאת רק לאותו בני אדם שאינם מבינים כמה ניסים הם צריכים, רק בשביל שהם יצליחו לעמוד על רגליהם, או לראות בעיניהם, ואז יאמינו שמקרים אלו הם כאין וכאפס לעומת הנמצא ממש בתוכנו כל ימינו

פעם אחת, לפני כמה שנים, נקראתי לבא לחנוכת בית של ידידי ורעי, ובהגיעי לשם, ביקש ממני בעל הבית להכין איזה דבר תורה, וכיון שהנני הייתי בדיוק בזמן לומדי את ספר איוב פסוק אחר פסוק, אמרתי שאבדוק בספריית הבית האם נמצא ספר זה, ובעזרת ספר זה אני אומר איזה דבר תורה, קמתי ובדקתי בספריה, ואכן היה להם שם ספר איוב, לקחתי את הספר והתיישבתי במקומי.

ואז אמרתי לעצמי, שהיכן שיפתח אומר משם איזה דבר תורה, אם יהיה שייך כמובן, פתחתי את הספר בלי שימת לב, ונפתח לי באיזה מקום, שאומר אותו רק בהמשך, כי בנתיים גם אני עדיין לא הספקתי לעיין שם באותם רגעים, כי בדיוק אמר בעל הבית לקום ליטול ידים, ולכן קמתי ליטול ידיים לקיים כל מה שאומר לך בעל הבית עשה.

וכשחזרתי לכיוון השולחן, הבחנתי בספר שהיה מונח על השולחן הנמצא במטבח, והוא ספר הנקרא "בעל המגלה עמוקות" סיפורים ומעשיות על בעל המגלה עמוקות,

וזה עניין אותי, ולכן לקחתי את הספר איתי לשולחן, וכשישבתי הנחתי את הספר על ספר איוב הנזכר לפני כן, ועיינתי בו מעט.
וכשנזכרתי שאני צריך להכין איזה דבר תורה, סגרתי את הספר העליון, והתחלתי לבדוק היכן נפתח לי ספר איוב, והפסוק הראשון שהיה לנגד עיני היה הפסוק הבא, "מגלה עמוקות מיני חושך ויוצא לאור צלמות", פרק יב פסוק כב בספר איוב, והרי כל רואה זאת מיד משתומם, ואני נדהמתי ולא האמנתי על גודל הצירוף וההשגחה, עד שהחלטתי שאת דברים אלו אספר להם בתור דברי תורה בתוספת נופך.
והרגשתי באותם רגעים היאך ה' יתברך מנהיג את מעשי, ונותן לי בדעתי איזה ספר לקחת מהספריה, וכן גורם לי לפתוח את דפי הספר, היכן שאני אמור לקרוא, וכן הוא הכין את הספר מגלה עמוקות על השלחן, ונתן בדעתי לקחת אותו, ואז צירף את שניהם יחד, וגילה לי עמוקות בדרך הנהגתו, בדיוק שיהיה ספר מגלה עמוקות על ספר איוב, על הפסוק המדוייק שעל שמו נקרא בעל המגלה עמוקות, שהוא מגלה עמוקות מיני חושך, שפירושו שה' יתברך בתוך החושך והקשיים או על ידי החושך והקשיים מגלה את העמוקות, וזה תנאי להבין העמקות בלימוד, ולהבנת דרכי ה' יתברך, ומאפלה יוצאים לאור גדול, מה רבו מעשיך ה' "כולם" בחכמה עשית.

הרכב שנשרף בזמן

איזה רכב תקנה ומתי הוא ילקח הכל נגזר ממנו יתברך, רק אל תשכח ללמוד מכל שינויי הטבע את רצונותיו יתברך, ה' יתברך הוא מצרף הצירופים, והמתבונן יכול ללמוד ולהבין שהיה כאן מתכנן, וכך נבין ונדע שאין שום מקרה בעולם
יש לי ידיד נפש, אדם יקר באדם, שנשלח לי מאב הרחמן, שקנה רכב לפני כשלושה חודשים מזמן המקרה שנספר עליו, ואת האמת רכב זה לא בהכרח היה צריך להיות שלו, למרות שהוא לבסוף קנה אותו, כי אחרי שהוא קנה אותו מאדם יקר אחר שנשלל לו הרשיון, הנה לבסוף לא נשלל, ולכן לא היתה לו סיבה למוכרו, וכביכול אותו אחד שמכר את הרכב הפסיד עליו כסף, כי הוא מכר לו אותו בזול, אבל משמים הוא היה חייב להימכר לו, ורואים אנו את ההשגחה העליונה היאך שנגזר על אותו ידיד שלי, שרכב זה יהיה בבעלותו, ומשמים נשלל רשיון אדם אחד בשביל שאדם אחר יקנה את רכבו, ומייד הוחזר לו רשיונו.
ועליו דוקא נספר את הסיפור, כי הוא אותו אחד שמשמים רצו שיחווה את הנס שקרה, שהנה לאחר כשלושה חודשים פחות או יותר, סיפר לי גיסו של ידידי הנז', שאותו

ידיד ביושבו בבית חמותו אוכל בשלווה את ארוחת הצהרים, הנה לפתע אחת השכנות צועקת וקוראת לחמותו, צאי לחלון, והנה כשיצאו, ראו שהרכב שלו כולו בוער באש ומתפוצץ, הרכב כולו עולה עשן, למרות שהיה מכובה לחלוטין, היה איזה קצר ברכב, כי רכב זה כולו חשמלי, וזה אומר שהרכב כבר התחיל להישרף בהיותו ברכב, שהרי בלי שהרכב יהיה דלוק לא תתכן מציאות של קצר, ומשמים רק לאחר שהוא כבר החנה את הרכב, והספיק לעלות לביתו, אז הוא החל להתפוצץ, ובודאי שיכל הדבר להסתיים בהרבה יותר גרוע, כי רכב זה בזמן נסיעה אי אפשר לפתוח את דלתותיו, וחייבים לכבות את הרכב, וזה מטעמי בטיחות, ואם הרכב היה נשרף בזמן נסיעה והוא היה צריך לקפוץ מהרכב, אי אפשר היה לעשות כן, והכל היה עניין של כמה רגעים, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

והפלא הנוסף שהיה, הוא שלאחר שכיבו את השרפה אשר שרף ה', הנה לפתע רואים כולם שהתפילין, וכן סט ספרים שהיו בתוך הרכב לא נגעה בהם האש כלל, למרות שלפי תיאורו לא נשאר זכר מהרכב, במקום כורסאות נשארו ברזלים, ואילו דברי תשמישי הקדושה נשארו, ואפילו השוטרים הוציאו פלאפונים לצלם, ישתבח שמו של מלך מלכי המלכים המחליט להיכן תלך האש, אם ימינה או שמאלה בהשגחה מוחלטת, ושלא יאמר אדם שבגלל שהוא לא נזהר קרה לו כך, כי אחרי כל הזהירות ה' יתברך הוא שמחליט מה יקרה למי, ואתה יכול לשבת ברכב כולו אש ולא יקרה לך דבר, ה' יתברך גם מחליט מתי אדם יגיע לביתו בדיוק בזמן והאם הוא יתפוצץ עם רכבו, או שהוא רק יראה את רכבו מתפוצץ מהחלון, הוא גם מחליט אם זה יקרה בכביש מהיר, או ליד הבית, כל מקרה בחיינו יכול להיגמר לגמרי אחרת, ועל כל זה חייבים אנו להודות לו.

סיפור זה בשבילי עוד לא נגמר, וזה עיקר הסיבה שספרתי סיפור זה, כי הנה לאחר כשבועיים ימים, אחר שכבר כמעט נשכח העניין, פתאום עלה בדעתי לספר לחברי בכולל, מה קרה עם רכב זה, היה זה בשעת ההסעה, ואמרתי להם תשמעו איזה נס קרה לידיד שלי, וסיפרתי להם את כל העניין, ואז הם שאלו אותי מתי קרה סיפור זה, אמרתי להם טרי טרי ממש רק לפני כשבועים ימים, והם אמרו חשבנו שזה היה לפני הרבה זמן, וואו... איזה נס.

והנה בדיוק באותו יום, ממש במקרה מאת ה', קרה שאחר מנחה הנני מסתובב לאחורי, ואת מי אני רואה, אני רואה שאותו ידיד שנשרף רכבו הגיע לבית הכנסת, להתפלל עימנו מנחה, והוא בא לקחת את הרכב של גיסו שלומד עמנו בכולל, ואחר שנפרדתי ממנו, פתאום עלה לי בדעתי, ואמרתי תראה מה זה, בדיוק היום ספרתי לכל האברכים

עליו, ובדיוק היום הוא הגיע, איזה צירוף מקרים, הגעתו של אותו ידיד לבית המדרש שלנו קורה רק אחד לכמה חודשים, פעם אחרונה שהוא הגיע היה זה לפני כחודשיים, והיום נזדמן שהוא יבוא, ועד היום אחר ככמה חודשים הוא לא הגיע, ה' יתברך תכנן הכל, מתי אני אדבר על זה, ומתי הוא יגיע לבית מדרשנו.
אבא, חייבים אנו להודות לך על ניסך ונפלאותיך שבכל יום עימנו, תודה לך שאתה ממשיך לחיות אותנו ולהשגיח עלינו, ולהראות לנו בעינינו את הנהגתך בעולם, אנחנו לא לבד, יש מי ששומר עלינו.

החתן שהתקשר

ה' יתברך שולט על הכל כפשוטו, רק צריך לשים לב לחשוב ולהתבונן, ובעיקר לדעת זאת, כי אם לא, נתלה הכל במקרה, וזה הפסד כי אין מקרה, ואפילו לא מקרה אחד, אלא הכל רק מה' אפילו מי יתקשר, ואף באיזה רגע
הנה לפני זמן מה בבין הזמנים, נסענו אני ורעייתי לרבנות הראשית לקבל תווי קניה מטעם עבודתה, היה זה בשעות הבוקר, רעייתי יצאה ואני המתנתי לה ברכב, ואז חשבתי באותם רגעים שהרי עוד כחודש אני צריך לערוך חופה וקידושין לאחד מתלמידי, לכן אולי אני אכנס כבר למחלקת נישואין ויאשר זאת, אך אמרתי שוב, שזה לא יתכן כי אין עלי את התעודה שלי, ולכן הפסקתי לחשוב על זה, ועוד אמרתי שיש הרבה זמן עד אז ואין מה למהר.
ולפתע, ראיתי שהייתה לי שיחה שלא נענתה, וחשבתי שזו רעייתי שרוצה לומר לי שהיא מתעכבת, אך מהפלא היה זה לא פחות ולא יותר בדיוק אותו חתן תלמידי, ואמרתי בליבי שלא מחייב כלל שהוא התקשר בדיוק בשביל לסדר איתי את עניין הקידושין, שהרי יש עד זמן כפי שאמרתי, ועוד איך זה שהוא מתקשר אלי לדבר איתי על הרבנות כשאני ממש במקרה מאת ה' נמצא מול הרבנות, התקשרתי אליו בחזרה, והוא אמר לי במילים הבאות, "הרב אני היום רוצה להגיע לרבנות, ורציתי שהרב יביא לי תעודה ואישור שהרב מקדש אותי", ויהי הדבר לפלא, ואמרתי לו אתה יודע היכן אני בדיוק, ממש במקרה מאת ה' אני נמצא ברבנות, ונוסף על זה חשבתי עליך הרגע, ריבון העולמים מה ראית לנכון להתקשר בדיוק עכשיו, והוא שמח, ואז קבענו לאחר הצהרים, למרות שהוא לא הגיע אלא למחרת, אבל האמת היא שהוא התקשר רק בשביל הנס, כי האמת היא שכל פעולות אלו נעשות בסיוע הבורא יתברך, ואת האמת אומר שכשהוא התקשר הרגשתי שהוא אומר לי, שלום הרב, כן אני יודע שאתה נמצא כרגע

ברבנות, ולכן התקשרתי אליך לא אתמול ולא מחר, וגם לא לפני שעה וגם לא עוד שעה, אלא בדיוק עכשיו שחשבת עלי, וגם אני יודע שרצית להסדיר את העניין ברבנות עם התעודה, ולכן התקשרתי אליך בעניין זה, ועוד תדע שאני בסוף לא יפגוש אותך היום אלא מחר, ועכשיו התקשרתי רק להוכיח את גדלות ה' יתברך, נשמע מוזר נכון.

והדברים נשגבים מעל הבנתנו, שהרי לפניכם שוב צירוף מקרים נפלא, בדיוק בזמן עליית המחשבה על אותו חתן, מתקשר אלי החתן, כאילו המחשבות שלנו מקושרות אחד לשני, אין זה אלא הנהגתו של בורא העולם אשר שולט בכל הבריאה בלי הפסק כלל, שליטה מלאה בתכלית, ומקשר במחשבות בין בני אדם, ידידי אם התקשרו אליך, תדע לך שזה גם משמים, אם פנו אליך לאיזה עניין, וכל דבר הפוקד אותך, הכל הוא מגזרתו, ולכן אין לנו להרהר אחרי רצונותיו יתברך, ואם הצליחו להזיק לך או לפגוע בך, תדע לך שהכל הוא מגזרתו יתברך, כי אחרי שאנו רואים שה' יתברך משגיח בכאלו רמות ומחליט על מחשבות בני אדם, מתי הם יצאו לפועל, ממילא מבינים אנו שאם קרה איזה מקרה ואנו היינו מאותו אלו שנפגעו בו, תמיד נדע ונבין שיד ה' היתה בדבר, בפרט בזמנים כאלו שאנו אומרים, אם עוד שניה הייתי מתעכב לא היה קורה לי כלום, ואם הייתי מזדרז הייתי מספיק ועוד כל מיני משפטים מעין אלו, שהאמת היא שאת העיכוב שעברת או מה שלא הזדרזת היה רק מרצון ה' יתברך.

מה שמגיע יגיע

לפעמים אדם חושב שדוקא מפלוני צריך להגיע אליו הפרנסה, ובורא עולם מלמדנו יום יום שעה שעה שמפתח הפרנסה נמצא רק אצלו, ובידו להחליט דרך מי היא תגיע, רק צריך האדם לתת לה' יתברך את האפשרות לכך על ידי שיצפה רק לקבל ממנו יתברך

הנה מידי שנה בערב פסח כמעט כמו כל אברך בן תורה, מגיעים לידי כל מיני שליחויות משמים לסייעני לעסוק בלימוד התורה, ואחת מהם הוא מידיד נפשי ואהוב ליבי, אשר בדרך כלל היה נותן לי כאלף ש"ח.

והנה בשנה אחרונה משמים הסתייע בידו לתת לי רק חמש מאות ש"ח, ואני כמובן השתדלתי לקבל זאת באהבה, ואף הוספתי לברך אותו בברכות מאליפות, וזה למרות שבאמת הייתי זקוק באותם רגעים לתוספת ממון באלו הימים, וזה אחר שלראשונה הנני חגגתי את הפסח בביתי וההוצאות היו גדולות, אכן אמרתי בליבי באמונה גמורה ושלמה, שאם מגיע לי אני אקבל זאת ממקום אחר.

ובאמת תראו זה פלא, לא רחקו הימים ואף לא היום, אלא באותו יום הגיע אלי אדם יקר מזהב, אהוב אחר, שבודאי חפץ בעילום שמו, שאני הוא זה שבדרך כלל משתדל לעזור לו ככל יכולתי מרוב אהבתי אליו, ואם כן כמעט לא יתכן במציאות שהוא יעזור לי, והנה בזו הפעם הוא התקשר אלי ואמר לי שהוא רוצה לראות אותי, לא הבנתי לפשר מעשיו ומדוע הוא היה לחוץ להגיע, והנה הוא הגיע אלי לקראת ערב, וברכני בברכת חג שמח, ולפתע הוציא מכיסו חמש מאות שקלים, ואמר לי שהגיע אליו כספים אלו בשביל לסייע ללומדי התורה, והוא ראה לנכון להביא זאת אלי, והאמת היא שהוא טרח קצת הרבה בשביל זה, והסיבה לכך מובנת לכולם.

הרי שהושלמה פרנסתי, דוקא בדרך אחרת, והרבה פחות מסתברת, ואולי בכלל לא מסתברת, מאדם שלא ציפיתי, לא מחוסר רצון אלא מחוסר יכולת, ובכך מרגיש האדם יותר את קרבת והשגחת הבורא יתברך, ישתבח שמו לעד ולעולמי עד, נדע כולנו להשלים עם רצונותיו יתברך, כדי שהוא יעשה רצונותינו, בטל רצונך מפני רצונו, ובכך הוא יהפוך את רצונותיו להיות כרצוננו, הכל התקיים באותו יום, לא ביום אתמול ולא למחרת, ביום שצריך להגיע הפרנסה היא תגיע אם אכן מגיע לך, אך לפעמים זה מגיע מכל מיני דרכים שה' יתברך החליט, בואו ניתן לו להחליט בשבילנו.

שני ממתקים של אמונה

סיפור זה הוא על בני שיחיה, אשר נתברך במידות נעלות ובפרט להקשיב לאביו, והוא סיפור שמלמד על חינוך הילדים לאמונה, והשגחתם מאת הבורא יתברך

באחת השבתות, הלכנו להתפלל בבית כנסת אשר בה מחלקים לאחר התפילה ממתק לכל ילד, הגבאי עובר עם שקית ליד כל המתפללים ומחלק, והנה משום מה הגבאי דילג עלינו, ובני החל לדאוג מעט ואמר לי, "אבא אני אלך אליו לבקש הימנו, כי לא קבלתי, ואז עלה ברעיוני הרצון לחנך את בני לאמונה בבורא עולמים, ואמרתי לו בני תמתין כאן, מה שמגיע לך יגיע עד אליך, והלוואי שאני הייתי מקיים את הדברים במושלם, אבל מחובתי לחנך את בני, והוא מצדקותו הסכים, למרות שלי עצמי כאב לי קצת, כי ראיתי שקשה לו.

הסתיימה התפילה, ואני התחלתי ללכת לפתח היציאה, והנני רואה את הגבאי עובר לפני, ומחפש מישהו, הוא המשיך לכיון של בני שעדיין התעכב מאחורי, ואמרתי מעניין אם אני אצליח והוא יקבל ממתק, ולפתע בני רץ אלי, ואומר לי, "אבא הגבאי נתן לי שתי ממתקים לא אחד, ושאלתי אותו למה? והוא אמר לי, "הגבאי אמר שהתפללתי יפה",

שמחתי עד מאוד לשמוע את דבריו, כי בודאי שכל הילדים התפללו יפה, ועוד שכל שבוע בני מתפלל יפה, ומה קרה השבוע, ובודאי שהגורם לכך הוא ההתאמצות שלו באמונה, ושמחתי שאכן הצלחתי לחנכו, ואמרתי לו אתה רואה הכל בזכות האמונה והבטחון שלך בבורא עולם, ותמיד תדע שמה ששייך לך, יגיע עד אליך ויותר, הוא חזר על סיפור זה גם לאמא שלו, ושימח גם אותה, ובטוחני שמקרה זה ישמר בזכרונו וילווה אותו למשך חייו, לניסיונות מעין אלו, שלא יבואו.

מעשה זה מלמד אותנו הגדולים, שהפרנסה מחכה לנו ביותר ממה שכולם מקבלים ורודפים, תמתין ותקבל מה שמגיע לך, שזה יותר ממה שאתה חושב שמגיע לך, קצת תשב עם עצמך ותחשוב שרוב ההצלחות שלך בעניין הפרנסה הם מהדברים שלא תכננת, ואילו מה שהתאמצת עליו וטרחת לא בהכרח הביא לך הצלחה, ביטחון זו מציאות בעולם, מי שמאמין בלב שלם, מקבל בלי ספק.

הדפיקות בדלת

הדיבור שלנו הוא מותאם בדיוק לגורמים המתרחשים בחיינו, אבל ברמות שלא ניתנים להסבר אלא לספר, כמה פעמים אמרנו וואו בדיוק... והמשכנו את חיינו לסדר היום, יהודי המאמין שכל מקריו הם השגחה מקשר את הדבר מייד לבורא עולם, ובזה זוכה לדעת שהוא מושגח על ידי מלך העולם

באחד מן הימים של בין הזמנים, בהיותי לומד בביתי, והבן יקיר לי נמצא עימי, שאר כל המשפחה האשה ובנותי הלכו לאיזה מקום להנפש, ואחר שעות רבות בערך בשעה שתים בצהרים, לפתע שאל אותי בני שאלה בתמימות, "אבא איזה שקט היום, אף אחד לא הקיש בדלת", אני שומע את דבריו, ומסתכל עליו בתמיהה, כי ממש באותם שניות עוד בזמן שהוא מדבר ואומר את הדברים, נשמעו דפיקות בדלת, אך הוא לא שמע אותם, כי היתה זו ילדה קטנה, והיא נקשה חלש, אחת השכנות, היא חיפשה את בנותי, ולכן שאלתי אותו שנית מה אמרת?, כי רציתי לבדוק אולי הוא שמע את הדפיקות, והוא אמר, "אבא אף אחד לא דפק ב.." ושוב נשמעות דפיקות.

השגחה נוראה, המוכיחה שאת הוצאת המילים ואת זמן אמירתם נעשה הדבר על ידי הבורא יתברך, אמרו לך משהו, בדיוק שלא רצית שיאמרו לך, כי בדיוק היה מישהו לידך, שמעת משהו שלא רצית לשמוע, תדע לך שזה ממנו, אל תצטער מזה, תנסה להבין מדוע זה קרה לך, וכיוצא בזה קרה לי, שבאחת השבתות חזרתי עם בני לביתי, והיה יום חם מאוד, ולכן כיונתי את השעון שבת בערך לשעה תשע בבוקר, והנה לפתע

הבחנתי בחום השורר בביתי, והבנתי שהמזגן לא נדלק, אז אמרתי מייד, "מה המזגן עדין לא נדלק?" ועוד אני מדבר ואומר את המילים "נדלק" נשמע הצפצוף המורה על התחלת הפעלת המזגן, לא שניה לפני ולא שניה אחרי, הצפצוף ומילת המזגן בדיבור אחד נאמרו, למרות שהמזגן היה מכוון לשעה אחרת, ולא יודע מדוע התעכב העניין, כנראה שלא שמתי לב, כאילו הוא חיכה לי שאקרא בשמו.

ושוב אנו רואים היאך הדיבור שלנו מושגח לאומרו בדיוק בזמנים שהחליט הבורא יתברך, ואם כך בודאי שעלינו לשמור על מוצא פינו לבל נוציאו לחינם, נשקול כל מילה, ונדע את ערכו של פינו, שהוא מושגח מבוראנו, כל שכן שלא נדבר בו לשון הרע, או מילים לא קדושות, אם הפה הוא כלי שבורא עולם משתמש בו לכל מיני עניינים היאך נדבר בו דברים לא ראויים, ובכך נוסיף להתבונן בכל מילה היוצאת מפינו, ואז נזכה לקרב את בורא עולם לתוך חיינו, נחפשה את בוראנו בנרות, הרי הוא ראוי לכך, ואין אלו דברים של מה בכך, אלא הם דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם לא מתבוננים בהם, נחפשה בוראנו ונחקורה ואז נשובה עד אליו.

המפגש בשטיבלך

מאמר רבותינו הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים הוא כפשוטו, שחוץ מזה הכל הוא בידיו יתברך, את מי תראה ואת מי תפגוש, באיזה שעה ובאיזה רגע, הכל מוכן ומתוכנן, ובכך אולי נלמד להקשיב למה שאנו שומעים ולהתייחס למה שאנו רואים

בחול המועד פסח תשע"ו, ישבנו בבית, ורעייתי שתחיה ספרה לי על ידידי ר' יעקב ורעייתו שהיא חברתה, אשר נוסעים הם לצפון בעוד כמה שעות, ואני ברכתים לחיים טובים ושיהנו, ומיד לאחר מכן הלכתי אני ושני בני אשר חנן אותי ה' יתברך, להתפלל תפילת ערבית בשטיבלך, והנה אחר תפילת ערבית בעומדנו לצאת מפתח הבית כנסת ממש בפתח, ראיתי איזה בחור מוכר, אך לא היה ברור לי מהיכן, והוא אמר לי "שלום" והשבתי לו, שלום מתוך כבוד, ואז אמר לי בני שיחיה אתה יודע אבא זה תלמיד של ר' יעקב, ואמרתי לו האם.. כן שכחתי מהיכן אני מכיר אותו, ואמרתי לו, תראה מה זה, בדיוק דברנו עליו בבית לפני רגע, ובדיוק אנו פוגשים את תלמידו אשר מתגורר באזור טו'. אותו בחור בדיוק נכנס להתפלל ערבית, ואנו יצאנו, והנה מיד לאחר הליכה של כמאה מטרים לפתע פתאום, ממש ביציאה מבית התפילה, ראו זה פלא הנני רואה לא פחות ולא יותר, את ר' יעקב ידידי עם בנו ומיד שאלתי אותו "הרי מעולם לא פגשתי אותך כאן?", והוא אמר לי, "אמת ונכון הדבר כי איני מתפלל כאן אף פעם, רק היום

בגלל נסיעתי באתי", והתפלאתי היאך בדיוק דברנו עליו בביתנו, ובדיוק פגשנו את תלמידו אשר מתגורר באזור טו', ובדיוק גם פגשנו את ר' יעקב, הכל בדיוק.
והפלא היותר גדול, שפתאום באותם חמש שניות שאנו היינו מדברים, לפתע הגיע תלמידו רכוב על אופניים, אשר אמור היה להיות מתפלל ערבית, ואיני יודע מדוע לא התפלל, אבל הוא ראה את רבו ואמר, איזה זכות, ונישק את ידו, והמשיך לנסוע ונעלם, ואז הוכח באמת שהוא תלמידו, ואז כולנו נפרדנו והלכתי לדרכי.
ואני הייתי עומד ומשתומם, לא ידעתי היאך קרו כל כך הרבה צירופי מקרים ברגע אחד, לדבר על אדם מסויים בבית, לרדת לערבית ולפגוש את תלמידו, ואחר כמה שניות לפגוש אף אותו, ואחר עוד כמה שניות מגיע שוב תלמידו ונפגשים כולנו יחד, בזמן שתלמידו היה אמור להתפלל ערבית, ובזמן שאותו אדם אין דרכו להתפלל באותו בית תפילה, והממשיך לחשוב ולבדוק, יראה שמספיק רגע אחד שכל סיפור זה לא היה קיים, ואמרתי לבני הנה עוד מעשה מנפלאותיו של הבורא, ואין זה אלא פעולתיו של צורינו יוצרינו, אשר אמרו עליו רבותינו, שאין צור כאלקינו, שאין צייר כאלוקינו, שמצייר את פעולתינו, ומשגיח עלינו ועל כל מעשינו, מצרף המקרים, ורוקם החיים, מתהלך הוא בתוכנו ועוקב אחר מעשינו, ולכן אל לנו לשכוח לבקש ממנו את כל צורכינו בכל רגע אפשרי, הוא תמיד איתנו ותמיד מאזין לתפילותנו.
וחשבתי שמעשה זה נגמר, אבל בדיוק למחרת קרה לי שוב מקרה די דומה, שכשהייתי בביתי דברתי עם שני אנשים בטלפון אחד אחר אחרי השני, אחד שמו יצחק, והשני שמו חי, ואחר כמה דקות ירדתי להתפלל ערבית, ותאמינו או לא, שניהם התפללו עימי ערבית באותו מנין, שניהם הגיעו ממקומות שונים, ובפרט חי שהיו מועדות פניו למנין אחר, ומצא את הבית כנסת סגורה ומסוגרת, ולכן הספיק להגיע למנין שלנו, והפלא הוא ניכר לכל מי שעיני בשר לו, היאך דוקא אותם שנים שדיברתי עימם בטלפון רק לפני כמה דקות, שניהם התפללו יחד עימי באותו מניין, הרי אני מדבר איתם בטלפון פעם בחודש, ואני מתפלל ערבית באותו מקום גם פעם בזמן ארוך, הרי שזה פלא וצירוף מקרים ובודאי המשך למה שקרה לי אתמול, וא"כ הרי ששוב יש לנו להוסיף חיזוק באמונה בהשגחת הבורא עלינו תמיד, עלינו לדעת ולהאמין, שכל צעדינו ופסיעותינו מדודים, מתי שאנו מחליטים לקום וללכת לאיזה מקום, הוא בהחלטת הבורא יתברך, אותה שניה שקמתי אותה שניה שישבתי, היא מתוזמנת מאת הבורא יתברך, אין לנו להצטער על שום דבר בחיים, לא על איחורים, ולא על פספוסים, הוא גרם להכל, ניקח

את מעשים אלו לתוך ליבנו ולתוך חיינו, ונלמד לקבל את כל מה שלא הולך לנו בדיוק כפי שרצינו באהבה.

סוזוקי בלנו שנת 95

עלון הוא דבר שיכול להראות פשוט, אבל לפעמים אם מתבוננים על מהלך חיינו, גם בו אפשר למצוא מסרים אלוקיים, רכב ישן יכול להיות מצער, אבל כשיודעים ומבחינים שהוא מתנת אלקים, הרי שהנסיעה בו היא נסיעת בני מלכים, הרבה יותר מאותו אחד שנוסע על רכב חדש, ובכל מקום שאדם מתבונן, מבחין הוא שנמצא איתו ה' יתברך

הסיפור הזה הינו די מעניין למתבונן, כי הנה תבורך מנשים רחל היא חמותי היקרה, אשר לפני זמן מה עלה בדעתה לקנות רכב חדש, ולגבי רכבה הישן, סוזוקי בלנו שנת 95, אמרה לעצמה, מה יועילו לי עוד כמה אלפי שקלים, אתן את הרכב לבת שלי, הרכב הגיע לידינו במצב יציב ונכון, כולנו בבית היינו ששים ושמחים, שמעולם לא זכינו שיהיה לנו רכב למרות הרצון הרב, ולא בהכרח הצורך.

אכן קצת צער היה לנו, על זה שהמכסה מנוע היה כולו חלודה, וגם ידיות הרכב לא היו תקינות, אך גם בזה היינו שמחים ומאושרים שאחרי הכל לראשונה בחיינו זכינו לרכב, ועוד בחינם, נכון קצת ישן אבל לא נורא, העיקר שהוא נוסע, וגם היה לנו זכות שכולם היו מסתכלים עלינו ומחייכים, והיינו מפורסמים.

וראו זה פלא, באותה שבת שקבלנו את הרכב, הנה באחד העלונים אשר מחולקים בבית הכנסת שלנו, היה מסופר על מעשה שהיה בדורנו, והוא סיפור, על עשיר שסיפר על עצמו, כך הוא אמר, הוא עצמו לא היה חסר לו שום דבר, ויש לו את כל הכסף שרק אפשר, רכוש רב ועצום, אבל עם כל זה הוא מקנא באדם אחד, ואם תישאלו מי הוא זה שהוא כבר יכול לקנאות בו, והרי יש לו את הכל, אך כנראה שכסף בחיים זה לא הכל, וגם רכב חדש לא, העשיר סיפר שם שהאדם שהוא מקנא בו, הוא אברך פשוט, אשר היה מלמד אותו פעם בשבוע. ואז הוא המשיך להסביר את הסיבה לקנאה, שהנה בהגיע זמן מסויים החליטו השניים לנסוע לקברות צדיקים, ואותו אברך טען שיסעו ברכבו, ושאלו העשיר מדוע? הרי הרכב שלי חדש מחברת מרצדס, תאמין לי אתה תהנה, ואותו עשיר היה רגיל שכולם מתרגשים מרכבו, ומתחננים רק לעמוד לידו, ולכן הוא ציפה שאותו אברך גם יתנהג כך, אך לצערו השיבו האברך, "כן כן, אבל אני מעדיף לנסוע בשלי, אני לא צריך יותר מזה, הוא נוסע טוב, והוא מאוד נוח ונעים לנסיעה", ואותו עשיר הסכים, כי הוא לא ידע בדיוק באיזה רכב מדובר, וכשהוא ראה את הרכב, הוא

ממש נבהל, והלך לאחוריו, ואמר אתה רציני, כי היה זה סוזוקי בלנו שנת 95, שהצבע של מכסה המנוע היה שונה מצבע הרכב, כי כולו היה חלודה, ואת דלת הנהג פותחים מצד שני, כי הידיות לא עובדות, והמזגן שבו לא עובד, והזכירו האברך שגם נגמר לו הטסט, והם יצטרכו לפני כן לנסוע יחד לעשות טסט, זה יקח קצת זמן.

אותו עשיר לא האמין למראה עיניו ולא למשמע אוזניו, הוא לא רצה לחשוב על זה שהוא יצטרך להיכנס לאותו דבר שנראה כרכב, אבל הוא ראה שכך נגזר עליו, ולמרות כל זאת, סיפר העשיר שהוא רואה את אותו אברך תמיד שמח ומסתפק במה שיש לו, הם נסעו ברכב, והאברך לא התלונן על כלום, תמיד הוא היה שמח שמחה אמיתית, ומודה לה' על מה שנתן לו, ולכן הוא מקנא בו, כי הוא, הכוונה לעשיר, עם כל מה שיש לו, הוא לא שמח, כך בערך הסתיים הסיפור, אני שקראתי את הסיפור הזה, מאוד התפלאתי, היאך בדיוק בשבוע שקבלתי את הרכב (אשר כבר אינו אצלי כי שבק חיים לאחר כשלושה שבועות) בדיוק פורסם בעלון של שבת, סיפור אודות סוזוקי בלנו שנת 95, והמפליא ביותר הוא שפורסם כזה רכב, עם כל הפרטים והממצאים הנמצאים ברכב שלי, ממש חשבתי שזה הוא רכבי, לא זכרתי שפרסמתי אותו למכירה, ידיות שבורות, בלי מזגן, ועם מכסה מנוע חלודה, באותם רגעים הרגשתי שרכב זה הוא מתנת אלקים, וכמובן שהתחזקתי מהמעשה, שאני צריך לשמוח מהמתנה שה' יתברך נתן לי, לא משנה איך היא נראית, מלבד מה שעצם צירוף המקרים, הוא נס בפני עצמו ואולי הגדול שבכולם, הוא דבר המחזק לראות היאך הבורא יתברך, ממשיך להנהיג בריאתו באופנים הכי קטנים, צירופים הנמצאים אצל כל היהודים, דבר המוכיח על הימצאותו בלי שום צל של ספק, מלך העולם.

רק אסיים שבכמה רגעים אחרונים כשרכבי שבק חיים, וניסתי להתניע אותו, הייתי מחכה בערב פסח יום שישי על הכביש, לאיזה רכב שיתן לי מצבר, הנה הרכב הראשון שעצר לי ונתן לי מצבר היה זה גם סוזוקי בלנו 95, ושוב הרגשתי את ההשגחה. ולמרות שהמכונאי הראשון שבדק את הרכב, הבטיח לי שהרכב מושבת, עד שהוא לא הציע אפילו לבדוק אותו, וכן היה אצל כל מי ששאלתיו אודות הבעיה, כי מי שמבין נסעתי עם הרכב יומיים בלי משאבת מים, ועוד חלק הנקרא טיימין, לא יודע מה זה, ואפילו יש לי ידיד בכולל שסיפר לי אישית שברכבו קרה לו כך, והוא בקושי המשיך לנסוע איתו, והלך לו בגלל זה ראש מנוע, שאחרי דבר כזה אומרים שלום יפה יפה לרכב כזה, וכשספרתי לו על זה שלבסוף החליטה חמותי לנסות לתקן אותו, והנה אחר תיקון קל, הוא חזר לתיקנו, וממתין לי בחניה, הוא אמר "מעניין". ואז הגעתי איתו לבית המדרש,

וכשאני מחנה את הרכב אני מסתכל לצדדים, ואני רואה שעומדים בשני צדדי שני רכבים, תנחשו, שני סוזוקי בלנו ממש העתק לשלי, ושניהם של שני אברכים אצלנו בכולל, והחוט המשולש לא במהרה ינתק.

הקרוואנים

השגחה היא דבר פלאי ומחייבת ודורשת התבוננות לפעמים מעמיקה ולפעמים אף חקירה, כמו שבבריאה כולה אם לא יחקור האדם לא ידע על הניסים הפוקדים אותו מידי יום ויום, כך ההשגחה לולי שיחשוב עליה האדם לא ימצאנה למרות שהיא נמצאת בכל מקום ובכל מעשה של האדם

בבית המדרש אחד שלמדנו בו שנים רבות, החליט לפתע ועד בית הכנסת לפנות את הקרוואן הישן, הנמצא ברחבת בית הכנסת, ובמקומו תרמו בית מדרש רחב ידיים, אכן לפי מה שהיה נראה לא היינו אמורים ללמוד בו, ואף שאלתי את אחד הגבאים, והוא אמר זה לכולל ערב, אנו מרחיבים, הם התחילו אותו לקראת סוף הזמן וסיימו אותו לקראת סוף בין הזמנים, שבוע אחרי חג פסח.

ומאת ה' היתה זאת, שהנה בבית הכנסת שלנו שאנו מתפללים כל שבת וחגים, הוחלט מהעירייה שאנו צריכים להתפנות, הועלו כל מיני הצעות מוזרות להיכן נתפנה, אבל היכן בדיוק לא היה ברור, ואחר הרבה דיונים, ממש בנס גמור, העירייה בנתה בית כנסת חדש ממש סמוך לבית הכנסת שלנו, קרוואן גדול ורחב ידיים, הוא נבנה כלמעלה מחודש כמו הקרואן שלנו בבית כנסת, וזמן התחלת הבניה היתה בערך כחודש לפני פסח.

והפלא הגדול, שלכן אני מספר את הסיפור, הוא שאחר השבת שנכנסנו להתפלל בבית הכנסת החדש, והיתה שמחה גדולה בין כל המתפללים, הנה בדיוק למחרת התחיל זמן הלימודים ל' ניסן, הגענו לכולל, והראש כולל אמר, שהועד החליט שאנו נלמד בקראוון החדש, ולמרות שלא כולם הסכימו לבשורה, יש ששמחו יותר ויש פחות ואני מאותם אלו ששמחו, והתפלאתי, שהרי בדיוק אתמול נכנסתי לבית כנסת בקרוואן חדש, וגם היום אני נמצא בקרוואן חדש.

ואיך שיהיה הצרוף הוא מדהים, שנבנו שני קוראנים בלי שום תכנון, אני מתכוון שאת בית הכנסת לא היה תכנון שיהיה בקראוון בדוקא, היו הצעות לאיזה מבנים ישנים, כמו שסיפרתי, וכן בבית המדרש שלנו לפתע הוחלט כן, והוא לא נבנה בשבילנו, והנה זמן הכניסה היה לשניהם, יום אחרי יום, הבית כנסת בשבת, והכולל ביום ראשון, התחדשות

מזומנת על ידי הבורא יתברך, שני בתי מדרש ממש דומים, וראיתי בכך איך שה' יתברך מסבב את העולם ומנהיג את הבריאה בצורה כזו מדוקדקת שאי אפשר להבין, ממש מבהיל, אבל לראות זו זכרו צריך התבוננות לחשוב על הדברים האלו, אין מקרה אין טבע הכל ניסים, ה' יתברך אתנו, משגיח עלינו, ה' הוא דבר פלאי אי אפשר להבין את גדלותו ממש פחד פחדים.

והסיפור לא בדיוק נגמר, כי למחרת כבר לא היינו באותו קרוואן, כי הוחלט מכל מיני סיבות שהקארוון לא מתאים לנו, ובמקום הקודם לא יכולנו להמשיך ללמוד, ואם כן חוץ מהשגחה פרטית לא יצא לנו מהקראוון הזה כלום, ולכן עברנו לבית כנסת אחר, שמשמים היתה מוכנה לנו, כי עברנו אליה בדיוק בראש חודש אייר, לבית כנסת הנמצא בדיוק ברחוב אייר, והוא עוד פלא, וכל המרבה להתבונן הרי זה משובח וממילא מושגח, ושם הבית מדרש הוא רחב ידיים, ממש ענק לעומת היכן שהיינו עד היום, מקום שקט ומסודר להפליא, ממש מתנת אלקים, בהתחלה שהוחלט שנעבור לא ידענו להיכן ללכת, והיה נראה לנו שאנחנו בצרה, אכן לה' הישועה, קיבלנו במתנה מקום טוב יותר מכל הבחינות, תודה רבה לך אבא בשם כולם.

מתנות לאביונים

תפילה יש בכוחה לעזור במהרה ובמיוחד תפילה בימי הפורים, ובמיוחד תפילה מעומק הלב, האמונה בה' יתברך היא המפתח שלנו להצלחה בכל רצונותינו, ובפרט לגבי רצונותינו הרוחניים

סיפור זה מגלה לנו את כוחה של תפילה, ואת ההשגחה העליונה, באחד מימי הפורים בצעירותי, נקלעתי למצב בפרנסה קצת דחוק, עד כדי כך שלא הייתי יכול לקיים את מצוות החג, כי לא היה לי ממון מספיק לתת מתנות לאביונים, וידעתי שגם אני חייב בזו המצווה למרות המצב שנקלעתי אליו, ולכן כאב לי על כך מאוד, עברה קריאת המגילה של הערב, וכן של הבוקר, ורעייתי שתחיה הלכה לקריאת המגילה.

ואני ישבתי בביתי, ולא במתכוון התחלתי להוזיל דמעות ולהתפלל לה' יתברך שיושיעני, תפילה תמימה מעומקא דליבא שיזכני לקיים את מצוות החג כראוי, ובאותם רגעים שמעתי דפיקות בדלת, היו אלו שני בעלי בתים שהייתי מלמד אותם במשך השבוע, ולא היה לי אף שמץ של מושג שהם יבואו אלי, אם כל אדם שהיה נותן שיעור היו באים אליו, לא היה לו מקום בבית, וגם אם היתה סיבה שהם יבואו, הכי הרבה היו

צריכים להביא משלוח מנות, הכנסתי אותם, אמרתי להם תודה רבה ושיזכו למצוות, והם הלכו לחיים טובים ולשלום.
ואז ראיתי בתוך המשלוח מנות של כל אחד מהם מעטפה, פתחתי אותה מייד, וביחד קיבלתי מהם 300 שקלים חדשים, שמחתי על כך בלי סוף, והלכתי מיד לעשות את מצוות מתנות לאביונים כפי ציווי רבותינו זכורנם לברכה, כבר לא האמנתי שבאותו פורים אני אקיים מצווה זו, וביום למחרת בשעת השיעור ספרתי להם על גודל הנס, שבזכותם זכיתי לקיים מצוות מתנות לאביונים בהידור, והם נדהמו, וכך הם נתונים חיינו כל יום בחסדי ה' יתברך, אם נקבל פרנסה או בריאות או שלום או הצלחה בתורה, הכל בידו יתברך לרחם על בניו כשנפנה אליו, ונפנה כל בקשותינו שיהיו רק אליו.

האיגוד והאיחוד

אפילו ואולי בעיקר המילים שאדם מוציא מפיו הם מושגחים על ידי השם פה לאדם, ובפרט המילים שיוצאות בלי שימת לב ובלי חשיבה, ואם יוצאת מכך תקלה, תדע שהכל היה בהשגחה

באחד מהשבתות, הלכתי להתפלל באחת מבתי הכנסת באזורינו, ושם פגשתי ידיד שעיין בזמן מכירות העליות באיזה עלון, והוא עלון הנקרא האיחוד, עלון נחמד מאוד, ואז הוא הסתובב ואמר לי, "אתה יודע שעלון זה מקורו מעלון האיגוד, ואמרתי לו, "ודאי שאני יודע הרי למדתי בבת-ים, ושם בבית מדרש שלנו היו מוציאים את העלון, וכאן הוא בדיוק אותו עלון, רק שנשתנה שמו מאיגוד לאיחוד, ובתוספת דברים הקשורים לעיר אשדוד, ושם בעיר בת-ים עד היום קוראים לו האיגוד, כך נסתיימה שיחתנו.
ותראו זה פלא במוצ"ש של אותה השבת, היינו יושבים כל בני הבית לעשות הבדלה, ורצינו לדעת מתי זמן רבינו תם, אז בתי שתחיה קראה לבני, שהיה נמצא בחדר, והיא אמרה לו בקול "תביא לי את העלון האיגוד, תביא את האיגוד, אנחנו רוצים לבדוק את זמן רבינו תם", ואז מיד שאלתי אותה, "על איזה איגוד את מדברת?" קוראים לעלון זה איחוד ולא איגוד!!, אז היא אמרה הא... טעיתי, ושוב אמרה לבני בקול, התכוונתי לאיחוד, ואז שאלתי אותה שוב, מהיכן את מכירה את עלון האיגוד שאמרת איגוד, והיא אמרה אני לא מכירה, רק טעיתי.
ואשתומם על הדבר, ניסי ניסים בדיוק היום דברתי על כך עם ידידי בבית הכנסת, ובדיוק בתי טועה בזה, ובזמן שאין לטעות זו שום מקום וסיבה, הרי אין אנו מכירים שום עלון שנקרא איגוד, ישתבח שמך לעד השם בפינו את דיבורנו, בפרט את מה שאנו טועים.

ומכאן יבין האדם שאין לנו להצטער על טעויות שלנו, אלא עלינו להאמין בהשגחה העליונה, שהיא גרמה לנו לטעות, בפרט במקום שאנו לא שמנו לב ואמרנו את דברינו ככה, ולמרות שאח"כ בררתי יותר לעומק, ובתי אמרה לי שיש אצלנו בעיר עלון אחד הנקרא איגוד, והוא יוצא פעם בחודשיים, ויכול להיות שטעיתי בגללו, ואמרתי לה בתי, בכל זאת ההשגחה היתה כאן, שהרי עצם זה שטעית בדבר, בדיוק באותה שבת זה נס גמור, הרי מעולם לא טעית בכך, ומדוע דוקא בזו השבת נזכרת לטעות, כל שכן שאין שום סיבה שתטעי אפילו אם את מכירה את העלון.

התופרת

אין לומר לעולם שפגשת אדם כך במקרה, כל שכן אם דברת עליו רגע לפני, את הכל ה' יתברך מחליט, כל דבר הוא מסדר, ולכן אם אדם שפגשת במקרה אמר לך דבר מסויים, תתלה את זה בהשגחה פרטית, ותאמר זה לא הוא זה הוא

באחד הימים הלכנו אני ורעייתי לאירוע, וכשירדנו למטה עמדנו בפתח הבניין, וממולי עמדה אשה נראית מבוגרת, ודי דומה לתופרת אשר עובדת בבניין שלנו, ולכן אמרתי לרעייתי "אמא הנה חברה שלך תגידי לה שלום", למרות שבתוך ליבי משום מה, ידעתי שזו לא היא, כי היא עמדה מעבר לכביש, ואותה תופרת מעולם לא עומדת שם, כי היא מחנה את רכבה צמוד לבניין ומיד נכנסת, אבל בגלל שלא התמקדתי בראייתי, חשבתי שזו היא, וממש באותם רגעים, עוד בזמן שאשתי אומרת לי, שזה לא היא, לפתע מגיעה מאחורי העצים, העומדים בצד ימין שלנו, לא פחות ולא יותר התופרת שלנו, ואומרת לאשתי "שלום מה שלומך", אני שומע ולא מאמין, הרי אני לא ראיתי אותה, והיאך בדיוק אמרתי לה להגיד שלום לתופרת, אין זה אלא מראה שה' יתברך משגיח גם על דיבורנו ומחשבותינו, בסך הכל עוד עשר שניות, ומעשה זה לא היה מתקיים כלל, כי זה הזמן שעמדנו שם, והכל קרה אז, מה רבו מעשיך ה'.

ספר שני לוחות הברית

ההלכה קובעת שצריך להחזיר את הספר למקום אחר הלימוד, אבל לפעמים כשהספר לא חזר למקום הראוי, הדבר יכול לגרום להשגחה עליונה,

יום או יומיים לפני חג השבועות, נכנסתי לבית הכנסת להתפלל שחרית, והמקום שהייתי יושב בדרך כלל היה תפוס, חיפשתי מקום עד אשר מצאתי, התיישבתי

והתחלתי להתפלל, במשך התפילה בזמן שהמתנתי לחזן, הבחנתי בספר הנקרא שני לוחות הברית, עיינתי בו מעט, ומאוד נהניתי, סגרתי אותו והמשכתי להתפלל.
והנה כשהגעתי לכולל, והיינו נמצאים לקראת סוף סדר בוקר, והגיע זמן סדר מוסר, הגיע אלי אחד האברכים, ושאל אותי שאלה שפעם ראשונה הוא שאל אותי, וגם פעם אחרונה, והוא אמר, תגיד ראית אם יש כאן ספר שנקרא "שני לוחות הברית", ואמרתי לו מיד בהתפעלות שבדיוק היום בבוקר במקרה רק מה' קראתי בו, אבל לצערי לא כאן, אלא בשעת התפילה בבוקר, במקום אשר בחר ה' יתברך שאני אשב בו, וכעת אתה בא לשאול אותי על ספר זה, והוא הסביר לי שבספר זה כתוב הסיפור על מרן ר' יוסף קארו זצ"ל מה שקרה לו עם השכינה בליל שבועות, וזה מעניין אותו, אמרתי לו ממש מצטער, אבל לא ראיתי כאן ספר זה, אבל על כל פנים תודה שהייתי שותף להשגחה שלי היום, זאת אומרת רבותי, שהיכן נשב, מה נקרא, ומה ישאלו אותנו, הכל מושגח מאיתו יתברך, ולכן אחי היקר אם תפסו לך את המקום, תשמח, וכל מה ששואלים אותך תקשיב טוב, כי ה' יתברך מדבר איתך, תתבונן.

השם של הילד " שָׂלֵיו "

איך נקרא לילדנו, ועל מה נדבר כשנפגוש את חברנו ולהיכן נלך להתפלל, הכל נקבע בדקדוק מפליא, רק צריך להתבונן ולפקוח אוזנים היטב

בבין הזמנים הייתי עם משפחתי אצל גיסי בעיר בת-ים, ואחד מהדברים שדיברתי איתו עליהם, ואולי כמעט היחידים שאני דברתי, היה על שמו של אחד מן הבנים התאומים שלו, אשר שמו בישראל שָׂלֵיו, ואמרתי לו, אתה יודע, בדיוק ממש משמים השם שלו מתאים לתכונות שלו, שם שלא מוכר כמעט בכלל, אבל תראה את אחיו התאום כל כך פעיל, ואילו הוא עדין ושקט, ממש שָׂלֵיו, ובדיוק לו קראת שליו, כך נסתיימה שיחתנו.
ומיד לאחר מכן ירדתי להתפלל מנחה, ושאלתי את גיסי היכן מקום בית הכנסת במקום, וגיסי הסביר לי, והנה בזמן הלכתי לשם פגשתי אדם חרדי שהלך בכיוון הנגדי שלי, ושאלתי אותו, "אתם יודעים היכן כאן הבית כנסת?", וחשבתי שהוא יכוון אותי להמשיך לכיוון בית כנסת שגיסי כיון אותי, אך משום מה הוא אמר לי "בא אחרי", הלכתי אחריו כחמש דקות בחזרה מהדרך שבאנו, והגענו לבית כנסת עתיק יומין בתוך איזה בית ספר, ישבתי שם, והיו שם כמניין מתפללים ולא יותר, וסמוך לידי ישב אדם, במרחק שתי מטר ולא יותר, אשר לפתע, אחד ממתפללי בית הכנסת שעמד בפתח הבית כנסת, קרא לו ויאמר, "שָׂלֵיו שָׂלֵיו" בא רגע החוצה, ויהי הדבר לפלא.

ואני נדהמתי, ולמשמע אוזני לא האמנתי, ועכשיו יותר נכון את הכל הבנתי, מדוע הובילני בוראי דוקא לזו הבית כנסת, לא הבנתי היאך זומנתי למקום אשר האדם היחיד שקראו לו בשמו הוא שליו, בזמן ששם זה כמעט אינו מצוי, ואני כשלעצמי מעולם לא שמעתי או הכרתי מישהו שקוראים לו כך, ובדיוק ממש במקרה מאת ה', זה היה הנושא המדובר רגע לפני אצל גיסי בביתו, ובדיוק הובלתי לזו הבית כנסת במקום ללכת לבית כנסת שכיון אותי גיסי, ובסך הכל מתוך כעשרה אנשים אחד מהם היה נקרא שלו, ודוקא לו קראו מבחוץ, ישתבח שמו לעד, מצרף הצירופים, וכשסיפרתי את זה לגיסי אפילו הוא התפלא ואמר, לא ידעתי שיש ילדים גדולים מהדור הקודם עם שם שליו, ואחר כך עוד הוספתי להבין מדוע כשהגעתי ליציאה מהעיר בת-ים, החלטנו לחזור לתוך העיר, ולבקר את גיסי, החלטה זו היתה מאת הבורא יתברך, שרצה ללמדני עוד שיעור בהשגחה פרטית, כשאדם יושב וחושב על מקרים אלו, הוא לאט לאט מחדיר לתוך התודעה שלו את המילים, אני מונהג אני מושגח, עין רואה ואוזן שומעת את כל מעשי, הכל מתוכנן, בספר חסידים מובא שאפילו פסיעותיו של האדם הם ספורות כמה צעדים ילך בכל יום, לא צעד אחד פחות, ולא יותר, אם נגזר הרבה צעדים, האדם ילך בעל כורחו לבית כנסת רחוקה, ואם נגזר פחות, הוא ימצא את הבית כנסת הקרובה.
אדם שטעה בדרך, או שפספס מישהו שצריך לקחת אותו ברכב, וכעת הוא צריך ללכת יותר ברגליו, ידע שהוא עדיין לא סיים את המכסה שלו להיום, ויש לו ללכת עוד כמה צעדים, וכשהוא יסיים את הצעד האחרון שלו, לא יעזור שום דבר והוא ישב במקומו, לפעמים אדם רוצה ללכת לאיזה מקום ופתאום אומרים לו, "לא לא, תחכה אנחנו נביא לך" וזה רק מפני שנגזר עליו באותו יום פחות לטרוח, לפעמים אדם מנסה לקחת טרמפ' להגיע לאיזה מקום, ומיד בתחילת דרכו מוצא מישהו, ולפעמים הוא מגיע לבית ברגל, כל יום וקצבת צעדיו, זה כל כך נעים וטוב לחשוב שאנו נמצאים בעולם, כל כך מסודר, מדוייק להפליא, רק בורא עולם בגדלותו הנוראה, יכול לתכנן כאלו מהלכים אצל כל בני האדם, ישתבח שמו לעד ולעולמי עולמים.

שירות דרכים

בכל מקום ובכל שעה גם בדרך בשעת הנסיעה, נמצא איתנו ה' יתברך, הוא מחליט מה נראה, ומה יניחו לפנינו, ואף במה נתעניין
ביום מן הימים, מימי בין הזמנים, נסעתי עם רכבו של אבי שיחיה, וכיון שכמה ימים לפני כן נסעתי עם הרכב של חמותי שתחיה, וקרתה לי תקלה בדרך, עד שהרכב כמעט

שהושבת, והייתי צריך סיוע מהדרך על ידי איזה טכנאי, לכן כשנסעתי ברכב של אבי, וראיתי עומד ברמזור איזה רכב שכתוב עליו "שירות דרכים" אז עלתה לי מחשבה, הנה בדיוק כזה רכב הייתי צריך שיעזור לי, באותו ערב פסח, ותמיד טוב שיהיה את הטלפון שלו צמוד, אך לך תשיג אותו, הוא כבר נסע.

ואז המשכתי לנסוע, ולאחר כמה דקות כשהמתנתי לרעייתי ברכב, ראיתי במדף של הרכב כמה ניירות שהפריעו לי בנסיעה, הם היו משתקפות על שמשת הרכב, הושטתי את ידי ופתחתי את הניילון לראות מה יש בפנים, היו שם כמה ניירות, ועוד כמה מדבקות, וכשראיתי אותם ממש נבהלתי, היה כתוב בהם את הפרסומת של אותם חברת "שירות דרכים" בצבע כתום כזה, וגם אם היתה זו חברה מפורסמת, עדיין אין שום סיבה שבדיוק אחר שראיתי את הרכב שלהם נוסע ממולי, בדיוק גם אני אבחין באותו מדבקות, שבדיוק היו נמצאות לא כדרכם מעל ההגה, איזה השגחה מדהימה ומפליאה ממש פעולה על אנושית, שום אדם בעולם לא יכול לתכנן כזאת פעולה, כמדומני שבפעם הראשונה בחיי ראיתי את רכב זה ברמזור, בדיוק בזמן כזה אחר שהייתי צריך אותו באותו יום, ולכן נתתי דעתי עליו, ובדיוק היה למר אבי שיחיה מדבקות כאלו נמצאות על המדף הקדמי ברכב, השגחה פלאית שמקרבת אותנו עוד לאבינו שבשמים, להאמין שכל מקרנו אינם מקרים אלא השגחות נפלאות.

הקול נשמע

רמת ההשגחה של הבורא יתברך היא עוצמתית ומעל הבנתנו, היא תמיד פועלת לעזרתנו, ובשעת צרותינו היא מנחמת אותנו, היא אינה פוסקת ועובדת אפילו בהפסקת הצהרים

באחד מן הימים בכולל, כשלמדתי בהפסקה כהרגלי ברחמי שמים עלי, היה לי צורך לעיין באיזה דין עמוק, אכן היו איזה שתי אברכים אשר היו מדברים מחדר האוכל, והקול היה נשמע בבית המדרש קצת בחוזקה, והיה הדבר מפריע לי מעט, למרות שאני לומד עם אטמי אוזנים, מקרה זה קורה כמעט כל יום, ואפילו בעוצמות יותר חזקות, אך הדברים ממשיכים לסדר היום, יום רודף יום, בלי שהם נותנים לב לרצון שלי ללמוד, אך הפעם באותו יום בשעה 1:25 הגיע אלי אחד הלומדים בבית המדרש, שהוא היה אחד מאלו שהגביהו קולם, ואמר לי דברים שלא ציפיתי ממנו שיאמר אותם, כי זו פעם ראשונה מזה שנים שהוא אמר זאת, וכך הוא שאל, "תגיד לי הרעש שם של הדיבורים מפריע?", הסתכלתי עליו בהלם ובחוסר הבנה, מה קרה לו היום שהוא דואג לי, הרי

לא רמזתי כלום, ולא אמרתי כלום, רק בליבי היה רצון לקרוא להם ממקומי ולומר להם שזה קצת מפריע, אבל לא עשיתי זאת, ומשמים הוא הגיע, וזה כבר עורר בי פלא, היאך מפני מחשבתי הוא הגיע.

אבל לא זה העניין, אלא שהנה ב-1:30 בדיוק כשהוא סיים לדבר איתי, לקחתי את הספר המוסר שאני מחבר באלו הימים, והייתי בדיוק עורך את התיקונים במחשב, אחרי שהגהתי אותו כבר, והנה אחד מהנושאים המדוברים שם בספר מתוך ארבעים ושתים פרקים, הוא אודות ביטול תורה בבית המדרש, ובתוך פרק זה אחד הנושאים הוא מנעשה בהפסקה בבית המדרש, ובתוך אחד הנושאים הוא אודות הדיבורי חולין שנעשים בבית המדרש בשעת ההפסקה בקול רם ומפריעים ללומדים, תבינו ספר זה הוא בן 400 עמודים אם לא יותר, ונושא זה הוא דף אחד מתוך כל הספר, ויותר נכון יש שם שורה אחת המיוחדת לזה העניין.

ותראו זה פלא, אחרי שאותו לומד הלך, לקחתי את הספר שהיה מוכן להגהה בעמוד שעצרתי אתמול, והשורה שהייתי צריך להתחיל לתקן אותה, היא שורה המדברת אודות אותם המדברים בהפסקה בקולי קולות ומפריעים לרוצים להמשיך ללמוד את סדר לימודם, וזה הלשון שם, "עוד היו כאלו שהיו מספרים את כל מאורעות היום, ודוקא בקול, כן דוקא, כאילו העולם שלהם לבד", ובשורה זו היה לי תיקון מסויים שהייתי צריך לעשות, ומייד שקראתי את הדברים הבחנתי בהשגחה, אי אפשר היה לפספס את זה, כי אפילו הפסק של רגע לא היה, סך הכל הפסק של הושטת יד להביא את הספר ולהתחיל לתקן, איזו השגחה נוראה.

מה קרה לו לאותו לומד שהוא החליט להגיע אלי, איני יודע, עשרות פעמים הם מדברים שם ולא מרגישים בהפרעה, ודוקא באותו יום שהייתי צריך ממש שקט, ודוקא באותו יום שהגעתי לשורה מכל ארבע מאות העמודים בספר, דוקא שם הוא הגיע, ממש כאילו הוא הציץ לי בדפים, וחיכה שאני ארצה להתחיל לתקן אותם בדיוק ב-1:30 זמני הקבוע להגהת הספרים, ולא בכל יום, הוא ראה אותי והגיע.

האם זה יתכן, חייבים לומר שמישהו אחר סידר את הדברים בסדר מופתי ומדהים, אכן כן, זה בורא עולם, הנמצא לידינו ומנווט את חיינו, משלב את בני האדם יחד, נותן לכל אחד לשמוע בדיוק את מה שהוא צריך לשמוע, רק צריך להקשיב להתבונן, ולראות את פעולותיו המדוקדקים להפליא, וזו רק פעולה אחת מתוך אלפים שקורים לנו במשך היום, ואין אנו מבחינים שהם פעולות מושגחות ומדוקדקות, אבל האמת היא שכולם בלי יוצא מן הכלל, כולם מסודרות אחת אחת השניה, ומתוזמנות על אלפית השניה.

וכפי שמסופר בספר איוב על הפסוק "הידעת עת לדת יעלי סלע חולל איילות תשמור?!!", שפירושו שבאותה שניה שהיעל יולדת את הוולד שלה מההר, ה' יתברך שולח נשר שתופס אותו, ומניח אותו על הקרקע, הנשר לא ממתין על ההר, כי הוא יודע את עת לדתה, אלא ה' יתברך מזמן אותו לאותו רגע, בדיוק בשניה המתאימה, ובמקום המתאים, וכך הם כל חיינו, מושגחים להפליא, לא צריך להגיע להרים ולגבעות ולחפש איילים ונשרים, רק צריך לפקוח עינים להסתכל סביב פה ושם, ותראה שהכל נמצא לידך.

דין הכבד

סיפור זה הוא עוד אחד מאותם הסיפורים שמלמדים אותנו כמה מדוקדקים חיינו כחוט השערה וכמה מחשבותינו נתונות ביד הבורא, בפרט המחשבות שאינם ברורות ואנו אומרים עליהם "לא יודע למה אמרתי כך" או "למה חשבתי כך

ביום רביעי בשבוע, יז' סיון תשע"ו, ישבתי ולמדתי בכולל את לימודי החושן משפט שלי, ואז הגיע אלי אחד מאברכי הכולל בשאלה בדרכי הלימוד, אם כדאי שהוא יתעכב עוד בסימן עב' העוסק בדיני מליחת לב, או בסימן עג' העוסק בדיני מליחת כבד, ואמרתי לו אחר חשיבה מועטת, שימשיך לדיני מליחת הכבד בסימן עג', הוא הלך וכן עשה.

מיד לאחר מכן עלתה לי מחשבה, שאיני יודע בברור מהיכן היא צצה, והיא אודות מעשה מופלא בגמרא חולין קיג. על האמורא רמי בר דיקולי, שהיה עני מרוד שהיה מחטט באשפה בשביל לאכול, והוא אכל את חלק הבהמה הנקרא כחל, שמצא אותו ממה שזרקו כל בני העיר סורא כי נהגו הם שלא לאוכלו, וכשהביאו אותו לפני רב חסדא, ושאלו אותו כל מיני שאלות על מעשיו, הוא ענה בחכמה גדולה, עד שהם אמרו עליו שהוא חריף מאוד, וכל זה למרות עניותו.

ולפתע הבחנתי שמייד בסוף מעשה זה, שואל התלמוד בזה, הלשון אמר אביי לרב ספרא מה דין כבד באכילה והיאך הוא הכשרו?, עצרתי בתיבות אלו כי הופתעתי, הסתכלתי היכן מקור דין זה בהלכה, וראיתי שהוא בסימן עג' סעיף א' הלכות מליחת כבד, רגע אחר ששאלני אותו אברך יקר שאלה זו, ואמרתי לו שימשיך להלכות דין הכבד, עולה במחשבתי מחשבה לעיין במעשה על רמי בר דיקולי, שאין לו קשר כלל לדיני מליחת כבד, ומיד בסוף המעשה, מתחיל הנידון בעניין הכשרת כבד, והבנתי שכך היה ראוי לאותו אברך לעשות וקבלתי על כך אישור משמים, שכן הנכון והראוי, והעיקר הוא שזה קרה מיידית בצירוף מדהים, היאך נזכרתי דוקא במעשה זה ממש לפתע מכל מעשיות

התלמוד, מקרה אשר הראה והמחיש לי שוב את אלוקותו יתברך, ברחמיו המרובים עלי, וכמובן שלא בזכותי כלל וכלל.

הלחם של אמא

ניסים ונפלאות לא נגמרים הם פוקדים אותנו כל יום וכל שעה, בכל פעולה שלנו אנו יכולים למצוא אותם, ואסור לנו למעט את חשיבותם, כי אם מלך מלכי המלך מנופף לנו לשלום זו זכות גדולה ועצומה הדורשת להיות בשמחה

ביום מן הימים, התקשרתי למרת אימי שתחיה לשאול בשלומה, והיא ספרה לי שהיא שמעה מדודה שלה מתכון של לחם בלי קמח, מאכל מאוד מיוחד ובריא, והיא הציעה לי שרעייתי שתחיה תכין לי, ואמרתי לה שאני אשאל אותה, למחרת מרת אימי הגיעה לביקור, ושוב שאלה אם הכנתי את הלחם, ואמרתי לה, שלרעייתי שתחיה לא היה עדיין זמן, והיא אמרה טוב, אני אכין לך, למרות שיש לי גבס ביד, לא חשבתי שהיא תכין מיד מחר, אבל תיכף תשמעו נפלאות ה', למחרת חזרתי מהכולל, ומאת ה' היה לי ולבני כמה דקות ללמוד יחד את המסכת שלו, מסכת ברכות שהוא הולך לסיים אותה לקראת הבר מצווה.

ישבנו ללמוד בערך בשעה שבע, והגענו למעשה בדף מ. שאומר כך, אמו של ר' ירמיה אפתה לו פת והדביקה לו בו את טעם התבלין קצח בשביל שיהיה לו לחם בריא בדיוק לרפואת הלב, ובדיוק נזכרתי ואמרתי ריבון העולמים אתמול מרת אימי שתחיה אמרה לי שהיום היא תכין לי לחם בריאות, ואמרתי לבני, אתה יודע אולי גם לי תכין אימי לחם כמו ר' ירמיה, ואחר שסיימתי לומר זאת, והנה הטלפון מצלצל, והיה זה מר אבי שיחיה, הוא אמר לי, אני למטה, תשלח מישהו אמא אפתה לך לחם, את הלחם הבריא, אמרתי לו כן אבא מיד, הם חזרו עם הלחם בידם, ואני מיד רצתי לכתוב את הסיפור הנפלא הזה, שעל פי טבע לעולם לא יכול להיות.

שהרי מרת אימי לראשונה בחיי הכינה לי לחם בריאות ושלחה לי אותו, כי תמיד רעייתי מכינה לי אם צריך, ומרת אימי לא צריכה לטרוח, והפעם משום מה, רעייתי היתה די עסוקה, ולכן מרת אימי החליטה להכין, וזה למרות שהיה לה גבס בידה, וכן אני ובני לא למדנו יחד אולי כשבועיים, ורק היום נזדמן לנו לימוד של כחמש דקות ובתוך אותם חמש דקות למדנו על אמו של ר' ירמיה שאפתה לו פת, ובדיוק היה זה פת של בריאות כמו שאפתה לי אימי, ובדיוק בזמן שקראנו את מעשה זה, מר אבי שיחיה יתקשר, ישתבח שמך בורא עולם, אני לאט לאט מתחיל להבין מה פירוש שאין עוד מלבדו ואפס

זולתו, שפירוש הדבר שכל פעולה שקוראת איתנו במשך היום, היא באה מהחלטתך ומרצונך, ובדרך כזאת פלאית, ממש אי אפשר להבין זאת, זה כל כך מחמם את הלב לדעת שה' יתברך נמצא לידנו בכל מעשינו ובכל מקרנו.

המזגן והכתובה

הרבה פעמים אנחנו מפספסים דברים או מאחרים לכל מיני מקומות, ולכן אנו גם פוגשים אנשים אחרים שלא צפנו לפגוש, ואם אדם זוכה, אז ה' יתברך מראה לו את סיבת הדבר, ולפני כן הדברים היו נראים אחרת

סיפור זה הוא משולב בהשגחה, שיש בו השגחה כפולה ומחוברת אחת בשניה, זה מתחיל בזה שבערב יום רביעי ח' תמוז התשע"ו, הייתי בשבע ברכות של חתן יקר מפז, וכשראיתי אותו הוא אמר לי אם אני יכול לחתום לו על הכתובה שעדיין לא חתמתי לו עליה, מלפני שבעה ימים, וכנראה שמחר הוא יביא אותה אלי לכולל, כך היו דבריו, ואחר כמה דקות הגיע אחד מהאורחים של השבע ברכות שהוא אחד מן החתנים שהדרכתי לקראת החופה, ושמחתי מאוד לראותו, ומיד שהוא ראה אותי, המילים הראשונות שלו היו, אם הוא יכול להביא לי מחר את הכתובה לבדיקה שגרתית, והוא אמר שמחר הוא יהיה איתי בקשר, כמובן שזה מקרה יוצא דופן בשבילי, כי אני איני מאותם אלו שבודקים כתובות, ואם אני אספור את המקרים שהביאו לי כתובות לבדיקה אז נראה לי שזו הראשונה, ורק ממש במקרה מאת ה' לחתן היקר משום מה התעכבה החתימה שלי, והוא בדיוק החליט להביא לי אותה מחר, וכן הוא לגבי אותו האורח שמכיר אותי זה זמן ויודע שאני עורך חופות ולכן הוא שאלני אולי אני יכול לבדוק לו את הכתובה, ומשמים קרה זה באותו בית ובאותו שבע ברכות, ובמרחק של דקות ספורות, ובאמת למחרת החתן הגיע לכולל כמתוכנן וחתמתי לו על הכתובה, אך הצדיק השני עדיין לא הגיע, ובשעה שש וקצת הוא התקשר אלי, ואמר לי אם הוא יכול לבא לכולל, ואמרתי לו שאני כבר יצאתי ועוד כחצי שעה אני אגיע, והסיבה לכך היא מפני שהייתי בהסעה בדרך חזרה לכולל כי בטעות שכחתי משהו בכולל ולכן ההסעה החזירה אותי, והתעכבתי עוד קצת, ואני מספר זאת שבטעות אחרתי לבית, להראות שסיבת איחורי היה מושגח כדי שאני אפגוש בדיוק איזה אדם, וכשחזרתי לבית בשעה 6:30 במקום 6:15, נכנסתי למעלית ובדיוק אחד מהשכנים עלה איתי, ותוך כדי שאנו עולים במעלית הוא אומר לי "אתה יודע שהמזגן שלך מטפטף לי במרפסת, ואמרתי לו אני אשתדל לטפל בזה, וכעת היה נראה שלא מספיק שאיחרתי לבית עוד בגלל זה יצא

לי בדיוק לפגוש את השכן שיתלונן לי, ואתם יודעים אני לא טכנאי של מזגנים ולטפל בזה כנראה שיקח לי זמן, אבל אמרתי לו שאני אטפל בזה כדי שהוא ירגע, אבל האמת היא שהטכנאי של המזגן שלי הגיע בדיוק תוך חמש דקות לבית שלי, ואם תשאלו איך זה יכול להיות שהוא הגיע ואפילו בלי הזמנה, אז אני אסביר, כי ממש במקרה מאת ה' מי שהתקין לי את המזגן הזה בחסד גמור ובחינם אין כסף, הוא אותו אחד שביקש ממני אתמול שאני אבדוק לו את הכתובה בכולל, אך הוא פספס אותי שם ולכן הוא הגיע לביתי אחרי חמש דקות מזמן הגעתי, הוא דפק בדלת ראיתי את הכתובה שלו ושוחחנו, ואז אמרתי לו אם הוא יכול לסדר את המזגן, הוא אמר בודאי, והוציא איזה דבק מיוחד שהיה לו ברכב, ועטף לי את מקור הנזילה, ובכך הבעיה נפתרה תוך דקה.

ואם השכן לפתע יראה מלמטה שהנזילה הפסיקה כי טכנאי היה אצלי וליפף את החוט שנוזל, בוודאי כולנו מבינים שיהיה לו קשה מאוד להבין איך כשלפני חמש דקות במעלית הוא ביקש שנטפל בבעיה, וכבר עכשיו היא תוקנה, ומניסיון הוא יודע שקצת לוקח לי זמן לעשות דברים כאלה, ולפתע הוא יבחין שאחר חמש דקות הבעיה נפתרה ממש נס.

מילים להסביר את מקרה זה, אין הרבה, מי שלא מבחין בפלא זה, הוא סליחה ומחילה מכבודו עיוור, אני שואל שאלה קטנה, היאך בדיוק בכמה דקות אותו צדיק פספס אותי בכולל, ודבר זה גרם לו שיעלה אלי, ויותר נכון נתחיל לשאול היאך בדיוק אתמול שנפגשנו הוא ביקש לראות אותי מחר בדיוק בזמן שפגשתי את השכן מה שקורה אחת לכמה שבועות, והיאך בדיוק בגלל שאיחרתי לבית פגשתי את השכן, ובדיוק במעלית שעלינו יחד, כך שהוא יכל לומר לי את בקשתו אודות הנזילה במזגן, והיאך בדיוק אותו אחד שרצה שאני אבדוק לו את הכתובה הוא זה שהתקין לי את המזגן בסלון, והיאך הכל קרה בטווח של זמן כחמש עד עשר דקות, כמובן שאין שום תשובה אפילו על שאלה אחת.

וגם על המשך המקרה אין שום פשר של הבנה, שהנה כשהוחלט שאותה כתובה אכן היתה פסולה, הוזמן בעל הכתובה ורעייתו לתיקון הכתובה, ובקשתי הימנו שיודיע גם לעד הנוסף שיגיע עמהם, והנה במוצ"ש התקשר אלי אותו בעל כתובה ואמר לי אם הוא יכול להגיע אמרתי לו בודאי, אך שאלתי האם הודעת לעד גם להגיע, ובזמן שאני שואל יש לי ממתינה ובלי להסתכל הבנתי מי זה, היה זה העד, שהתקשר בדיוק בזמן שהוזכר שמו, ואז לא הייתי צריך את התשובה לשאלה אם הוא הודיעו לו.

ההשגחה הנפלאה הזאת של הבורא יתברך היא נטולת כל הבנה, והיא אמורה לשמח כל יהודי שמתבונן במעשים אלו, כי זה מוכיח את מציאותו יתברך, ומה רוצה ומה צריך יהודי יותר מקרבתו יתברך, ה' יתברך אתנו ולידנו, הוא דואג לנו ומטפל בנו בלי סוף, ולפעמים ברחמיו המרובים הוא גם מראה לנו את זה עין בעין בלי שום הסתר אלא בגילוי גמור, ובכך זוכים אנו לדרישת שלום חמה המחממת את הלב, ונותנת לנו אחרית ותיקווה להמשיך לצפות ולהתפלל מעומק הלב.

הסכמה משמים

סיפור זה מלמד ומראה כמה ה' יתברך מאזין ומקשיב לכל יהודי כשהוא מתפלל אליו מעומק הלב, לפעמים פתאום מבינים את העניין, ולפעמים אם היתה עת רצון וזכות, אז אפילו מקבלים תשובה כתובה

באחד הימים ביושבי בבית המדרש בשעות ההפסקה נתבקשתי על ידי ידיד, שאני אגיע לדרוש באיזה מקום, אך היתה לי מניעה כל שהיא, ולכן לא ידעתי אם ללכת או לא, הייתי אובד עצות, ישבתי זמן מה עם עצמי וחשבתי, ואחר כך שאלתי את החברותא שלי אודות הדבר והוא הציע לי לעשות את גורל הגר"א, אשר רבים מגדולי ישראל השתמשו בדבר זה, כשהיה להם ספקות, ולא היה להם את מי לשאול.

נגשתי לתנ"ך, ביקשתי מה' יתברך מעומק הלב שיענה לי, פתחתי אותו, הבטתי בפסוק הראשון בצד ימין בראש הדף, והרי לפניכם הפסוק בישעיהו פרק טז בְּאֹהֶל "דָּוִד שופֵט וְדוֹרֵש" מְשָׁפָּט וּמְהִיר צֶדֶק. והתשובה לשאלתי היתה ברורה בלי ספק, הבנתי שאני צריך ללכת ולדרוש, שמחתי עליה כמוצא שלל רב, ראיתי היאך ה' שמע תפילתי וענה לי בפעם הראשונה ששאלתי, בטוחני שאין עוד בתנ"ך פסוק יותר מתאים לשאלתי, ומכל התנ"ך כולו נבחר הוא, הרי שזה חסד של ה' יתברך להוציא יהודי מספקו, ולכן הלכתי לדרוש והרגשתי את הסכמת הבורא למעשי, וברוך ה' הדברים שנאמרו עשו רושם וחיזוק אצל השומעים.

האורח שלא הגיע

אחרי שתקרא את סיפור זה תבין שעל מי שאתה חושב ומדבר יתכן שהוא יתקשר אליך בימים הקרובים, פעם אחר פעם אנו נדהמים, ולפעמים שוכחים ולא מתבוננים, מן הראוי והכדאי להבחין בכך, ולהרגיש את קרבת הבורא יתברך

כל מי שזיכה אותו ה' יתברך לעשות אירוע משפחתי וחברתי, יודע שלהזמין את כל האנשים זו פעולה לא קלה, כי מלבד ריבוי האנשים שצריך להזמין עוד יש קושי את מי להזמין, כי יש כאלו שאנו חוששים שזה יטריח אותם, ומצד שני אנו חוששים שהם יעלבו אם לא נזמין אותם, והנה היה אדם אחד שפעם אחת בחיי פגשתי אותו, ומאוד התחברנו, היה זה בחג החנוכה בהיותי באומן אצל הצדיק ר' נחמן מברסלב, שם הכרתי אותו וישבנו יחד להתחזק בתורה ויראת שמים במשך כמעט לילה שלם, היתה אוירה מאוד מיוחדת, ולפני שנפרדנו החלפנו טלפונים ואמרנו שנהיה בקשר, ובאמת כשהגעתי לארץ אני התקשרתי אליו פעם אחת לשאול בשלומו, וזה אחר שבזמן שנפרדנו הוא לא הרגיש כל כך טוב, התקשרתי אליו דברנו קצת ונפרדנו שוב, ואחר כך מאותה שיחה, עבר כחודש, והנה אותו אדם יקר ומיוחד מתקשר ומזמין אותי לברית מילה של בנו ביום שישי, את האמת מאוד רציתי להגיע אך לא היתה לי אפשרות, כי רכב לא היה לי, ועוד היה זה בשעות הבוקר המוקדמות, ולכן לא הלכתי, ומאז עברו כעשרה חודשים שלא דברנו, ולכן הייתי מאוד מסופק אם להזמין אותו לבר מצוה או לא, רציתי שהוא יבוא אך לא היה נעים לי להטריח אותו, וחשבתי וחשבתי ולא ידעתי מה לעשות.

ורעייתי שתחיה אמרה לי שאין צורך, אתה לא מכיר אותו מספיק בשביל להטריח אותי מהעיר תל אביב, היה זה כשבוע לפני הבר מצווה, ואני הסכמתי איתה, עברו עוד כמה ימים, ושוב עלה בדעתי אולי בכל זאת אני אתקשר אליו, וכך החלטתי שאני אעשה, אך עדיין לא הזדמן לי, ורשמתי בדף שהוא אחד מאותם אלו שאני צריך להתקשר אליו.

והנה עובר עוד יום, היה זה יומיים לפני הבר מצוה אני ורעייתי שתחיה נוסעים ברכב ועושים כל מיני הכנות לבר מצוה, ולפתע הטלפון מצלצל, אני מסתכל בצג של הפלאפון, ואני מופתע, כי ראיתי את שמו של אותו ידיד נפש שלא דברתי איתו כעשרה חודשים, ובדיוק אתמול החלטתי כן להתקשר אליו, אני מראה לרעייתי את הצג ואומר לה, תראי מי מתקשר, אז היא אמרה לי, מה? התקשרת אליו, הרי אמרתי לך לא להתקשר, ועניתי לה, "לא לא באמת שלא התקשרתי, הוא מתקשר לבד", והיא חייכה, עניתי לו והוא אומר, שלום עליכם כבוד הרב מה שלומך, אני אומר לו, כן צדיק מה שלומך, בא תשמע אתה לא תאמין בדיוק רציתי להתקשר להזמין אותך לבר מצוה של בני, והקדמת אותי.

ואז הוא הפליא אותי יותר כי הוא אמר, וואו... תראה כבוד הרב, אתה יודע למה התקשרתי? היה זה כי ישבתי עם עצמי, ורציתי להתקשר לאיזה רב, דפדפתי במספרי

הטלפונים שלי, וראיתי את השמות של הרבנים, ועצרתי משום מה בשם של הרב, והתקשרתי, הוא בעצמו לא הבין איך הוא התקשר בדיוק יומיים לפני הבר מצוה, והוא גם לא ידע שהוא היה מאותם אלו שהסתפקנו אני ורעייתי אם להטריחו או לא, לבסוף הוא לא הגיע, לא זכינו, כי בכל יום שלישי בשבוע הוא זוכה לעשות שיעור תורה בתוך ביתו, אבל מה שכן, הוא זכה, וזה לחזק אותי ואת כולם בעוד השגחה פרטית נפלאה, שלא תתכן על פי הטבע לעולם, מציאות כזאת המוכיחה את השגחתו יתברך על ברואיו, גם אם לא הייתי חושב להזמינו והוא היתה מתקשר, היה זה מדהים, אך כאן הוא היה במחשבתי, ומשמים ה' יתברך החליט לתת לו רצון להתקשר לאיזה רב, ומשמים ה' נתן בדעתו להתקשר אלי, והכל בדיוק בזמן, והמיוחד שבכל סיפור מעין זה שלבסוף המקרה לא קרה והאורח לא הגיע, אבל דרישת שלום מהשמים הגיעה.

קרח מחמם לב

אמונה היא הדרך להגיע לבורא עולם, אנו מאמינים בני מאמינים שכל מקרנו אינם אלא ניסים, בפרט במקום שאנו נענים, על הצרכים הגדולים ואף על הקטנים, אדם יכול להיות במלון בלי שרות חדרים, כל שכן לא של קרח, אך אם ה' יתברך ירצה גם זה יהיה, וכשזה בא ממנו אז זה מגיע בלי להמתין, עוד אתה מדבר והנה כבר אתה שותה בסימן טוב ובמזל טוב בכז' אב תשע"ו זכיתי להכניס את בני יקירי לנועם עול תורה ומצות, השמחה היתה גדולה, והנה בהגיע שבת החתן שעשינו באיזה בית מלון בעיר אשקלון, וכשנכנסנו לחדרים והתחלנו לארגן את התיקים, היה לצידי אחד מתלמידיי בחור ירא ה' תלמיד חכם ופייטן גדול, אשר בא לשמח אותנו באותה שבת, אני והוא התיישבנו בחדר ודיברנו מעט, ואז רצינו לשתות ובדקנו את השתיה שהכנסנו למקרר, ושמנו לב שהמקרר עושה טובה שהוא עובד, וייקח הרבה זמן עד שהמים יתקררו, ואמרתי לו אם היינו מכניסים קרח למקרר אז זה היה טוב, והוא שאל אותי מה זה יעזור? ואמרתי לו בודאי שזה יעזור, הרי כך היה המקרר של פעם, אז הוא שוב שאל, הרב רוצה שאני אלך להביא קרח?, אמרתי לו מאיפה תביא עכשיו קרח, הרי בבית מלון פה אין סיכוי להשיג קרח, והוא אמר מה הבעיה אני אלך לקנות כאן באיזה חנות קרובה, לפני כמה דקות הייתי שם, ואז אמרתי לו אין צורך, מה אני אטריח אותך ללכת בשביל זה, והוא שוב אמר, לא לא, באמת אין בעיה אני אלך זה לא רחוק בכלל.

והנה עוד הוא אומר את מילים אלו, והנה רעייתי שתחיה עוברת ליד הדלת של החדר שהיתה פתוחה, כי אם היא היתה סגורה היא הייתה ממשיכה ליעד הבא, ובידה היתה

לא פחות ולא יותר, שקית גדולה של קרח, והיא שואלת בתמימות, תגיד אבא אתה צריך קרח, ואני ותלמידי התחלנו לצחוק ולהתפלאות, ואמרנו בטח שאנו רוצים קרח, בדיוק דברינו על זה, והיא אז הוסיפה לומר שלא תאמינו, שקית קרח זאת הגיעה אליכם רק במקרה מאת ה', כי אח שלה שהוא גיסי הלך לקנות שתי שקיות קרח, ולמטה בלובי לקחו ממנה שקית אחת, ונשארה אחת, ולכן רעייתי שתחיה אמרה אני אעלה את השקית לחדר אולי מישהו צריך קרח, ואולי מישהו בדיוק מדבר על קרח, כך היה. אם הייתי יכול הייתי שומר את הקרח הזה לזכור את ניסי ה' יתברך אך אי אפשר לשמור קרח, את האמת שהיינו יכולים להסתדר בלי קרח זה לא נורא כל כך לשתות מים לא קרים, כך שתו מים כל אבותינו במשך כל הדורות, אבל ה' יתברך חפץ להשלים כל חסרון של יהודי, בפרט אם הוא מדבר על זה, זה שגיסי הלך לקנות קרח זה לא ברור כלל שאנחנו נקבל קרח, כי היו הרבה אנשים שנמצאים למטה שהיו יכולים לקחת את השקית זאת, והם לא לקחו, וכן השקית יכלה להגיע כמה רגעים לפני שהיינו מדברים על זה או אחר כמה רגעים או שעות, אבל השקית הגיעה אחר חמש שניות מרגע שהיינו מדברים אודות הקרח.

ואני אגיד לכם את האמת, בזמן שהייתי שותה את המים עם הקרח, כל כך נהנתי, הרגשתי שבורא עולם דאג לי והשיג לי קרח, ולא רצה שאני אטרח, שתיתי כמה כוסות של מים קרים, והלב שלי התחמם מקרבת הבורא, ונתתי לבוראי תודה ושבח.

מי שלקח עוגיות הוא גזלן

ה' יתברך נמצא איתנו ומדבר איתנו, עדיין לא זכינו שהוא יפנה אלינו ישירות כי אנו לא נביאים, אבל הוא מדבר אל עמו כבר שנים רבות על ידי פעולות שנראות אינן רגילות, אתה רואה או שומע דבר חריג תתבונן בו ואולי תבחין באחד היחיד המודיע לך את מציאותו

לפעמים שאנו לומדים יוצא לנו לשמוע דברים שהם בדיוק קשורים ללימוד שלנו וזה מאוד מעניין, בפרט אם מי שאומר את הדברים זה לא אופייני לו, וכך קרה לי באחד מן הימים שהייתי יושב ולומד בכולל, היה זה בזמן שהייתי לומד את ההלכות הקובעות של מי הוא האדם שהוא פסול לעדות, ומי לא, ובהגיעי להלכה שאומרת שהגזלנין והחמסנין פסולין לעדות, הנה נכנס אחד מהלומדים בכולל, הוא הגיע אחרי יום מפרך והוא היה רעב, ולטענתו הוא השאיר היום בבוקר חבילת עוגיות על השולחן, וביקש מאחד הלומדים שישמור לו על זה, ומשום מה לא קרה כך, מחוסר הבנה, כולם חשבו

שזה נועד לאכילת הרבים, וכשהוא הבחין בכך, שמאכלו נאכל, הוא החל לומר, מי שאכל לי מהעוגיות הוא גזלן, ואני קורא את ההלכה הגזלנין והחסמנין פסולים לעדות, והוא שוב אומר מי שאכל לי את העוגיות הוא גזלן, ואני ממשיך לקרוא ולהתבונן היאך בדיוק הגעתי להלכה זאת, בדקתי לראות אם הוא הציץ לראות בספר שלי היכן אני קורא, אבל האמת הוא שהוא היה די רחוק.

את האמת גם אני אכלתי מעוגיות אלו, אך לא ידעתי שזה שלו, ולכן הלכתי אליו מייד לבקש מחילה, שחס ושלום לא נהיה פסולים לעדות, ושאלתי אותו אם הוא רוצה על זה כסף, והוא כמובן אמר שלא, מה שהפליא אותי במקרה זה, שאותו לומד הוא אדם ירא ה' בעל חסד עצום, ואת כל האוכל שיש לו, הוא נותן לאחרים בלי הגבלה ואף מודיע בקול שמי שרוצה יאכל כמה שהוא רוצה, ואני בעיני ראיתי איך כשהייתה סעודה בכולל וכולם אכלו מעדנים ושתו ממתקים, הוא אכל גמבה אדומה עם לחם יבש, ומשום מה הפעם הזאת כשהגעתי להלכה של הגזלנין והחמסנין, הוא החל לומר זאת בקול, "מי שאכל לי את העוגיות הוא גזלן", והצירוף הוא מדהים ומפליא, הרי ההלכות שאני לומד הם ארוכות ומרובות בלי סוף, ורק בהלכה אחת מכל אלפי ההלכות מדברים על הגזלן, ובדיוק שלמדתי זאת ממש בקוראי למילים האלו, אותו לומד החל לומר גזלן גזלן, ממש נגד הטבע של העולם ונגד הטבע שלו, וכמובן שלאחר מכן הוא נתרצה ונרגע, ודבריו שיצאו מפיו באותם רגעים היו מגזרת הבורא ומרצונו יתברך בהשגחה נפלאה ומדהימה.

שיחה מזוהה

הדבר אפשרי שאיזה פקידה תתקשר אליך, אבל האמת היא שאפילו היא לא יודעת למה היא התקשרה אליך בדיוק עכשיו, היא מונהגת ומודרכת מאיתו יתברך, וכשאנו רואים זאת יש לנו ללמוד כן על משך כל חיינו אנו, שמעשינו הם נשלטים מאת הבורא יתברך, מתי נעשה פעולה, ומתי לא, אין גבולות ליכולתו יתברך, המתבונן בכך יהיה נדהם ונפעם

כתוב בדברי רבותינו, שכמה שיותר יפרסם אדם ניסיו ויודה עליהם לבורא, כך יתווספו לו ניסים חדשים וגדולים יותר, ונס זה שקרה לי ביום ג' אלול התשע"ו לדעתי הוא מהגדולים שקרו לי, למרות שלא נושעתי משום דבר מפני כך, אך גילוי הבורא יתברך בתוך חיינו הוא הכל בשבילנו, וסיפור זה מתחיל כך, ויותר נכון הוא ממשיך כך, כי הוא בעצם המשך של הסיפור עלון בטיפול נמרץ, שהנה אחר שנעשה עימי נס בצנתור השני שעברתי, ואחד מהעורקים הסתומים נפתח לגמרי, עדיין לא שקטתי ולא נחתי, ורצתי

לברר את גודל הנס, ולכן על פי עצת האחות ראיתי לנכון לבקש את דיסק הצנתור השני מבית החולים תל השומר, ולקחת גם את הדיסק מבית החולים קפלן, וללכת לרופא שישווה בין הדיסקים ויראה אם אכן נכון הדבר שנפתח העורק, למרות שכבר הפרופסור העיד על כך, אך רציתי לעשות זאת שוב ולראות את הדבר בעיני, ומאז שהאחות הציעה לי זאת עבר כחודש וחצי, ובמשך כשבועים ימים אני חושב על זה שאולי אתקשר לפרופסור, ואשאל אותו אודות מה שקרה.

אך הנה ביום ג' אלול אחר שכתבתי על הדף שהיום אני צריך להתקשר לפרופסור, והגיעה השעה, אמרתי לעצמי, רגע, למה שאני אתקשר אליו? אני אתקשר למזכירות ואבקש את הדיסק, וכך עשיתי, לקחתי את הטלפון שלי, וחיפשתי את מספר הטלפון שלהם, וראיתי מספר שנקרא "צנתורים" וחייגתי, אך מייד ממש שניה אחרי שלחצתי, ניתקתי, כי ראיתי שרשום שם קידומת 08, והבנתי שזה לא המספר, כי זה המספר של צנתורים קפלן אזור חיוג 08, ואילו תל השומר הוא 03, ואז אמרתי היכן אני עכשיו אשיג את המספר שלהם, אך תוך חמש שניות מצאתי אותו, כי בבוקר בהיותי לומד, הוצאתי כמה דפים מהתיק, אחרי שהרבה זמן הם נמצאים בתיק, ובדיוק היום נזכרתי בהם, הוצאתי אותם וקראתי את הכתוב שם, והבחנתי בחצי עין, שהמספר של מקום הצנתורים כתוב שם, אך לא התייחסתי לזה, כי עדיין חשבתי שאני אתקשר לפרופסור ולא אליהם, ואז שפתאום עלתה לי מחשבה שלא להתקשר אליו אלא אליהם, נזכרתי שהיום בבוקר ראיתי איפה שהו את המספר.

חיפשתי בדפים ואחרי חמש שניות מצאתי את המספר, פרט זה חשוב בסיפור, כי אם לא הייתי מוצא את המספר, אז גם לא הייתי מתקשר, כי פעם שעברה, לקח לי הרבה זמן להשיג את הטלפון שלהם, ואם היה קורה כך, לא היה שום המשך לסיפור, רשמתי את מספר הטלפון על הצג, ולחצת על חייג, אכן רבותי אין זה הנס שקרה לי, הנס שלי הוא הרבה יותר גדול, כי הנה אחר שמצאתי את המספר של הטלפון של מחלקת צינתורים בתל השומר והתקשרתי אליהם, הם ענו, ובקשתי מהם לשלוח לי את הדיסק, הם לקחו את הכתובת וניתקנו את השיחה.

והנה מיד כשניתקתי ועוד לא הספקתי להניח את הטלפון על השולחן, אני מרגיש רטט בידי, ומסתכל על הטלפון, ורואה על הצג את המילה הבאה צינתורים, שזה אומר שמתקשרים אלי כרגע מבית חולים קפלן מחלקת צינתורים, נבהלתי, וכמעט שהייתי בטוח שהם חזרו אלי מפני שרגע לפני לחצתי בטעות על המספר שלהם, אבל זה היה נראה לי מופרך, כי מייד שראיתי את המספר שלהם ניתקתי את השיחה, ואפילו לא

היה חיוג אחד, ממש כלום, אבל אמרתי לעצמי אולי לא שמתי לב, ולכן מייד דחיתי את השיחה שלהם.
אך שוב עלה ברעיוני מחשבה, רגע! אולי יש כאן איזה נס, אני אתקשר ואבדוק, כי היה לי די מוזר לומר, שמחלקת צינתורים שהם מאוד עסוקים וטרודים, יראו איזה מספר טלפון, ומייד יחזרו אליו, ידעתי שאני אדם חשוב אבל לא עד כדי כך, ולכן התקשרתי תיכף אחרי שדחיתי את השיחה, והפקידה ענתה לי ואמרה, שלום דוד התקשרתי אליך בשביל לקבוע לך תור לצנתור שני, ואמרתי לי בתמיהה רבה ונוראה, מה??? והיא חזרה על הדברים, ושאלתי אותה, אבל למה עכשיו את מתקשרת, וכוונתי היתה האם את מתקשרת בגלל שחייגתי אליכם, והיא לא הבינה אותי, כי האמת היא שהיא לא ידעה כלל על מה שהתקשרתי, ולכן היא אמרה, מה זה למה, התיק שלך פתוח, וכתוב כאן שצריך להזמין אותך לצנתור שני, ולכן התקשרתי, ואמרתי לה אבל עשיתי צנתור בתל השומר, והיא אמרה אם כך הכל בסדר, ושלום.
ניתקתי את הטלפון והייתי בהלם נוראי, הייתי מזועזע, לא הבנתי מה קרה כאן, רצתי לחברי בכולל, והתחלתי לספר להם את נפלאות הבורא, כולם נדהמו, אבל היה שם מעין ויכוח, שיש שאמרו, לא הבנת, בטח שחייגת הגיעה להם השיחה, והם ראו במחשב שלהם את השם שלך ואת הפרטים עליך, ולכן היא חזרה אליך מייד, ולמרות שטענה זו היא מופרכת לחלוטין, ואין צורך להאריך כמה היא לא הגיונית, אך מעט אני חייב להסביר מדוע זה לא נכון, כי מלבד מה שאני בטוח במאה אחוז שהטלפון שלי לא חייג לשם, כי מייד ניתקתי את השיחה כשראיתי את המספר, וגם ממתי פקידה שרואה מספר של מטופל, היא חוזרת אליו תוך דקה, ובמקום לשאול אותו "כן דוד למה התקשרת, האם רצית לקבוע תור" וכדומה, היא אומרת שלום דוד התקשרתי כדי לקבוע לך תור, וזה לא יתכן שהיא תאמר כן, לולי שהיא התקשרת מרצונה ובלי שום קשר אלי, ועוד באיזה בית חולים יש טכנולוגיה כזאת מתקדמת, זה נשמע ממש מגוחך, מה זה השב"ק?, ובודאי שלא בבית חולים קפלן, ועוד שהרי לפני חודשיים, הם אמרו שיזמינו אותי לעוד חודש, וכשבוע אחרי כן הם התקשרו לקבוע לי תור, ואמרתי להם שאני כנראה לא עושה שם צנתור, אז הם כבר אמורים לדעת שאני לא מעוניין לעבור שם את הצנתור, ומדוע הם לא התקשרו לפני חודש בזמן שנקבע לי, ואפילו שהתקשרתי לבית החולים תל השומר הם שאלו אותי מי אני ומה שמי, ולמרות כל הטענות האלו להוכיח שאותה פקידה התקשרה ממש במקרה מאת ה', עדיין ליבי לא שקט, ואמרתי שאני חייב להתקשר לקפלן שנית, ולשאול אותה בברור, מה קרה כאן??, התקשרתי אליה,

והיא הפעם ענתה לי בלי שהיא יודעת מי אני, כי היא אמרה כן.. והמתינה לדעת מה אני רוצה, ואז שאלתי אותה במילים אלו, סליחה רציתי לשאול שאלה קצת טיפשית, האם כשאני מתקשר אתם יודעים מי אני?, והיא אמרה כן, וכמעט התבטל הנס, אך היא הוסיפה לומר, לא שאני יודעת את השם שלך, אלא אני רואה את המספר שלך, אז אמרתי לה, ואת לא יודעת מי אני?, והיא אמרה ודאי שלא, אבל היא הוסיפה לומר, "מי זה אזולאי שהתקשר לפני שתי דקות, אמרתי לה, "כן", אז היא הוסיפה לומר, "תקשיב אני התקשרתי אליך מדעתי לקבוע לך תור ולפתע ניתקה השיחה", כי אני זה שדחיתי אותה כמו שספרתי לכם, "ואחר כך אתה חזרת אלי, ואמרתי לך מה שאמרתי", אמרתי לה טוב תודה רבה לך, וניתקתי, וסיפרתי שוב את הדברים לסובבים אותי, והם נדהמו. אחיי היקרים, ידי רועדות כשהם כותבות סיפור זה, ואני רוצה להוסיף כמה מילים וביאור מה קרה כאן, לקח לי כמה זמן להירגע אחרי מקרה זה, אין שום אפשרות בעולם שיקרה דבר כזה, וגם לא יתכן שיעבור על אדם מקרה כזה, והוא יעבירו לסדר היום.
ה' יתברך אומר לאדם אני כאן, כן אני כאן ממש לידך, הרי שאני עשיתי פעולה זו, אני זה שכבר שבועיים כל יום משכיח ממך להתקשר לצנתורים, ואני זה שנתתי בדעת אותה פקידה להתקשר אליך היום, ואני זה שבבוקר נתתי בדעתך להוציא את הדפים מהתיק ולהבחין במספר הטלפון של מחלקת צינתורים, כי אם לא, לא היית מתקשר, ואז היו מתקשרים אליך ומבקשים לקבוע לך תור. אין כאלוקינו אין כאדונינו אין כמלכנו אין כמושיענו, אחרי סיפור כזה אפשר להבין קצת מה שאנו אומרים, תודה לך בורא עולם שאתה תמיד לצדנו בוחן את מעשינו, ומשמח את לבבנו.

מכתב מהבנק או משמים

מאוד מעניין לקבל מכתב מהבנק בתוך הגניזה אבל האמת היא שהבנק בכלל לא שלח את המכתב, אלא שלחו ה' יתברך להראות את גודל השגחתו והנהגתו שאינה פוסקת, והמכתב מכתב אלקים הוא, בכל מקום שאתה נמצא את יכול למצוא אותו יתברך, רק צריך לפקוח עינים

היה זה בזמן שחזרנו בהסעה מן הכולל, האברך שהיה נוהג ברכב התחיל לספר שיש להם בבניין איזה אדם "לוי משה" שמו (שם בדוי) המשתייך לחסידות מסויימת, אשר יש לו המון נכסים וכסף, וכמה מהדירות ברחוב שלהם, רחוב אביי (רחוב בדוי) הם שלו, וכעת הוא קנה שתי דירות בבניין שלו, והוא עושה להם רעש גדול, והם נמצאים

איתו בדין ודברים בבית דין כדי לעצור את פעולותיו, כך הוא סיפר, ירדתי מההסעה ונפרדנו לשלום.
למחרת בבוקר אני הולך לתפילת שחרית, ויושב במקומי בפינת בית הכנסת, ליד הגניזה, כמות גדולה עד מאוד, התופסת כשלושה מקומות ישיבה, ולפתע נזכרתי במה שסיפר לי אתמול חברי על אותו אחד, ואמרתי, מעניין, הרי אני מתפלל בזה המקום שנים, אולי 18 שנה, ואני לא מכיר כאן את השם של אפילו אדם אחד מתוך כולם, ומעניין מי זה אותו אחד שהוא דיבר עליו, כך חשבתי.
והנה באותם רגעים אני מביט ומסתכל לתוך הרמת הגניזה, ומבחין מבין כל אותם מאות עלונים מכל השבועות שעברו, איזה דף מבצבץ, הבחנתי בו כי מבין כולם הוא היחיד שלא היה עלון, אלא דף של חשבון בנק, והתפלאתי מה לדף זה בין כל דפי העלונים, משכתי אותו לראות מה כתוב עליו, אולי כתבו עליו איזה דבר תורה, ולכן הניחו אותו בגניזה, וראיתי שזה איזה תדפיס של חשבון בנק, ולא רשום עליו כלום, משום מה הסתכלתי מי הוא בעל החשבון, ונדהמתי, כמעט הדף נפל לי מהיד, היה זה השם של "לוי משה", ואמרתי אולי זה אדם אחר לא מאותו רחוב, זה לא יכול להיות, נו.. רק אתמול חבר שלי סיפר עליו, אבל הסתכלתי על שם הרחוב, וראיתי שהוא באמת מתגורר באותו רחוב, רחוב אבייי שמו, זה הרחוב של האברך שעושה לנו את ההסעה לכולל, וזה הרחוב שמתגורר בו אותו אדם.
לא הבנתי היאך יתכן, שבדיוק למחרת הנני פוגש מכתב זה, ומדוע אותו אברך הזכיר את שמו של אותו אדם, הוא יכל לספר את הסיפור בלי להזכיר שמות, מה הוא רצה לומר בזה, והמדהים שבכל הסיפור זה שדוקא בתוך גניזה, שאחר בדיקה, ראיתי שאין שם שום מכתב או דבר מלבד עלונים, והיחיד והמיוחד היה זה מכתבו של אותו לוי משה מרחוב אבייי, ממש מכתב משמים, הרי בכלל מוזר היה שהסתכלתי על הרמת גניזה זו בזמן התפילה, ועוד מוזר היה שמתוך ערימה כל כך גדולה יהיה דוקא מכתב זה פורץ החוצה, גם מוזר שלקחתי את המכתב קראתי אותו, אני בדרך כלל לא סקרן, ועוד שלמחרת ישבתי במקום וראיתי שהגניזה לא נמצאת אלא בספסל אחר, וביום אחר ראיתי שכל הגניזה נמצאת בתוך שקית, ודוקא באות יום הגניזה היתה לידי, ותמיד אמרתי לעצמי מדוע הם לא מפנים את הגניזה וכך זורקים אותה על הספסל, וכעת אני מודה לה' שלא נתן בדעתם לעשות זאת, שבכך זכיתי להתקשר עימו, וכעת גם אני יודע שהמקום שאני יושב בבית הכנסת זה המקום שלי, למרות ששמי לא כתוב שם.

את רמת וגודל ההשגחה של מעשה זה, אי אפשר להבין ולא לתאר, אנו צריכים לחפש את בורא עולם בכל מעשינו, הוא נמצא לידנו ואנו כעוורים, אנו רק צריכים להתבונן, לחשוב קצת, לשאול למה קרה כך ולמה שמעתי כך, ואז אתה מבין שכל הבטה שלך, כל החלטה שלך, יש בה התערבות אלוקית, מה תראה מה תשמע ולמה תתייחס, ולמה גם אם תרצה לא תבחין.

היכן יהיה ממוקם כל מכתב בערימה, הוא דבר מדוייק ומדוד, תסתכל על ההרמה המבולגנת, ותאמר לעצמך, הכל כאן מסודר, מה שאני צריך לראות, נמצא קדימה, ומה שלא, נמצא מאחורה, זה מזכיר לי את אותם אלו שרואים בלגאן באיזה מקום, ופונים הם לבעל המקום ברצון לסדר את מקומו, והוא משיב, רק בעיניכם זה נראה בלגאן, אבל אני סדרתי את הכל אתמול לפי הצורך האישי שלי, אם תיגע לי בדברים, אתה תעשה לי בלגן. כך רבותי הוא העולם שבו אנו חיים, הכל מסודר להפליא, וממעשים הנזכרים, אנו מבינים זאת, למרות שנראה לנגד עינינו שמה שקרה לנו הוא בדרך מקרה ולא בהכרח רצון אלוקי.

והאמת היא שכל מה שנמצא קיים לנגד עינינו, כל מה שאנו רואים בשניות אלו, כל מה שאנו שומעים הכל זה כעת רצון ה' יתברך בורא העולם, ואנו צריכים להתמודד עם הדבר גם אם הדברים שנשמעים או נראים הם לא לרוחנו, מי יתן ויראה לנו ה' יתברך רק דברים המשמחים אותנו, וכן ישמיע לנו בשורות טובות וישועות, ונזכה לראות בביאת משיח צדקנו. אמן.

סוף - ערב ראש חודש סיון

מכתב תפילה ובקשה לכבוד בורא עולם

לכבוד המלך של הבריאה כולה.
אשר מלכותו שולטת בכל.
המחיה את הכל.
ואשר בלעדיו לא תיתכן מציאות כלל.
ואין מקום בבריאה כולה שהוא אינו נמצא שם.
כי האמת היא שאין עוד מלבדו ואפס זולתו.
כל חומר כל צורה וכל דבר רוחני וגשמי המתקיים בעולמות
כולם הינו מקיומו יתברך לעד בלבד.
המנהיג והשליט של כולם.
נורא עלילה, ולך התהילה.

אשר למרות כל גדלותו, אין סוף לרחמנותו,
אב הרחמים, ומקור ויסוד כל שפע גשמי ורוחני.
האהוב עלי מכל.
אנא, אל נא, קבל מכתב רצוף אהבה וגעגועים.
בקשה ותחנונים.
ממני בנך המצפה והמייחל לידע אותך כל הימים.
אני מרגיש שמחובתי לספר לך כמה מילים היוצאות מתוך ליבי, למרות שאין נסתר ממך דבר, ואתה יודע מחשבותיי ורצונותיי.
והסכמתי בדעתי שאני צריך לעלות לך את הדברים על הכתב למען יעמדו ימים רבים, ולמען יחקקו בתוך ליבי, ולמען אספר זאת באוזני בני, ושאר כל אחיי, הרוצים לישא תפילה ותחנונים לצור כל העולמים, היושב במרומים, ובכל הברואים, ומתוך המעשים נמשכים הלבבות, ואז הלבבות מושכות שוב את המעשים, ליותר רמים ונשגבים,, לעשות מעשים רק לצור כל עולמים, צייר העולם, אשר אין קץ לגדלותו, בלי יכולת הבנה מצידנו כלל.
אבא, אפתח פי בתפילה - אני מתגעגע אליך, לא געגועים של מה בכך, לא געגועים רגילים, אלא געגועים של אב ובנו, שהבן יודע רק בידיעה, שאביו הוא כל יכול, הוא מלך העולם, ובעצם הוא הכל, אין כמוהו, הוא אבא הכי טוב שיכול להיות, הוא מעניק בלי סוף, ממש בלי הפסקה, והוא אוהב את בנו בלי שום יכולת הסברה, והוא ממלא את כל חסרונו בלי ערף, בדאגה שלא יחסר לו כלום, אבא שהוא מלא כל טוב שבעולם, אבל המרחק שבין האבא לבן הוא רחוק מאוד, כרחוק מזרח למערב, והבן מנסה ומנסה למצוא את אביו בכל זמן בלי הפסקה, ורק מוצא פה ושם עקבות, והוא רוצה בכל ליבו את אבא שלו לידו תמיד. כך בערך אני מרגיש אבא, וזה זמן רב שלא הפלתי לפניך תחינה מעומק ליבי, וקשה לי בלעדי זה, זה בשבילי כמו אויר לנשימה. אבא רצוני להיות תמיד קרוב אליך. לא שאני באמת חושב שאתה רחוק ממני, אלא אני מתכוון על עצמי שהרגשותיי לא פועלות כראוי להרגיש אותך, לחוש אותך, ולראות בכל דבר את מעשיך, להבין את רצונותיך, ולשמוע את בקשותיך. אבל את רצונותיך ובקשותיך האמתיות, ולא את מה שאני רוצה להבין ולדעת מפני נגיעותי. ובעיקר לדעת מה ציוות אותי בציווי תורתך בתכלית הדיוק.
אבא כל כולי ועיקר חיותי, הוא לדעת האם מקיים אני את מצוותיך כמו שאתה באמת חפץ. ובזמנים שאני חושב שאולי איני עושה כן, כל כולי אחוז חלחלה ודאגה, אני ממש

מתבייש ממך כשאני לא עושה בדיוק את רצונך, אפילו אם זה בשוגג, כי לא תתכן הטעות היכן שהדעת נמצאת, אני יודע שצריך להגיע לדרגה כזאת שבכל נשימה ונשימה צריך לחשוב עליך, כי זה תכלית היהודי, אבא איך אני אגיע לזה?, אומר לך את האמת אבא שלי, אני קורא לך ככה, אני מתכוון "אבא", כי אבא פירושו מושג של מי שהביא מישהו לעולם, ותפקידו לדאוג לו ולהשלים כל חסרונו, ותפקיד הבן לכבד את אביו, ואין מי שבעולם שיותר ממך עושה כן למעני, בתכלית ובשיא ההשקעה, רק אתה יודע כמה, אני אפילו לא יכול לשער ולתאר, וזה כואב לי, כי אני רוצה לדעת בשביל שאוכל להעריך אותך. אבא באמת לא מעניין אותי שום דבר בעולם היפה שלך מלבדך, ויותר נכון, זאת היא משאלתי, אני מתכוון שאני רוצה לראות עץ יפה או חיה יפה או כל דבר יפה אחר ולהנות לא מעצם היופי שבדבר ולהתעלם מהעיקר, אלא להנות מעצם ההבנה של המשקיע בדבר, כמה חוכמה נתונה בדבר, ממש מבהיל, כמה השקעה?!, כמה רצון טוב להטיב לברואיו?!, לשמח אותם, איזה מיוחדות, ובכך להתמלאות אהבה אליך, מכף רגל ועד ראש, ממש להיות אליך כחולה אהבה, כי אני יודע שזו התכלית שיעדת בבריאה בלי ספק, והיא להדבק בך, אני יודע שלא השקעת בבריאה שלך בכל התחומים, בשביל שבני אדם יתעלמו מהם, ויותר לא, בשביל שבני אדם יהנו מהם ויתעניינו בהם עם חוסר שימת לב על מי שהשקיע בדבר, אלא במטרה שבני אדם יבחינו בגודל ועוצם החכמה הנתונה בבריאה ובכך יכירו בחכמת בוראם, וילמדו להיות מכירי טובה.

ואני בטוח, שהנאה הזאת שתהיה לי, כשאני אשלים רצונך, היא תהיה גדולה מכל הנאה גשמית שיצרת בעולמך, שהם רק עזר להבין את חוכמתך, אבא אתה מדהים, דוד המלך אמר, אין כמוך באלהים, ונראה לי שמושג בא לשלול את אותם טועים מדומיינים מאומות העולם, כי לי ולכל שאר אחיי היהודים בניך רחומיך, ברור שאין שום אלהים מלבדך, בלי צל של ספק, ואין את מי לדמות אותך, בשביל להסביר זאת, אבא אתה כזה מיוחד, אני תמיד חושב עליך ומנסה להבין גדולתך, אבל אחר התבוננות הבחנתי שהמחשבה שלי לא מספיק עמוקה ומרוכזת בך, ולפעמים אפילו יוצא לי שאני כביכול ח"ו שוכח אותך, אני מתכוון שאני מתנהג לא כמו שהייתי נמצא ליד מלך העולם כולו, וקשה לי לחיות עם זה, אני לא מסכים לעצמי להמשיך כך, ובשביל כך באתי לפניך להפיל תחינתי לפניך.

אבא, קשה לי כשאתה מתרחק ממני, אפילו טיפה, אפילו מילימטר, ואפילו אם זה לשיעור זמן של מליונית השניה, ואם היה מושג יותר קצר הייתי אומר זאת, אני אסביר יותר את דעתי, אני חושב שזה לא הגיוני ומציאותי שאתה תתרחק ממני, אני מרגיש

שאיני מסוגל לחיות בלעדיך, ממש לא יכול להתקיים אפילו שעה אחת, אבא אני יודע שמותר לי ואף חובה עלי לבקש ממך כאלו דברים, ואני ממש רציני ואמיתי הרי אין סוף לבקשה הרוחנית, וכל אדם יכול ומסוגל, ושאלתי ובקשתי שאני רוצה תמיד להרגיש אותך, ולראות אותך בכל מעשי ובכל תנועותי, שיהיה הכל רק לכבודך, אבל ממש בשלמות, בלי שום פניה בשבילי, ובלי שום מעידות, אני רוצה לקיים את הפסוק שיוותי ה' לנגדי תמיד כפשוטו בתכלית השלמות, כמו שאתה רוצה, רק את זה אני רוצה, אני יודע שזה הכל וכשאדם זוכה לכך הוא לא צריך יותר כלום, אבל אני לא רוצה את זה בגלל שזה הכל, אלא אתה יודע אבא, אתה עכשיו נמצא בתוכי, הלוואי, ובתוכי אתה מרגיש את רחשי ליבי, שאומרים לך שחלומי הוא לשמח אותך, ולקיים את מה שאתה רוצה, ואני גם לא יכול להסתיר שטוב לי ונעים לי איתך, הרי אתה מלך העולם ואיך אפשר שלא להנות מזה, מה צריך יותר מלהיות בקרבתך, אבא אבל מתי תתקרב אלי עוד, תאמין לי אבא אני מנסה להוציא ממני את כל הטומאה שיש בעולם הזה, כדי שאני יותר ארגיש אותך בתוכי, אבל יש דברים שנראים לי שהם מעל לכוחי, אבא מתי תחזור אלי, מתי אזכה להרגיש אותך בכל אבר ואבר שלי, שאני ארגיש שכל תזוזה של ידי ואצבעותיי הם מכוחך, אני רוצה את מלכותך את שליטתך עלי, אני לא רוצה לחשוב על כלום, חוץ ממך, אני מרגיש שהנני רוצה כל רגע לחשוב לחפש ולתור אחריך, ורק אחריך, ולא אחרי ההבל, וזה בשביל לא לעשות לעצמי בושות לפניך, איך אני כביכול מסוגל להחליף את הבורא בהבלי העולם, איני מוכן ומעוניין שזה יקרה.

אני מייחל תמיד ובכל ליבי שכל מעשי יהיו לפניך שלמים ומרוצים, ושאתה תהיה מרוצה ממני, ותתגאה בי, ותאמר אני גאה בבני, ושתאמר כך רציתי שבני יהיה, אבא הודיעיני נא את דרכך, אל תשליכני מלפניך, אני ממש לא רוצה לפספס את ההזדמנות שניתנה לי בעולם הזה, אני לא רוצה לטעות מהדרך שאתה הכי חפץ בה, אני רוצה את הזכות הזו של אותם יחידים שזכו לה, לדעת בידיעה ברורה בלי ספק שבך נמצא הכל, ומבלעדך אין כלום, אפס זולתך, הכל זה אתה רק אתה, מחשבותיי רעיוני פעולתי ומעשי, נשמתי שלך, גופי ממך, כוחי מאיתך, אני מביט עכשיו על ידיי ואני מרגיש את החיות שאתה מעניק לי, אני רוצה להחדיר אותך לתוך ליבי עמוק עמוק.

אבא אני באמת משתדל ומנסה לטהר את ליבי כפי יכולתי, אבא תאמין לי בבקשה, באמת שאני רוצה. זה לא הוכחה שאני עוד לא הצלחתי וזה גם לא הוכחה שאני לא משקיע מספיק, כי העולם הזה הוא עולם סוחף ומסמה את העינים הרוחניות שלנו, ולכן אני לא מצליח מספיק, אני צריך עזרה ממך, אני צריך וחייב דחוף את הברכה הרוחנית

שלך את הסיעתא דשמייא, אני כלום עפר ואפר, בלי עזרתך אין לי שום סיכוי נגד היצר וחליותיו, אבא בבקשה תזכה אותי, אני מבטיח שאני לא אתגאה על שום אדם בכך, ואני לא ינצל את זה לשום דבר רע, הפוך אני אשתדל לראות בעינים אלו מה אפשר לעזור לאחי, לאותם אלו שעדיין לא זכו לראות את העולם כפי שאתה מבקש ורוצה.
אבא אתה יודע שאני משתדל, ואני יודע שאני יכול עוד, לפעמים אני מתבייש במעשי, איך שאני לא זוכר אותך, כמו ברגעים של פחד ודאגות, ממש בושה, אני לא רוצה את זה, וכואב לי עד מתי אני אמשיך להתנהג ככה, אני פתאום נמצא בתוך בעיה ואני מרגיש כאילו זה מעל כוחותי, ואני חושב וטועה כמובן שאני צריך לראות בעינים שלי את הישועה, וכאילו הדבר צריך להיות מובן לי על פי השכל, אז איך אני רוצה להיות צדיק שלך, אבא אני רוצה כשאני אפחד או ידאג זה יהיה רק על חוסר קיום מצוותך, ופחד זה יסיר מעלי את שאר החששות והפחדים של העולם הזה, אבא אני רוצה שבשעת הקשיים אני אייחל רק לך ואצפה לריווח ולהצלה רק ממך, אני רוצה להרגיש זאת בידיעה גמורה שאין מושיע בלעדיך, ושמעשי יהיו תואמים לאמונה זאת, לא רק בדיבורים ומהשפה ולחוץ, ובעיקר בבית ליד אשתי וילדי שלומדים הרבה ממעשי, אבא מתי תיתן לי להרגיש זאת, קשה לי לחכות עוד, אני יודע שזה עבודה קשה, ודברים יקרים כפנינים לא מקבלים אותם כך בלי תחנונים מרובים, אבל אבא קצת מהרגשות אלו אני חושב שמגיע לי, הרי אני מתחנן בכל ליבי, אני זועק רק אליך אבא, ליבי שותת דם מרוב צער וגעגועים, אבא אני רוצה להיות צדיק שלם, לא חצי ולא רבע, אתה נתת לי חיים שלמים, גוף שלם, אתה נותן לי פרנסה שלמה, בריאות, אושר, הצלחה הענקה אין סופית, מה?? איך אני אמור להרגיש, שאני בקושי מעריך זאת, אני לא יכול להמשיך ככה, אני מרגיש אנוכי, אני מרגיש כפוי טובה כלפיך, אני חייב להיות שלם עם עצמי שאני אדע, שיותר ממה שאני עושה, אני לא יכול לעשות בנוף הגשמי, לפחות לעת עתה, אבל בנתיים אני לא מרגיש את זה כלל, אלא הפוך אני מרגיש שאני עושה מעט שבמעט לעומת טובותיך וחסדיך איתי, ואני יודע שלכן אתה מסתיר פניך ממני, אבל אני שוב מבקש ומתחנן, כתינוק המבקש מאביו עזרה, ריווח והצלה, ואבא ששומע את בנו מתחנן שוב ושוב, שאומר לו בפה מלא וכוונת הלב, אבא אני רוצה רק לקיים רצונך, אז האבא ודאי לא מונע את זה מבנו, זה לא יתכן, הרי זה כל רצון האבא, ואולי אני לא מספיק אמיתי בבקשותיי, ואולי ויותר נכון בטוח שיש דברים שאני עדיין לא מבין, אז אבא אני מבקש ממך שתעזור לי להיות אמיתי בבקשותי, את זה לפחות תעזור לי, אני יודע שבקרוב ממש תשמע תפילתי.

אבא אני ממשיך להתחנן על נפשי, בבקשה ממך, אני הבן שלך, אתה בראת אותי, אתה יצרת אותי, אתה דאגת לי מיום היותי בעולם, עוד ברחם אימי דאגת לי וטפלת בי, השלמת את כל מחסורי, הגשמי והנפשי, תמיד היה חשוב לך שלא יחסר לי כלום, ואני בטוח שכן הוא עכשיו, אלא שכעת אני מנסה להתערב לך במעשיך, כי אני חושב שאני מבין, אבא אני יודע בלי ספק שאתה הוא זה שבכל רגע מפעיל אצלי בגופי כל אבר ואבר, אתה זה שבכל רגע מחייה אותי, ואתה זה שבכל רגע גורם שכל גופי יתנהל כתיקנו, וכן חס ושלום להפך, ואני יודע שהכל תלוי ברצונך לשנות כל דבר שנראה לי כרע להיות כטוב, אם זה על ידי שינוי במציאות שאתה מרפא אותי על ידי שאני משרה בתוכי את אלקותך, ומיד כל בשרי מרפא, או על ידי שינוי בהבנה ובתפיסה של מה שנראה כרע בעיני שהוא בעצם לטובתי, וזה לא משנה איך, ומי שאמר לאברי שלא לתפקד כראוי, הוא יאמר להם לתפקד כראוי, והכל כדי שאני אעבוד אותך בשיא השלמות.

אבא אנא ממך תקבל תחנוני, מה אני בסך הכל רוצה ממך, הרי זה שאני אהיה "ישראל אשר בך אתפאר", אני חייב להגיד לך אבא, אני אוהב אותך בכל ליבי רוחי ונשמתי, וחפצי שאתה תאהב אותי, אני מתכוון שאני ארגיש זאת ואני אבין שאתה עושה הכל לטובתי, כי אין לי ספק שאתה אוהב אותי, כמו שאתה אוהב כל יהודי מעם ישראל, ואני מאמין שאתה עושה הכל רק לטובתי, ואני רק רוצה לזכות לדעת את זה.

אבא אני רוצה שאף פעם לא תכעס עליי, אני מתכוון שאני לא רוצה להכעיס אותך, אני לא רוצה לעבור על דבריך, אז בבקשה תלמד אותי בדיוק מה רצונך, מה היו כוונתך בתורתך הקדושה בכל מה שכתבת, הסבר לי בדיוק מה אתה מצפה ממני, מה אתה היית רוצה שאני אהיה, אני לא מבין בדיוק, יש כל כך הרבה דרכים שונים ומשונים בעבודת ה', אני צריך יותר פרוט והסבר, תכוון אותי, ואני אמשיך, אבא תהיה סמוך לידי תמיד ותשפיע עלי מרוב טובך אשר צפנת, אני מתכוון שתגרום לי שאני ארגיש אותך, כי אני יודע שאתה נמצא בכל מקום בשווה ולא שייכת אצלך התרחקות, והכל הוא תלוי בהרגשותינו, אתה כל חיי, תתגלה אלי במהרה בשיא כל הכוחות, אני מחכה, כן, עכשיו ברגע זה ממש, אני לא יכול לחכות אפילו שניה, זה ממש בגדר של פיקוח נפש, אנא תאיר לי את הדרך.

אבא, כמה אני יכול לחכות, לפחות תן לי עוד כח לחכות, אני צריך עוד כח דחוף, הכוחות שלי אוזלים, אי אפשר לחיות בלעדך, אתה כל יכול אתה מושלם, אין למעלה ממך, אתה יחיד ומיוחד, ומי פתי שלא ירצה את קרבתך, ולא יחפש אותך תמיד, אבא אתה אבינו אתה מלכנו אתה בוראינו אתה יוצרינו אתה כל חיינו, מבלעדיך אנו באפלה,

בחשכה, לא רואים כלום לא שומעים כלום לא מבינים כלום, אין לנו שום יכולת וכוח לעשות דבר בלעדך, אנו מאמינים זאת באמונה שלמה, כל כוחנו הוא מכוחך, כל חוכמתנו היא מחוכמתך, אפילו לנשום שזו פעולה נראית כל כך קלה ופשוטה, היא מתנה נפלאה שמגיעה רק ממך, בלי יכולת הבנה מצדינו כמה זכות יש לנו שאנו נושמים תקין.

ולפתע כשאני כותב את הדברים אני מבין שבעצם מה שאני כותב לך, זה רק מתוך רחמנותך הגדולה והמלאה שריחמת עלי, ואתה רוצה שאני אתקרב אליך, אבא מאוד טוב לי ונעים לי הדיבור איתך, הלואי שזה לא יגמר לעולם, ואני כך ידבר איתך בלי סוף, אני בטוח בלי ספק שאתה שמח שאני רוצה אותך, אבא אבל אני רוצה זאת לא מהשפה ולחוץ, הרי אתה רואה את מחשבותי, ואם חס ושלום הם אינן אמתיות וואו... איזה בושות, אוי לאותה בושה, ואוי לאותה כלימה, מה נענה לך ביום פקודה, אני לא רוצה לעשות שום מצווה, אבל שום מצווה כשאני רוצה שיראו אותי ויעריכו אותי על מעשי, או לקבל איזה שבח מבני אדם, זה דבר מאוד כואב לשמוע שעדיין יש לי נסיונות כאלו, איזה לא נעים זה, אבל לפעמים המחשבות שלנו בורחים, כן, אני יודע חסר לי אהבה אליך, אבא אני רוצה שתאפשר לי להיות דבוק בך בכל שניה, באכילה ובשתיה, בשינה, ובקימה, שמיד אחשוב רק עליך, וכן בלימוד השטחי והמעמיק, בהליכתי ברחוב, ובדיבורי עם בני אדם, ובכל פעולה ופעולה, איזו שרק תתכן.

אבא אני לא רוצה להיות פזיז במעשי, אני חושב שאדם שהוא פזיז הוא לא חושב עליך, כי אם הוא היה חושב עליך באותם רגעים הוא היה בשיא הנחת והשלווה, אבא אני חושב שיש לי את הכוחות לכך, אני מתכוון שלא לחשוב על כלום חוץ ממך, שהרי אני בנם של אברהם יצחק ויעקב, אני רק צריך שזה יפרוץ מתוכי, משהו חיובי שיעורר אותי, אתה יודע בדיוק למה אני מתכוון, הרי הענקת את זה למאות ואולי אלפי צדיקים השרויים בכל דור ודור, אותם אלו שמסרו את נפשם וגופם למענך.

אבא אם אתה חושב שאני לא ראוי לכך, אז תסביר לי מדוע ותכוון אותי להיות כן ראוי, אין כזה דבר שאני לא ראוי בכלל, אבא אנא תן לדור הזה קצת יותר רוחניות, אני מתכוון שתעצור את ההתפתחות הגשמית הזאת, הדור הזה לאט לאט שוקע עמוק בתחתית הקדמה, ריבון העולמים תוציא את זה מאיתנו, מי צריך את זה, אנו לא יודעים להשתמש בזה בגבול הטעם הטוב, אנו מאבדים שליטה, אבא כל בניך אוהבים אותך ורוצים אותך, רק תעזור לנו להתקרב אליך עוד.

אבא, תסלח לי על שאני ממשיך להתחנן, בלי להתעייף, והכל באותו עניין שהוא בוער אצלי, אם אפשר אבא אז קצת יותר תעזור לי להיות דבק בך דבקות אין סופית, אני רוצה להכיר אותך את כל מעלותיך, מה לא מגיע ליי?, אני כל היום יושב ומשתדל לעסוק בתורה, וכן משתדל להתרחק מכל תענוגי תבל, תענוגי העולם הזוהר והצועק לאנשיו, "בואו תפרקו עול, בואו תראו איזה עולם מלא תאוות", ואני תמיד מנסה לאטום אוזני, ומנסה להילחם עם כל מה ומי שמנסה לגרור אותי לאותם מקומות אפלים וחשוכים, ובכל זאת אני מרגיש שאתה כל כך רחוק ממני, אני מתכוון לעומת דורות הקודמים.

אבא אני שומע וקורא את הסיפורים על אותם זמנים עברו היאך אפילו אנשים פשוטים, לא אברכים, היו מגיעים לדרגות בעבודת ה' שאין לנו מושג, אני בטוח שכל הקדמה הזאת גרמה לכך, וכמה שאנו נתנתק ממנה, כך אנו נרגיש יותר את מציאותך, אבא אני כל היום לומד ולומד, שנים רבות, ואני לא מספיק מכיר אותך, אני מרגיש שיפור, אין מה לומר, אבל זה לא מספיק, אולי אני לא תמיד לומד בדיוק את הדברים הנכונים בשביל להכיר אותך, ואם אכן ונכון הדבר אז אנא תכוון אותי לדרך להגיע אליך, אבא אני רוצה לשכוח כל דבר שהוא גשמי ולזכור רק תורה ואת כל החוכמות הנצרכות בשביל להבין את התורה, לחלום על התורה ועל הצדיקים, להיות ממש מאוהב אהבת נפש על אלו הדברים, זה פשוט יוכיח לי שאני באמת אוהב אותך ואת התורה, וזה חשוב לי.

אבא, אתה עולם ומלואו, אתה גדול ונורא, אתה הרי זה שמייצר את החכמה, אתה הכל, כן הכל, ממש כפשוטו, אבא אנא תוסיף עוד לקרב אותי אליך, נעים לי שאני לידך וכשאתה לא מסתתר ממני, בזמנים כאלו אני מרגיש שאני לא צריך כלום, אני לא יודע ומבין אחרי מה רודפים בני אדם, למה הם עושים זאת, מה יוצא להם מזה, ואת האמת הייתי רוצה לזכות להבין אותם, בשביל שאני אוכל לעזור להם ובשביל לא להרגיש כלפיהם חוסר אהבת ישראל מספקת, ואם היו בני אדם יודעים מה היא המתיקות והעריבות שיש להיות סמוך אליך, הם היו משליכים את כל הבלי העולם, ולא היו רוצים לשמוע על כלום מלבד עליך, אבא אני תזכני לא לשמוע דבר מלבד דברי תורה, אני לא מדבר על לשון הרע וכדומה, אלא אני מתכוון על דברים בטלים, אבא אני רוצה רק לעשות את מה שאתה רוצה בלבד ובשלמות מרבית.

אבא, אם תתגלה אלי רק מעט, אני אכשל בקיום רצונותיך, ואני בטוח שאתה לא רוצה את זה, את האמת אני אומר, אני אדם כל כך פשוט שלא מבין בדיוק מה אתה רוצה שאני אעשה למענך, מה שאני בטוח זה שאתה רוצה שאני אעשה טוב לכל בני האדם כמו שאתה טוב ומטיב לכל, וכל קיומך ומהותך הוא רק להשפיע, כן זה שמך "המשפיע

המושלם" שיודע להעניק ולתת בכזאת חכמה נפלאה, ודייקנית להפליא, וכן להתנהג בענווה נוראה, ואת גודל הענווה שלך אני לא מצליח לתפוס, שהרי רוב חכמתך בבריאה היא נסתרת, ובשביל להבינה צריך לחקור הרבה, ורוב בני אדם נהנים ממך, ולפעמים אף משתמשים בכוח שלך חס ושלום נגדך, אתה כל כך ארך אפים, הרצון בך להעניק ולתת הוא מעל לכל, וכל יום מבינים זאת יותר, וכמה שהאדם יתבונן הוא יותר ויותר לא יבין את גודל נפלאות הבריאה, בריאה שאם רק נתחיל לדבר עליה זה לא יגמר, להגיד "בריאה" זה ממש מושג עלוב, כשאומרים זאת חייבים לעצור ולחשוב מה יש בבריאה הזאת, אשר המדענים משערים רק את עולמנו, במרחקים של מיליארדי שנות אור, מרחקים שלא נתפסים בשכל האנושי, אבא אני מבקש ממך שכל מילה ומילה שאני אומר על מעלתך, שהדברים יצאו מתוך ליבי באמיתות גמורה, וכן שיהיו מחשבותיי עולות בקנה אחד עם דיבורי, ושכח המחשבה שלי יהיה מפותח מאוד, שאני אוכל לתאר ולהבין את גודל הבריאה הנוראית שלך, ולהבין כל דבר לעומק שלו, ובכך אני לא אבוא לידי זלזול בבריאה שלך, כל דבר מיוחד שבראת אני רוצה להבין אותו, להתבונן בו, ובשביל זה צריך שכל, בשביל לראות אותך בכל דבר צריך ריכוז, ישוב הדעת, אי אפשר בלי זה, תן לי את זה אבא.

אבא איזה מיוחד אתה, אני חייב לגלות את אלקותיך כמה שיותר, אני הולך על זה בכל כוחותי, אני מתקרב אליך אבא, אנא תושיט לי את זרועותיך הפתוחות, את ידך המלאה והרחבה, אני ארדוף אחריך כל הימים ואפרסם מלכותך כמו שאתה רוצה, רק תתן לי את האפשרות, ואני תמיד אשתדל לקיים את רצונך עד כלות כוחי, עד הרגע האחרון שאתה תתן לי הזדמנות, ובלי להכשל בכוונה תחילה, לעולם אני רוצה להיות שלם, שלם בנשמתי, שלם ברוחי, שלם בנפשי, שלם בגופי, להדמות לך ורק לך, ובכך להתקרב אליך עוד, נכון מה אני אעשה שאני יודע שאני לא מסתפק במה שבקשתי עד עכשיו, ואני אגיד לך גם למה, כי אני יודע שאתה אין סוף, ולכן אין סוף להכרתך, אין סוף לדרגות שאפשר להתעלות ולהתקרב אליך.

אבא אבל תעזור לי עוד, עוד קצת הרבה, אני רוצה המון רוחניות ובלי הפסקה, תפתח לי את ארובות השמים, וכמובן שתעשה שאני אוכל להשפיע שפע רוחני זה על אחרים, אבא בראת אותי באופן כזה נפלא, שאני צריך להיות שמח במעשי, אני מתכוון שאני אדע שאבא שלי שבשמים שברא את העולם ורואה את מעשי וקורא את מחשבותי, יהיה שמח בי, אז תרגיע אותי, ותן לי להשלים עם זה שאכן הדברים כך, ואתה תמיד תשרה בתוך מחשבתי, ואני לא אחשוב לעולם מחשבות רעות שיגרמו לי להרחיק אותך ממני,

אני חייב להבין שאין הנאה יותר מלחשוב עליך, הבעייה היא בי, אני חייב שליבי יהיה לך למשכן ויתקיים בי ושכנתי בתוכם, בתוך ליבם, ושתסיר לי את לב האבן, את הלב החומרי, הלב שמבקש את התאוות, ועושה מחיצה ביני לבנך, ותתן לי לב בשר, לב שמרגיש את בוראו ויוצרו, לב שמרגיש את צערם של הזולת, לב שחפץ לתת, להעניק, לב טוב ורחב.

אבל אבא תישרה בתוכי עמוך עמוך, בלי שיהיה אפשר להפריד בנינו, אני רוצה שתזרום לי בתוך עורקי, ואני רוצה להרגיש שאתה הדם שלי, אתה זה שעושה אותי חזק או חלש, לא משנה מה, אתה זה שנותן לי כוח להזיז את אצבעותיי, אתה זה שמזיז כל אבר באבריי, אתה זה שמעניק לי את הרצון להמשיך לחיות, אתה זה שנותן לי להבין דברים, ולרצות דברים, להבין דבר מתוך דבר, אתה זה ששומר עלי, מגן תומך מציל ופודה אותי מכל צרה וצוקה, ומכל נגע ומחלה, בלי סוף כל שניה אתה מחייה אותי, כל תא ותא בגוף שלי מתוך כל ה-85 בליון תאים שיש לי בגוף אתה מפעיל ומבצע את כל אלפי ומיליוני הפעולות שנעשות בכל תא ותא, אתה נמצא שם, ומזיז כל מה שצריך להזיז, הכל בתזמון מדהים, שאי אפשר להבין, מלבד מלומר שאתה שליט שזכות היא לכל יצור להכיר אותך, כמה שאפשר, וכמה שיותר יותר טוב.

אבא אבא אני מחכה לישועה ממש בקרוב, אני יודע שישועה שלי היא ישועה של הכלל כולו, כי כל יהודי הוא עולם ומלואו, אבא אני הבן שלך שאוהב אותך, באמת אבא, אתה מאמין לי נכון?!, אתה קורא כעת את ליבי, ואתה מרגיש כמה אני מתאמץ להדבק בך, אתה הרי מבחין שהשעה מאוד מאוחרת לא משנה בדיוק מה, ובמקום לילך לישון אחרי יום מפרך, אני מעוניין לחשוב רק עליך ולדבר איתך, מה אבא? אם הבן שלך מבקש בתמימות, רוחניות, וכי אתה לא תתן לו, אני בטוח שאתה תתן לי והרבה, ואני יושב ומחכה, אתה יודע שאני מבקש באמת תרגיש את הלב שלי כמה הוא רוצה לצעוק, הרי אבא אתה כל יכול, ואתה אפילו יכול להוציא אדם שפל כמוני ממצולות, ממעמקי ההתרחקות ממך, אתה יכול לשמוע אותי גם מהמרחק הנורא שאני נמצא, ומכאן אני מבקש את סליחתך, על שלא עשינו רצוננו כרצונך, ושלא ידענו לפני מי אנו מתפללים, או ממי אנו מבקשים, ושעשינו את מעשינו בשביל עצמנו ולטובתנו, והיינו מייחלים ומצפים לישועה מבשר ודם, והצטערנו על כל מיני שטויות והבלים שהיו נראים חסרים לנו, יחסנו חשיבות לדברים בלי ערך במקום להתבונן בדברים יקרי ערך.

מה נעשה אבא, לקח לנו זמן להבין, ובמעט שבמעט שאני מבין עכשיו, אני כבר מבין שיש עוד הרבה מה להבין, ויותר ממה שחשבתי, ואני רוצה שתתן לי את האפשרות

הזאת, אני לא רוצה שוב פעם להצטער על מה שלא הבנתי את רצונותיך בשלמות, אבא היום אני קצת יודע להעריך את מעשיך, ואני יודע ובטוח שלא ירחק היום ואני אכיר אותך יותר, אני מייחל לזמן הזה, לרגעים האלו, יש לי תשוקה וכיסופין נוראים לכך, אני מתגעגע, ואז אני אפיק את אלהותך, אם תתן לי אפשרות, אנא תן לי אפשרות, ותאריך ימי בטוב ושנותי בנעימים, יחד עם כל משפחתי, ועמך בית ישראל, כך שאני אוכל יותר ויותר ללמוד ולחדש, ללמד לשמור ולעשות את כל דברי תלמוד תורתך, ואני אזכה לפרסם את השגחתך בעולם כולו, ואני רוצה לזכות באהבה שלך, השלמה והמתוקה הזו, אני רוצה את זה לא בגלל שאני נהנה מזה, בכלל לא, זה רק דרך אגב, וכמובן לא בגלל שזה יסיר ממני דאגות ומחשבות, בכלל לא, אבא אתה יודע ואני חייב להגיד את זה, אני רוצה את התקרבותך אלי רק בגלל שאני רוצה שאתה תשלוט על כל העולם ואני אחד מהם, ושלא יהיה שום מקום פנוי ממך, בשיא שלטתך, ואני רוצה את זה כי זה באמת רצונך, וזה מגיע לך על כל הטוב שאתה מעניק לברייה כולה, למרות שאתה לא צריך אותנו, והכל הוא לטובתינו, כי אתה שלם, ולא חסר.

למרות שאני לא יכול להסתיר מלומר שאין לי תענוג יותר גדול מלהיות קרוב אליך ואני חושב שגם בזה אתה שמח, כי זה בעצם תכלית בריאתך שבני אדם יבינו זאת וירגישו את הטוב שבך, אבא אתה טוב ומדרך הטוב להיטיב, ואנו חייבים ללכת אחריך ולהיות טובים, ולרצות להטיב לכולם, ללמוד ממך, אנא תזכנו להמשיך להיות קרובים אליך, ולחנך את ילדינו לאהבה אותך, לאהוב את התורה, ולאהוב את עם ישראל כולו, בלי שינוי ותמורה בין יהודי ליהודי, ובפרט את אלו שחסר להם אהבה, שנדע איך להיכנס לתוך ליבם להאיר את חייהם באושר ושמחה, ושנזכה לראות בקרוב מאוד עוד היום את ביאת משיח צדקנו ובנין בית מקדשנו שהוא הבית שלך שאנו משתדלים בכל האפשר לא לשכוח את חורבנו, ומצפים בכל לב לתיקונו אשר ירד ברגעים אלו ממש מן השמים, ובכך תאמר די לצרותינו שהם ההתרחקות ממך בלבד, ונשמח כולנו עם משיח בן דוד וכל הצדיקים עמך בית ישראל אמן ואמן.

ממני הבן שלך המשתדל להיות עבדך בדורו של ביאת המשיח